Viaţa şi Învăţăturile Maeştrilor din Extremul Orient
volumul 1
Baird T. Spalding

Life and Teaching of the Masters of the Far East

Traducerea Adrian Mândruţă

Baird T . Spalding dezvăluie, prin relatarea unei experienţe trăite în compania Maeştrilor din Orient, originile omului, ale religiilor şi mentalităţilor actuale, ca şi sensul firesc al evoluţiei, Legea Spirituală şi Legile Universale, astfel încât cei care sunt pregătiţi să vadă, vor vedea, şi cei care doresc să audă, vor auzi. Prin publicarea acestei cărţi la noi în ţară, îşi continua desfăşurarea Planul Divin de trezire a omului la Conştiinţa lui Christ, la adevărata să realitate, la calitatea şi responsabilitatea să de creator al vieţii, şi Planul Cosmic de readucere a Geei în armonie cu Universul.

Nota editurii americane

Baird T. Spalding, al cărui nume a devenit legendar în cercurile metafizice şi de căutare a adevărului din prima jumătate a secolului XX, a jucat un rol important în aducerea, în lumea occidentala, a informaţiei că există Maeştri, sau Fraţi Mai Mari, care supraveghează şi dirijează destinul omenirii. Nenumăratele scrisori sosite la editura americană, de-a lungul anilor, din toată lumea, aduc mărturie despre extraordinarul ajutor primit prin mesajul acestei cărţi.

CUPRINSUL PARŢIAL AL CELOR 5 VOLUME

VOLUMUL I

Facem cunoştinţă cu Maestrul Emil - Vizita la Templul Tăcerii - Proiecţia astrală - Mersul pe apă - Vizita la Templul Vindecării - Emil vorbeşte despre America - Oamenii Zăpezilor din Himalaya - Noua Lumină în învăţătura lui Isus.

VOLUMUL II

Vizita la Templul Crucii în T - Vizita cu Maestrul Isus - Isus discuta despre natura infernului ; natura lui Dumnezeu - Secretul vibraţiilor gândului - Isus hrăneşte mulţimea - Relatarea unei vindecări - Isus şi Buddha vizitează grupul.

VOLUMUL III

Unul dintre Maeştri vorbeşte despre Conştiinţa Christică - Natura energiei cosmice - Crearea planetelor şi a lumilor - Călătoria spre Lhasa - Vizita la Templul Pora-tat-sanga - Explicarea secretului levitaţiei - Un sceptic devine convins de existenţa lui Isus.

VOLUMUL IV

Acest material a fost prezentat iniţial ca "Lecţiile călătoriei prin India". Fiecare capitol are text pentru studiu, ca şi indicaţii pentru profesori, pentru dezvoltarea şi interpretarea materialului. Printre subiectele prezentate: Frăţia Albă - Mintea Unică - Bazele viitoarei reorganizări sociale - Prana.

VOLUMUL V

Material luat din prelegerile D-lui Spalding în California, în ultimii 2 ani ai vieţii lui. Exista şi o scurtă schiţă biografică. Cuprins parţial: Vizionarea evenimentelor trecute - Există un Dumnezeu? - Modelul divin - Realitatea - Învingerea morţii - Legea Necesităţii.

Volumul 1: NOTA TRADUCĂTORULUI ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Adevărul este simplu, şi acum este timpul ca oamenii să-l recunoască şi să-şi reamintească de originea lor unică şi divină. Această carte arată că acest adevăr a fost păstrat mereu viu în inimile celor care nu s-au lăsat păcăliţi de jocul vieţii materiale, şi au fost mereu conştienţi de puterile cu care au fost înzestraţi dintotdeauna. Autorul ei este un Om care a trăit în Planul Fizic şi trăieşte etern în Planul

Universal, şi l-am simţit mereu foarte aproape pe durata lucrării de traducere a acestei cărţi pe înţelesul celor încarnaţi în zona României.

Prin publicarea acestei cărţi la noi în ţară, îşi continua desfăşurarea Planul Divin de trezire a omului la Conştiinţa lui Christ, la adevărata să realitate, la calitatea şi responsabilitatea să de creator al vieţii, şi Planul Cosmic de readucere a Geei în armonie cu Universul. Autorul, americanul Baird T. Spalding, dezvăluie, prin relatarea unei experienţe trăite în compania Maeştrilor din Orient, originile omului, ale religiilor şi mentalităţilor actuale, ca şi sensul firesc al evoluţiei, Legea Spirituală şi Legile Universale, astfel încât cei care sunt pregătiţi să vadă, vor vedea, şi cei care doresc să audă, vor auzi. Acest mesaj se adresează tuturor celor care trăiesc viaţa în sensul devenirii spirituale şi a permanentei renaşteri, indiferent de calea pe care au ales-o, de religia sau de credinţele lor, de concepţiile sau de trecutul lor, căci toate acestea nu sunt altceva decât lecţii pe calea către eliberarea de limitările corpului şi simţurilor, adoptate de fiecare după necesităţile evoluţiei sale. În schimb, fiecare este capabil să perceapă acest mesaj şi să-l folosească pentru a intra într-o etapă nouă, astfel încât a doua naştere să poată avea loc în fiecare individ, după Voia Tatălui.

Traducerea a fost făcuta după ediţia originală, în limba engleză, dar ne-au fost de mult ajutor traducerile dactilografiate, după ediţii franceze şi engleze, aflate în circulaţie în cercurile spirituale din România şi cunoscute deja sub incitantul titlu "Viaţa Maeştrilor". Limbajul cărţii este foarte simplu, accesibil oricui, şi eventualele nelămuriri legate de folosirea unităţilor de măsură specifice zonei din care provenea autorul sunt singurele elemente care pot da impresia de ambiguitate pentru cititorul roman. Intenţionat nu le mai traducem în unităţile de măsură familiare nouă, ca un îndemn pentru cititor să facă pasul de a căuta singur, sugestie conţinută, de altfel, în toată lucrarea, în ceea ce priveşte adevărurile mult mai importante ale vieţii interioare şi spirituale. Personajele, aşa cum au dorit şi cum le-a urmat dorinţa autorul cărţii, au primit pseudonime sau denumiri comune, totuşi sugestive, şi care pot fi citite chiar ca nume, de exemplu Frumoasa Doamnă poate fi un nume mult mai bogat decât multe nume conservate de tradiţie.

Prin aceasta lucrare, ELTA-UNIVERSITATE şi Editura SOLTERIS îşi continuă datoria de a aduce la lumina, pentru cei care caută lumina, adevărurile simple ale Vieţii. Dacă moartea apare atunci când dispare viaţa, atunci este limpede că moartea dispare atunci când omul ştie să trăiască Viaţa. Este ceea ce el învaţă continuu, şi Învăţăturile Maeştrilor şi-au primit concretizarea în Viaţa lor, aşa cum este ea descrisă de autor, iar pentru toţi, o asemenea Viaţă, care depăşeşte moartea şi orice limitări, sfidând descoperirile de până acum ale ştiinţelor şi filosofiilor materialiste, a fost deja demonstrată de Isus, Marele Maestru, Frate al tuturor oamenilor şi Învăţător al tuturor celor care vor să înveţe prin ei înşişi, pentru a ajunge acolo unde este El, Fiu al lui Dumnezeu, şi unde oricine poate ajunge prin moştenirea divină.

Aducem mulţumiri tuturor celor care, direct sau indirect, vizibil sau invizibil, moral sau material, ne-au ajutat în această lucrare, în numele tuturor celor care şi-au făcut o datorie din a contribui la realizarea ei, şi în numele tuturor celor care au aşteptat-o şi vor şti să valorifice bogăţia ei pentru binele tuturor.

Celor care caută, speră, încearcă şi încă n-au îndrăznit destul, CURAJ!
Celor care încă nu înţeleg, încă nu acceptă, încă nu pot, RĂBDARE!
Celor care vor să vadă, să audă, să cunoască şi să trăiască, SUCCES!
PACE şi IUBIRE!

Cuvânt înainte

Prezentând cartea "Viaţa şi învăţătura Maeştrilor din Extremul Orient", vreau să precizez că am făcut parte dintr-un grup de cercetare, de 11 persoane, care a vizitat Orientul Îndepărtat în 1894. În timpul şederii noastre acolo - timp de 3 ani şi jumătate - am contactat Marii Maeştri din Himalaya, care ne-au ajutat în traducerea unor documente, ceea ce a însemnat un mare sprijin în munca noastră de cercetare. Ei ne-au permis să pătrundem îndeaproape în vieţile lor, şi astfel am putut vedea acţiunea efectiva a marii Legi, aşa cum ne-au demonstrat-o ei. Îi numim Maeştri, acesta fiind pur şi simplu numele pe care li l-am dat noi. Oricine care trăieşte viaţa descrisă aici este îndreptăţit la veneraţia şi consideraţia acordate unui Maestru.Documentele şi manuscrisele - experienţa noastră directă cu Maeştrii - au fost conservate. Personal, în acea vreme gândeam că

lumea nu era pregătită pentru acest mesaj. Eram un membru independent al grupului de cercetare, şi acum îmi public notele sub titlul "Viaţa şi învăţătura Maeştrilor din Extremul Orient", cu gândul că cititorul le poate accepta sau respinge, după cum doreşte. Această carte, care va fi urmată de altele, prezintă experienţa primului an al expediţiei alături de Maeştri. Include învăţătura lor, care a fost înregistrata de noi stenografic atunci, cu permisiunea şi revizuirile lor.

Maeştrii acceptă că Buddha reprezintă Calea Iluminării, dar explică, în mod clar, ca Christ ESTE Iluminarea, sau o stare de conştiinţă pe care o căutam toţi - Lumina Christică a fiecărui individ; deci, lumina oricărui copil născut în lume.

(Semnat) Baird T. Spalding

Volumul 1: CAPITOLUL I

În timpurile noastre se tipăresc atât de multe lucrări în problemele spirituale şi există o atât de mare trezire şi căutare a adevărului despre marii învăţători ai lumii, încât sunt îndemnat să vă expun experienţa mea cu Maeştrii din Extremul Orient.

În această carte nu încerc să propovăduiesc un nou cult sau religie; doar dau rezumatul experienţei noastre cu Maeştrii, încercând să arăt marile adevăruri fundamentale ale învăţăturii lor.

Aceşti Maeştri sunt răspândiţi pe un teritoriu întins şi, din perioada când cercetarea noastră în metafizică a acoperit acea mare porţiune din India, Tibet, China şi Persia, nu s-a făcut nici o tentativă de autentificare a acestor experienţe.

În echipa noastră eram 11 oameni practici, cu pregătire ştiinţifică. Cea mai mare parte a vieţii noastre o petrecusem în munca de cercetare. Eram obişnuiţi să nu acceptăm nimic decât dacă era complet verificat, şi nu luam niciodată nimic drept valabil fără dovezi.

Pornisem foarte sceptici şi ne-am întors profund convinşi şi convertiţi, încât trei dintre noi s-au dus înapoi, hotărâţi să rămână până când vor fi capabili să împlinească lucrările şi să trăiască viaţa exact aşa cum trăiesc astăzi aceşti Maeştri.

Cei care ne-au sprijinit atât de mult în cercetarea noastră au cerut ca numele lor să fie trecute sub tăcere în eventualitatea publicării memoriilor expediţiei. Nu voi relata altceva decât faptele aşa cum s-au petrecut, folosind, cât mai exact posibil, cuvintele şi expresiile celor pe care i-am întâlnit şi cu care am fost împreună în fiecare zi, în timpul expediţiei.

Una dintre condiţiile înţelegerii noastre dinaintea începerii cercetării era de a accepta mai întâi ca pe un fapt orice lucru la care aveam să fim martori şi de a nu cere explicaţii înainte de a fi intrat în profunzimea cercetării, primind lecţiile lor, trăind şi observând viaţa lor zilnică. Trebuia să însoţim aceşti Maeştri, să trăim alături de ei şi să tragem propriile noastre concluzii. Eram liberi să stăm cu ei cât de mult timp doream, să punem orice întrebare, să folosim puterile noastre de deducţie în obţinerea concluziilor şi, în final, să acceptăm ceea ce văzusem ca pe un fapt real sau ca pe un fals. Nu s-a făcut nici un efort de a ne influenţa, cumva, judecata. Ei doreau ca noi să devenim profund convinşi, şi nu doar să dăm crezare oricărui lucru pe care îl vedeam sau auzeam. De aceea, voi aduce aceste întâmplări înaintea cititorilor şi le voi cere să accepte sau să respingă, după cum găsesc ei de cuviinţă.

Ne aflam în India de circa 2 ani, făcând cercetări de rutină, când l-am întâlnit pe Maestrul cunoscut în aceasta carte ca Emil. Mergând pe o stradă din oraşul unde stăteam, atenţia mi-a fost atrasă de o mulţime de oameni. Am văzut că centrul de interes era unul dintre magicienii străzii, sau fakiri, atât de obişnuiţi în această ţară. Stând acolo, am observat un bărbat mai vârstnic, care nu era din aceeaşi castă cu cei din jurul său. M-a privit şi m-a întrebat dacă eram de mult în India.

- De circa doi ani, i-am răspuns.

- Sunteţi englez? a întrebat.

- American.

Eram surprins şi foarte bucuros să găsesc pe cineva vorbind engleza. L-am întrebat ce credea despre spectacolul care se desfăşura. Mi-a răspuns :

- O, este un fapt obişnuit în India. Aceşti indivizi se numesc fakiri, magicieni sau hipnotizatori. Ei sunt tot ceea ce implică aceste denumiri; dar sub toate acestea se afla un profund înţeles spiritual, pe care puţini îl discern, şi din asta va veni, într-o zi, mult bine. Aici e doar umbra lucrului din care au izvorât toate. Au stârnit o mulţime de comentarii, dar se pare că încă nu s-a găsit adevăratul înţeles, căci sub toate acestea, în mod cert, există un adevăr.

Aici ne-am despărţit şi, în timpul următoarelor patru luni, l-am întâlnit ocazional. La un moment dat, expediţia noastră se confrunta cu o problemă care ne dădea multă bătaie de cap. În mijlocul grijilor noastre, m-am întâlnit iar cu Emil. Imediat m-a întrebat ce mă frământă şi a început să-mi vorbească despre problema noastră.

Am rămas uimit, căci ştiam că nimeni din echipa noastră nu vorbise despre asta în afara micului nostru cerc. Era atât de familiarizat cu întreaga problemă, că am simţit că ştia toată chestiunea. Mi-a explicat că avea o oarecare intuiţie a afacerii, şi că se va strădui să ne ajute.

După o zi-două, chestiunea era limpezită, scăpându-ne de griji. Ne-am minunat de asta, dar ocupându-ne cu altele, am uitat curând.

Survenind alte probleme, am căpătat obiceiul să le discut cu Emil. Se părea că, de cum discutam cu el necazurile noastre, ele încetau să mai existe.

Tovarăşii mei se întâlniseră şi vorbiseră cu Emil, dar le spusesem puţine despre el. În acea vreme citisem mai multe cărţi despre tradiţiile hinduse, alese de Emil, şi eram pe deplin convins că el era unul dintre adepţi. Curiozitatea mea era puternic alimentată, şi interesul meu sporea cu fiecare zi.

Într-o duminică după-amiaza, Emil şi cu mine ne plimbam pe un câmp, când el mi-a atras atenţia asupra unui porumbel care se rotea deasupra noastră, şi a afirmat cu simplitate că pasarea îl căuta pe el. A rămas complet nemişcat, şi după câteva clipe pasarea s-a lăsat pe braţul său întins. Mi-a spus că pasărea avea un mesaj de la fratele lui din Nord. Acesta s-a dovedit a fi un discipol care nu atinsese abilitatea de a comunica direct, astfel că alesese acest mijloc. Mai târziu am aflat că Maeştrii sunt capabili să comunice instantaneu unul cu altul prin transmiterea gândurilor sau, cum spun ei, printr-o forţa mult mai subtilă decât electricitatea sau undele radio. Atunci am început să-i pun întrebări, şi Emil îmi arătă că putea să cheme păsările la el şi să le dirijeze zborul când erau în aer, că florile şi copacii îl salutau înclinându-se, că animalele sălbatice veneau la el fără teamă. A despărţit doi şacali care se luptau pentru corpul unui mic animal pe care îl uciseseră şi îl mâncau. Când el s-a apropiat, s-au oprit din luptă şi şi-au pus capetele în mâinile sale întinse cu o încredere deplină, după care şi-au continuat masa în linişte. Chiar mi-a dat să ţin în mână una dintre aceste tinere creaturi sălbatice. Apoi mi-a spus:

- Nu eul muritor, eul pe care îl vezi, este cel capabil să facă aceste lucruri. Este un eu mai adevărat, mai profund. Ceea ce tu cunoşti că Dumnezeu, Dumnezeu înlăuntrul meu, Dumnezeul Atotputernic lucrând prin mine, este cel care face aceste lucruri. De la mine, eul muritor, nu pot face nimic. Numai atunci când mă eliberez în întregime de exterior şi îl las pe cel adevărat, pe EU SUNT, să vorbească şi să lucreze, permiţând Iubirii lui Dumnezeu să se manifeste, numai atunci pot face aceste lucruri pe care le-ai văzut. Când laşi Iubirea lui Dumnezeu să curgă prin tine spre toate lucrurile, nimic nu se teme de tine şi nu ţi se poate întâmpla nici un rău.

În acea perioadă am luat zilnic lecţii cu Emil. Apărea deodată în camera mea, chiar dacă avusesem grijă să încui uşa când mă retrăgeam. La început apariţia lui când vroia m-a tulburat, însă în curând am văzut că el considera că înţelesesem. M-am acomodat cu procedeele lui şi am lăsat uşa deschisă, ca să poată veni şi pleca după dorinţa. Aceasta încredere părea să-l bucure. Nu puteam să înţeleg toate învăţăturile lui şi nu le puteam accepta pe deplin, nici nu eram gata, cu toate cele văzute în Orient, să accept totul deodată. Erau necesari ani de meditaţie care să-mi aducă realizarea profundului sens spiritual al vieţii acestor oameni.

Munca lor este îndeplinită fără ostentaţie şi cu o simplitate perfect copilărească. Ei ştiu că puterea Iubirii îi protejează şi o cultiva într-atât că toată natura îi iubeşte şi le este prietenă. Mii de oameni obişnuiţi sunt ucişi anual de şerpi şi animale sălbatice, dar aceşti Maeştri au trezit în sine atât de intens puterea Iubirii, că şerpii şi fiarele nu îi atacă. Ei trăiesc uneori în cele mai sălbatice jungle, şi câteodată îşi lasă corpul întins în faţa câte unui sat că să îl apere de ravagiile fiarelor, şi nu li se întâmplă nici un rău, nici satului, nici lor. Când este necesar, ei umblă pe apă, merg prin foc, călătoresc în invizibil şi fac multe alte lucruri pe care noi ne-am obişnuit să le privim ca miracole, realizabile numai de către cineva care s-ar presupune că are puteri supranaturale.

Exista o asemănare izbitoare între viaţa şi învăţătura lui Isus din Nazaret, şi cele ale acestor Maeştri, după cum am văzut în viaţa lor cotidiană. S-a crezut că este imposibil pentru om să-şi preia energia zilnica direct din cea Universala, să învingă moartea şi să realizeze aşa-zisele miracole pe care Isus le-a împlinit cât a fost pe Pământ. Maeştrii au dovedit că toate acestea constituie viaţa lor de fiecare zi. Ei extrag tot ce au nevoie pentru necesităţile lor zilnice direct din Univers, inclusiv hrana, haine şi bani. Au

biruit moartea, astfel încât mulţi, dintre cei aflaţi în viaţă acum, au peste 500 de ani, după cum au demonstrat clar prin documentele lor. Exista relativ puţini astfel de Maeştri în India, celelalte şcoli părând să fie vlăstare ale învăţăturii lor. Ei înţeleg că numărul lor este limitat şi că doar puţini discipoli pot să vină la ei. Oricum, în invizibil ei pot fi în număr aproape nelimitat, şi lucrarea cea mai însemnată a vieţii lor pare să fie de a trece în invizibil şi a-i ajuta pe toţi cei ce sunt receptivi la învăţătura lor.

Învăţătura lui Emil a creat baza cercetării pe care aveam să o întreprindem după câţiva ani, în a treia expediţie a noastră în aceste ţări, în timpul căreia am trăit continuu alături de Maeştri timp de 3 ani şi jumătate, am călătorit cu ei prin Extremul Orient şi am observat viaţa şi lucrările lor zilnice.

Volumul 1: CAPITOLUL II

Pentru plecarea în a treia noastră expediţie de cercetare metafizică, mica noastră echipă s-a reunit la Potala, un sătuc în zona de graniţă a Indiei. Îi scrisesem lui Emil că veneam, dar nu-l anunţasem despre obiectivul călătoriei şi nici nu menţionasem numărul nostru. Spre marea noastră surpriză, am descoperit că fuseseră făcute pregătiri complete pentru toata echipa, şi că Emil şi tovarăşii săi ne cunoşteau planurile în întregime. Emil ne adusese un ajutor remarcabil pe când eram în India de Sud, dar serviciile aduse de el de acum înainte aveau să depăşească orice aşteptări. Lui şi minunatelor suflete pe care aveam să le întâlnim le atribui succesul întregii acţiuni.

Am ajuns la Potala, de unde avea să plece expediţia, târziu în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1894, şi am aflat că în dimineaţa zilei de Crăciun urma să pornim în ceea ce avea să fie cea mai memorabilă expediţie a vieţii noastre. Niciodată nu voi uita cuvintele rostite de Emil în acea dimineaţă. Aceste cuvinte erau spuse într-o engleză fluentă, deşi vorbitorul nu primise o educaţie englezească, şi nu plecase niciodată din Extremul Orient.

El a început spunând:

- Este dimineaţa Crăciunului; pentru voi ştiu că este ziua când s-a născut Isus din Nazaret, Christ; la voi exista ideea că El a fost trimis să ierte păcatele; El ar reprezenta Marele Mediator între voi şi Dumnezeul vostru. Se pare că apelaţi la Isus ca la un mijlocitor între voi şi Dumnezeul vostru, care pare a fi un Dumnezeu aspru şi, uneori, mânios, aflat undeva în locul numit cer, care nu ştiu unde ar putea fi localizat altundeva decât în conştiinţa omului. Se pare că voi puteţi ajunge la Dumnezeu numai prin Fiul Său cel mai puţin auster şi cel mai iubitor, marea şi nobila Fiinţă pe care noi toţi o numim Binecuvântata şi a cărei venire în lume este comemorată astăzi. Pentru noi, această zi înseamnă mult mai mult; pentru noi ziua aceasta nu semnifică numai venirea în lume a lui Isus, Christul, ci această naştere simbolizează naşterea lui Christ în orice conştiinţă omenească. Această Zi de Crăciun înseamnă naşterea Marelui Maestru şi Învăţător, Marele Eliberator al omenirii din dependenţa şi limitările materiale. Pentru noi, acest mare suflet a venit pe Pământ pentru a arata mai complet calea spre adevăratul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Atotprezent, Atotştiutor; pentru a arata că Dumnezeu este numai Bunătate, numai Înţelepciune, numai Adevăr, Totul în Tot. Acest Mare Maestru, care a venit pe lume astăzi, a fost trimis să arate mai clar că Dumnezeu nu locuieşte numai în afara noastră, ci şi înlăuntrul nostru, că El nu este şi nici nu poate fi vreodată despărţit de noi sau de oricare din creaţiile Sale; că El este întotdeauna un Dumnezeu drept şi iubitor; că El este toate lucrurile, ştie toate lucrurile, cunoaşte totul şi este întregul Adevăr. Chiar dacă aş avea înţelepciunea tuturor oamenilor laolaltă, ar fi peste puterile mele să exprim faţă de voi, fie şi într-o umilă măsură, ce reprezintă pentru noi această Zi Sfântă.

Suntem pe deplin convinşi, şi sperăm că şi voi veţi înţelege, că acest Mare Maestru şi Învăţător a venit la noi ca să putem avea o înţelegere mai completă a vieţii aici, pe Pământ; ca să înţelegem că toate limitările obişnuite sunt produse numai de om, şi nu ar trebui interpretate nicicum altfel. Ştim că acest învăţător, cel mai mare dintre toţi, a venit să arate mai pe deplin cum Christul din El, prin care El a făcut măreţele Sale lucrări, este acelaşi Christ care trăieşte în voi, în mine şi în toată omenirea; că putem, aplicând învăţăturile Lui, să facem toate lucrurile pe care le-a făcut El, şi lucruri şi mai mari. Noi credem că Isus a venit să arate mai deplin că Dumnezeu este marea Cauza unică a tuturor lucrurilor, că Dumnezeu este Totul.

Poate că aţi auzit spunându-se că noi credem că Isus a primit primele sale învăţături printre noi. Poate că unii dintre noi chiar cred asta. Să lăsăm deoparte acest lucru. Are vreo importanţă dacă învăţăturile Lui I-au venit printre noi sau că o revelaţie directă de la Dumnezeu, unica sursă unde există cu adevărat toate lucrurile? Căci, atunci când o idee din Mintea Divină a fost contactată de un om şi

exteriorizată prin cuvântul rostit, nu ar putea unul, sau toţi, să contacteze din nou acel gând în Univers? Doar pentru că cineva a contactat ideea şi a exteriorizat-o, nu înseamnă că ea este proprietatea să particulara. Dacă el şi-ar însuşi-o şi ar păstra-o, i-ar mai rămâne loc să mai primească? Ca să primim mai mult, trebuie să dăm mai departe ceea ce am primit. Dacă reţinem ceea ce primim, urmează stagnarea, şi vom fi ca o roată care generează putere din mişcarea apei şi care deodată, din propria ei voinţă, începe să reţină apa pe care o foloseşte. Curând, ea va fi oprită în loc de către apa acumulată. Numai atunci când apei i se permite să curgă liber prin roată, ea va servi roţii ca să produc putere. Exact la fel este cu omul. Când el contactează ideile lui Dumnezeu, trebuie să le dea mai departe pentru a primi beneficiul adus de ele. El trebuie să permită tuturor să facă la fel, pentru ca toţi să poată creşte şi progresa aşa cum creşte el.

Sunt de părere că ceea ce ne-a învăţat Isus a venit la El ca o revelaţie directă de la Dumnezeu, şi marii noştri învăţători nu se îndoiesc de asta. Oare nu suntem toţi creaţiile lui Dumnezeu, şi ceea ce poate face o fiinţă umană, oare nu pot face toate? Credem că vă veţi convinge că Dumnezeu este întotdeauna dispus şi pregătit să Se reveleze El însuşi tuturor oamenilor, şi El S-a revelat pe Sine lui Isus şi altora. Singura condiţie necesară, indispensabilă, este ca fiecare să fie dispus să-L lase pe Dumnezeu să Se exprime. Credem, cu toată sinceritatea, că suntem creaţi egali; că toţi oamenii sunt unul singur; că măreţele lucrări făcute de Isus pot fi făcute de toţi. Veţi vedea că nu este nimic misterios în aceste fapte. Misterul apare numai din concepţia limitată a omului despre ele.

Realizăm pe deplin că aţi venit la noi cu minţi mai mult sau mai puţin sceptice. Avem încredere în faptul că veţi trai alături de noi şi ne veţi cunoaşte aşa cum suntem. Munca noastră şi rezultatele dobândite, vă lăsăm să le acceptaţi sau să le respingeţi, după cum doriţi.

Volumul 1: CAPITOLUL III

Am plecat din acest sat spre Asmah, un sat mai mic, la circa 90 de mile depărtare. Emil ne-a dat doi bărbaţi mai tineri să ne însoţească. Aceşti oameni - specimene minunate, nobile ale tipului hindus - aveau în grija lor întreaga expediţie. Perfecta naturaleţe şi seninătate cu care s-au achitat de sarcina lor au depăşit toate experienţele noastre anterioare. Pentru a-i identifica, îi voi numi Jast şi Neprow. Emil era cel care ne întâmpinase şi se îngrijise de confortul nostru în satul din care am pornit. El avea o experienţă de mult mai mulţi ani decât ceilalţi. Jast era capul expediţiei, în timp ce Neprow era ajutorul lui şi veghea că toate ordinele să fie îndeplinite.

Emil s-a despărţit de noi cu puţine cuvinte, în care ne-a spus:

- Sunteţi gata să porniţi în expediţia voastră cu aceşti doi bărbaţi, Jast şi Neprow, care vă însoţesc. Aşa cum călătoriţi voi, veţi avea nevoie de vreo cinci zile ca să ajungeţi în următorul punct mai important de oprire, la circa 90 de mile distanţă. Eu voi mai zăbovi aici, căci nu va fi necesar pentru mine atâta timp ca să parcurg aceasta distanţă, dar voi fi acolo să vă întâmpin. Vreau să vă cer să lăsaţi pe unul din echipa voastră aici, ca să observe şi să confirme ceea ce se poate întâmpla. Astfel vom economisi timp, şi el va putea să ajungă din urmă expediţia în cel mult zece zile de acum. Îi cerem doar să privească şi să relateze ceea ce vede.

Am pornit, cu Jast şi Neprow având în grijă expediţia, şi trebuie să spun că o organizare mai precisă nu se poate imagina. Fiecare detaliu era îndeplinit cu ritmul şi precizia unei muzici. Această armonie a fost menţinută pentru toată durata expediţiei, timp de 3 ani şi jumătate.

Vreau să adaug aici impresiile mele despre Jast şi Neprow. Jast era tipul de hindus pur şi deschis, eficient, fără urmă de falsitate sau lăudăroşenie. Orice ordin pe care îl dădea era aproape pe acelaşi ton, şi era executat cu o precizie şi cu o promptitudine care ne făceau să ne minunăm. Chiar de la început am putut vedea la el o puritate a caracterului care a provocat multe comentarii. Neprow, un caracter minunat, era pretutindeni, mereu lucid, calm şi miraculos de eficient. Era întotdeauna la fel de echilibrat, cu o precizie liniştită în mişcare, cu o minunată putere de gândire şi acţiune. Acest lucru era atât de evident, că fiecare membru al expediţiei îl comenta. Şeful nostru a remarcat :

- Aceşti oameni sunt minunaţi. Ne este de mare ajutor că am găsit oameni care pot gândi şi executa.

Am sosit în satul de destinaţie pe la ora 4 în cea de-a cincea zi, şi acolo se găsea Emil, care ne-a întâmpinat aşa cum ne promisese. Vă puteţi imagina uimirea noastră! Eram absolut siguri că venisem pe singurul drum circulat şi cu cel mai rapid mijloc de locomoţie din acea ţară, exceptând felul în care se deplasează curierii. Aceştia călătoresc în ştafetă şi merg zi şi noapte. Aici era vorba, însă, de un om bine

înaintat în vârstă, după cum credeam, şi pe care nu-l bănuisem în stare să întreprindă o călătorie de 90 de mile într-un timp mai scurt decât ne fusese necesar nouă - şi totuşi, era aici.

Desigur că am încercat să-i punem imediat întrebări, şi eram dornici să-l auzim. Iată cuvintele lui :

- V-am spus, când aţi plecat, că voi fi aici să vă întâmpin - şi sunt aici. Vreau să vă atrag şi mai mult atenţia asupra faptului că omul, în starea lui adevărată, nu cunoaşte limitări de timp şi spaţiu. Omul, când se cunoaşte pe sine, nu este obligat să se târască anevoie timp de cinci zile ca să parcurgă 90 de mile. Omul, în starea sa justă, poate parcurge orice distanţă, oricât de mare, instantaneu. Cu câteva clipe în urmă eram în satul din care aţi pornit acum cinci zile. Ceea ce aţi văzut ca fiind corpul meu, încă se odihneşte acolo. Tovarăşul vostru pe care l-aţi lăsat în sat vă va povesti cum, cu câteva clipe înainte de ora 4, vorbeam cu el, declarând că vreau să merg să vă întâmpin, căci pe la ora aceea soseaţi aici. Ceea ce aţi văzut ca fiind corpul meu se află încă acolo, şi colegul vostru încă îl vede, deşi în prezent este nemişcat. Acest lucru a fost făcut doar că să vă arăt că suntem capabili să ne părăsim trupurile şi să vă întâmpinăm în orice loc stabilit, la orice moment specificat. Cei doi care v-au însoţit puteau să facă acest drum ca şi mine. Astfel voi veţi putea realiza mai rapid că suntem numai oameni obişnuiţi, de aceeaşi natura cu voi; că nu există nici un mister, decât că noi ne-am dezvoltat, mai complet decât voi, puterile dăruite, toate, de Tatăl, Marele Atotputernic. Corpul meu va rămâne acolo până se face noapte, apoi îl voi aduce aici şi colegul vostru va porni pe drumul pe care aţi venit, sosind la timpul convenit. După o zi de odihnă vom călători până într-un sătuc, la depărtare de o zi, unde vom rămâne o noapte, apoi ne vom întoarce aici şi ne vom întâlni cu tovarăşul vostru că să auzim relatarea lui. Astă-seară ne întâlnim în cabana. până atunci, la revedere.

Seara, după ce ne-am adunat, Emil, fără să se fi deschis uşa, apăru deodată în mijlocul nostru şi spuse :

- M-aţi văzut apărând în această cameră ca prin magie. Daţi-mi voie să vă spun că nu este deloc vorba de magie. Iată un experiment simplu, pe care îl puteţi vedea. Puteţi vedea asta, şi ca urmare o veţi crede. Strângeţi-vă în jurul meu ca să puteţi vedea. Avem un păhărel cu apă, pe care cineva dintre voi tocmai a adus-o de la izvor. Vedeţi că o minusculă particulă de gheaţă se formează în centrul apei. O vedeţi adunând lângă ea, particulă cu particulă, mai multă gheaţă, până când toată apa din pahar a îngheţat. Ce s-a întâmplat? Am menţinut atomii centrali ai apei în Universal până când au devenit solizi sau, cu alte cuvinte, le-am coborât vibraţiile până când au devenit gheata, şi toate celelalte particule s-au solidificat în jurul lor până când toată apa a devenit gheaţă. Puteţi face asta cu păhărelul, cu butoiul, cu iazul, cu lacul, cu marea, cu toată masa de apa de pe Pământ. Ce s-ar întâmpla? Totul ar îngheţa, nu-i aşa? În ce scop? Nici unul. Veţi întreba cu ce putere. Voi spune: folosind o lege perfectă. Dar în acest caz, cu ce finalitate? Nici una, căci nici un bine nu s-a făcut şi nu s-ar putea face. Dacă aş fi făcut asta, ce s-ar fi întâmplat? Reacţiunea. Asupra cui? Asupra mea. Eu cunosc legea şi ceea ce exprim se întoarce la mine la fel de real după cum am exprimat. De aceea exprim numai binele, şi binele se întoarce la mine ca bine. Puteţi înţelege uşor că, dacă aş fi perseverat cu îngheţul, frigul ar fi reacţionat asupra mea cu mult înainte să fi încheiat, şi aş fi fost congelat, culegând roadele dorinţei mele. Pe când dacă exprim binele, culeg etern roadele binelui meu.

Apariţia mea în această cameră, astă-seară, poate fi explicată astfel: în cămăruţa unde m-aţi lăsat, mi-am menţinut corpul în Universal ridicându-i vibraţiile, şi el s-a întors în Universal sau, cum spunem noi, s-a întors acolo unde există orice substanţă. Apoi, prin al meu EU SUNT, prin Conştiinţa mea de Christ, mi-am menţinut corpul în minte până când vibraţiile i-au coborât şi el a luat formă chiar aici, în această cameră, şi l-aţi putut vedea. Unde este misterul? Oare nu folosesc puterea, sau legea, date mie de Tatăl prin Fiul său Iubit? Oare nu este acest Fiu ,voi şi eu şi toată omenirea? Unde se afla misterul? Nu este nici un mister.

Să luăm credinţa simbolizată de bobul de muştar. Ea vine la noi din Universal, prin Christul lăuntric, care s-a născut deja în noi toţi. Ca o picătură infimă, ea penetrează prin Christ, sau mintea supraconştientă, locul receptivităţii dinlăuntrul nostru. Apoi ea trebuie dusă spre munte sau cel mai înalt punct dinlăuntrul nostru, vârful capului. Este menţinută acolo. Apoi trebuie să lăsam Spiritul Sfânt să coboare. Acum vine porunca: Îl vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea şi cu toată mintea ta. Gândiţi-vă! Vedeţi înţelesul? Inimă, Suflet, Putere, Minte. Oare este altceva de făcut în acest punct decât de a îndrepta totul spre Dumnezeu, Spiritul Sfânt, Spiritul - EU - Totul în acţiune? Acest Spirit Sfânt vine în multe feluri, poate că minuscule entităţi bătând la uşă şi cerând să fie

primite. Trebuie să primim şi să lăsăm acest Spirit Sfânt să intre şi să se unească cu minusculul punct de lumină, sau sămânţa de cunoaştere, să se rotească în jurul ei şi să adere la ea, exact aşa cum aţi văzut particulele de gheaţă aderând la particula centrală, şi ea va creşte în exprimare, particulă cu particulă, cerc cu cerc, ca şi gheaţa, înmulţind şi exprimând acea sămânţă de cunoaştere până când vei fi capabil să-i spui muntelui de dificultăţi: Pleacă de aici şi aruncă-te în mare, şi aşa va face. Numiţi asta a patra dimensiune sau cum doriţi, noi o numim Dumnezeu în exprimare prin Christul din noi.

În felul acesta s-a născut Christul. Maria, Marea Mamă, a perceput idealul; idealul a fost menţinut în minte, apoi conceput în ogorul sufletului ei, ţinut pentru o vreme acolo, apoi adus la lumina sau născut că Perfectul Copil Christ, Primul Născut, Unicul Zămislit, Fiul lui Dumnezeu. El a fost hrănit şi protejat; a primit ceea ce avea mama lui mai bun; a fost supravegheat şi îngrijit până când El a crescut de la copilărie la maturitate. Astfel vine Christul la noi toţi; mai întâi că un ideal plantat în solul sufletului nostru - partea centrală, unde este Dumnezeu -, ţinut în minte că idealul perfect, apoi adus la lumină sau născut precum Copilul Perfect, Conştiinţă lui Christ.

Voi, care aţi văzut ce s-a întâmplat aici, va îndoiţi de propriii voştri ochi. Nu vă blamez. Simt gândul de hipnotism în minţile unora. Fraţii mei, există vreunul aici care să simtă că nu are puterea să exercite orice facultate dăruită de Dumnezeu, pe care a văzut-o demonstrată astă-seară? Credeţi vreo clipă că eu controlez în vreun fel gândirea sau vederea voastră? Gândiţi că as putea, dacă aş dori, să arunc o vrajă hipnotică asupra unuia sau asupra tuturor, ca să nu vedeţi totul? Nu este scris în marea voastră Carte că Isus a intrat într-o cameră cu uşile închise? A intrat exact aşa cum am făcut şi eu. Credeţi vreun pic că Isus, Marele Maestru şi Învăţător, a avut cumva nevoie să hipnotizeze? El şi-a folosit puterea Sa, dăruită de Dumnezeu, ca şi mine astă-seară. Daţi-mi voie să vă spun că nu am făcut nimic altceva decât poate să facă fiecare dintre voi. Nu numai voi, dar orice copil care este sau a fost născut în această lume, sau univers, are aceeaşi putere de a face exact ceea ce aţi văzut împlinit astă-seară. Vreau să vă fie limpede acest lucru. Daţi-mi voie să vă mai spun că sunteţi individualităţi şi nu personalităţi, că sunteţi voinţe libere şi nu automate. Isus nu a avut nevoie să hipnotizeze, şi nici noi. Îndoiţi-vă de noi cât vreţi, până când veţi fi complet mulţumiţi de onestitatea noastră. Puneţi deoparte pentru un timp ideea hipnotismului, sau cel puţin lăsaţi-o să rămână pasivă până când veţi fi aprofundat cercetarea. Tot ce vă cerem este să vă păstraţi mintea deschisă.

Volumul 1: CAPITOLUL IV

Pentru că următoarea etapă a călătoriei noastre era o excursie dus-întors, am lăsat pe loc cea mai mare parte a echipamentului nostru şi, în dimineaţa următoare, am pornit la drum spre un sătuc aflat la circa 20 de mile, numai cu Jast ca însoţitor. Poteca nu era dintre cele mai bune, şi uneori era foarte greu să-i urmăm şerpuirile prin pădurile dese, specifice acelui ţinut. Am sosit la destinaţie chiar înainte de apusul soarelui din acea seară, obosiţi şi flămânzi, căci mersesem repede toată ziua, doar cu o oprire scurtă la amiază, pentru masa de prânz. Ţinutul, în general, era pietros şi accidentat, şi cărarea părea practic nefolosită. Trebuia să ne tăiem calea prin desişul de liane atârnânde. La fiecare întârziere, Jast părea nerăbdător. Ne-am mirat de asta, căci înainte fusese foarte echilibrat. Era pentru prima şi singura dată, în aceşti 3 ani şi jumătate în care a fost cu noi, când nu a mai fost acelaşi lucid, calm Jast care pornise cu noi. Mai târziu agitaţia lui nu ne-a mai mirat, după ce am văzut ce avea să se întâmple.

Am intrat în micul sat de circa 200 de locuitori, cu o jumătate de oră înainte de apusul soarelui şi, când s-a aflat că Jast era cu noi, cred că fiecare sătean, tânăr sau bătrân, şi fiecare animal domestic au venit să ne întâmpine. Pe când eram obiectul unei curiozităţi mai mari sau mai mici, s-a observat imediat că Jast era în centrul atenţiei, salutat de toţi cu cea mai adâncă veneraţie. După câteva momente, el le-a spus ceva sătenilor şi toţi, în afară de vreo câţiva, s-au întors la treburile lor curente. Jast s-a întors spre noi şi ne-a întrebat dacă doream să mergem cu el până când se pregătea tabăra pentru noapte. Cinci din echipa noastră au spus că erau obosiţi după călătorie şi voiau să se odihnească. Restul l-am urmat pe Jast şi mâna de săteni spre marginea unei poieni care înconjura satul. După ce am traversat poiana, am mai mers doar puţin prin junglă şi am dat peste corpul unui bărbat, întins pe pământ ca şi cum ar fi fost mort - aceasta era impresia la prima privire. Privind mai atent, totuşi, se vedea că poziţia lui sugera mai degrabă un somn liniştit, şi nu moartea.

Ne-am oprit încremeniţi căci am văzut figura celui întins pe pământ: era Jast. De îndată ce Jast se apropie de ea, fiinţa a început să se mişte şi s-a ridicat în picioare. Deoarece ea şi Jast au rămas faţă în faţă

pentru un moment, nu putea fi nici o eroare de identificare - era Jast. Toţi au văzut că el era. Apoi, instantaneu, Jast cel ştiut de noi a dispărut şi în faţa noastră nu mai stătea decât o singură persoană. Desigur, toate acestea s-au petrecut în mult mai puţin timp decât s-ar putea povesti, şi uimirea era atât de mare, că nici unul dintre noi nu a pus nici o întrebare. Cei cinci care rămăseseră în tabără au venit în fugă, fără să-i fi chemat cineva. Mai târziu i-am întrebat de ce au venit. Răspunsurile au fost :

- Nu ştim. Primul lucru pe care ni-l amintim este că eram toţi în picioare, alergând spre voi. Pur şi simplu nu ştim de ce am făcut-o. Nici unul dintre noi nu a auzit vreo chemare. Ne-am trezit alergând în direcţia voastră înainte ca vreunul dintre noi să realizeze ce făceam.

Unul dintre noi a spus :

- Ochii mei sunt atât de larg deschişi, că văd departe, dincolo de lumea pământească a morţii, şi minunile care au fost revelate sunt dincolo de orice închipuire.

Un altul spuse :

- Văd întreaga lume depăşind moartea. Cât de vii îmi revin în minte cuvintele : Ultimul inamic, moartea, va fi învins. Oare nu este aceasta împlinirea acestor cuvinte? Ce mărunte sunt bietele noastre minţi în comparaţie cu această uriaşă dar simplă înţelepciune, şi totuşi am îndrăznit să ne considerăm giganţi ai intelectului. Când, de fapt, suntem simpli diletanţi. Abia acum încep să văd sensul cuvintelor: “trebuie să vă naşteţi din nou". Cât de adevărate cuvinte!

Las cititorul să-şi imagineze surpriza şi tulburarea noastră. Era vorba de un om cu care fusesem zilnic împreună, şi de care fusesem slujiţi în fiecare zi, şi care fusese capabil să-şi lase corpul întins pe pământ că să-i protejeze pe alţii, continuând să ne servească extrem de eficient. Nu puteam decât să ne amintim: Cel care este cel mai mare printre voi, va fi slujitor sau va servi! Cred că nu mai era printre noi nici unul care, din acel moment, să nu-şi fi pierdut orice teamă faţă de moarte.

Aceşti oameni sunt obişnuiţi să-şi întindă corpul pe pământ în faţa câte unui sat din junglă, în vreun ţinut bântuit de tâlhari şi animale de pradă, şi acel sat este la fel de ferit de ravagiile oamenilor şi animalelor, aşa cum ar fi într-o ţară civilizată.

Era foarte evident că trupul lui Jast stătuse acolo unde l-am găsit un timp considerabil. Părul îi crescuse lung şi încâlcit, şi în el erau cuiburile unor pasarele specifice acelui ţinut. Aceste păsărele îşi construiseră cuiburile, îşi crescuseră puii, şi puii zburaseră, dându-ne astfel o dovadă certă a timpului cât trupul stătuse nemişcat în acea poziţie. Aceste păsărele sunt foarte fricoase, şi şi-ar părăsi cuiburile la cea mai uşoară sperietura. Asta arata marea dragoste şi încredere a micilor păsări.

Emoţia era atât de mare, încât nimeni din tabăra noastră, cu excepţia lui Jast, nu a dormit în noaptea aceea. El dormea că un prunc. Din când în când, unul sau altul din echipa noastră se ridica în capul oaselor şi privea spre locul unde dormea Jast, apoi se întindea la loc spunând :

- Ciupiţi-mă să văd dacă sunt treaz cu adevărat.

Uneori se folosea şi o expresie mai dură.

Volumul 1: CAPITOLUL V

Eram treji în dimineaţa următoare la răsăritul soarelui, şi în ziua aceea ne-am întors în satul unde ne lăsasem echipamentul. Am sosit în sat chiar înainte să se întunece şi ne-am instalat tabăra sub un banyan mare. A doua zi dimineaţă, Emil ne saluta şi cu toţii am început să-i punem întrebări. El a spus:

- Nu mă miră întrebările voastre şi voi răspunde bucuros la toate, cât se poate acum, lăsând restul întrebărilor să aştepte până când veţi fi avansat mai mult în cercetarea voastră. Vorbindu-vă ca acum, înţelegeţi pe deplin că folosesc limbajul vostru ca să vă transmit marele principiu fundamental al credinţei noastre.

Când toţi cunosc Adevărul, şi acesta este corect interpretat, oare unul şi toţi nu sunt cu adevărat din aceeaşi sursă? Nu suntem toţi una cu Substanţa Minţii Universale, Dumnezeu? Nu suntem cu toţii o mare familie? Nu este oare orice copil, oricare născut, indiferent de castă sau crez, un membru al acestei mari familii?

Mă întrebaţi dacă noi credem că moartea este evitabilă. Daţi-mi voie să vă răspund cu cuvintele unui Siddha: Corpul uman este constituit din celule individuale, ca şi corpurile plantelor şi animalelor, pe care ne place să le numim fraţii noştri mai puţin evoluaţi. Celula individuală este o infimă unitate microscopică a corpului. Printr-un proces de creştere şi diviziune, repetat de multe ori, acest minuscul nucleu al celulei-unitate ajunge în final să dea o formă umană completă, constituită din milioane de celule.

Aceste celule ale corpului se specializează pentru diferite funcţii, dar ele păstrează, în general, caracteristicile celulei individuale din care s-au născut. Această celulă individuală poate fi văzuta ca purtătoarea făcliei vieţii însufleţite. Ea poartă, din generaţie în generaţie, focul latent al lui Dumnezeu - vitalitatea tuturor fiinţelor vii, ca o moştenire intactă provenită din vremea când viaţa a apărut la început pe această planetă. Această celulă individuală are darul unei tinereţi nelimitate. Dar ce se poate spune despre grupul de celule numit trup? Grupul de celule a crescut din celula individuală, repetată de multe ori, păstrând caracteristicile ei individuale, dintre care una este focul latent al vieţii, sau Tinereţea Eternă. Grupul de celule, sau corpul, funcţionează ca un protector al celulei individuale pe durata scurtă a vieţii aşa cum o ştiţi acum".

Cei mai vechi dintre învăţătorii noştri, prin mijloace inspirate, au perceput unitatea fundamentală a reacţiilor vieţii în plante şi animale. Ni-i putem imagina sub banyan, adresându-se astfel elevilor lor : Priviţi acest copac gigantic. Procesul vital ce se desfăşoară în fratele nostru, acest copac, şi în noi înşine, este, la baza, acelaşi. Priviţi frunzele şi mugurii de la vârfurile crengilor celui mai bătrân banyan - cât de tinere sunt, tinere ca sămânţa din care uriaşul a răsărit. Reacţiile vitale ale plantei şi omului fiind la fel, omul poate profita, desigur, de experienţa plantei. Aşa cum frunzele şi mugurii de la capătul crengilor celui mai vârstnic banyan sunt la fel de tinere că sămânţa din care el a răsărit, la fel nici grupul de celule ce formează corpul omului nu trebuie să-şi piardă treptat vitalitatea şi să moară, ci trebuie să crească tânăr şi etern, ca şi ovulul sau celula individuală. Într-adevăr, nu exista nici un motiv pentru care corpul nostru să nu se dezvolte la fel de tânăr şi plin de viaţă ca şi germenul vieţii din care el s-a născut. Expansivul banyan, permanent un simbol al vieţii eterne, nu moare decât prin accident. Nici o lege naturală a degenerării, nici un proces de îmbătrânire nu pare să existe în arborele-banyan ca să afecteze în mod vătămător energia vitală a celulelor sale. Acelaşi lucru este adevărat şi despre divina formă umană.

Nu există nici o lege naturală a morţii sau degenerării pentru om, decât prin accident. Nu există nici un proces inevitabil de îmbătrânire în corpul sau grupul de celule - nimic care să poată paraliza treptat individul. Moartea este, deci, un accident evitabil. Boala este, dincolo de orice, o stare de ne-linişte (dis-ease în engleza, disease=boala - n.tr.), absenţa liniştii sau a lui Santi, dulcea, fericita pace a spiritului reflectată prin minte în corp. Degenerarea senilă, care este o experienţă obişnuită a omului, este doar expresia ignoranţei lui faţă de cauze, anumite condiţii bolnave ale minţii şi corpului. Spune un Siddha (Învăţător - n.tr.): Tonusul corpului poate fi menţinut astfel încât să poată rezista natural la infecţii şi alte boli, ca gripa şi ciuma. Un Siddha poate înghiţi germenii patogeni fără ca aceştia să-l îmbolnăvească.

Amintiţi-vă că tinereţea este sămânţa Iubirii lui Dumnezeu plantată în divina formă umană. Într-adevăr, tinereţea este divinitatea dinlăuntrul omului; tinereţea este spiritualitatea vieţii, frumuseţea vieţii. Numai viaţa trăieşte şi iubeşte, viaţa unică, eternă. Bătrâneţea este lipsită de spiritualitate, asociată cu moartea, urâtă, ireală. Gândurile de teamă, gândurile de suferinţă şi cele de mânie creează urâţenia numită bătrâneţe. Gândurile de fericire, de iubire şi de perfecţiune creează frumuseţea numită tinereţe. Bătrâneţea este doar o scoică în care zace giuvaerul realităţii - perla tinereţii.

Trăieşte astfel încât să dobândeşti conştiinţa copilăriei. Vizualizează Copilul Divin dinlăuntrul tău. Înainte să adormi, sugerează conştiinţei tale : Acum realizez că există în mine un fericit corp spiritual, veşnic tânăr, veşnic frumos. Am o minte, ochi, nas, gură, piele, frumoase, spirituale - corpul Copilului Divin care acum, în aceasta noapte, este perfect. Repetă aceasta afirmaţie şi meditează la ea în linişte, până când adormi. Dimineaţa la trezire sugerează-ţi cu voce tare : Ei, dragă... (adresează-te ţie însuţi pe nume), există în tine un alchimist divin! Prin puterea spirituală a acestor afirmaţii, în timpul nopţii are loc o transmutaţie, şi revelaţia lăuntrica, Spiritul a saturat acest corp spiritual şi templu. Alchimistul lăuntric a înlăturat celulele moarte şi uzate şi a făcut să iasă la iveală strălucirea unui trup nou, plin de sănătate şi farmec perpetuu. Adevărata Iubire Divină în manifestare este Tinereţea Eternă. Alchimistul divin este înlăuntrul templului meu, făurind continuu noi şi minunate celule tinere. Spiritul tinereţii este înlăuntrul templului meu - acest divin corp uman - şi totul este bine. Om Santi! Santi! Santi! (Pace! Pace! Pace!)

Învaţă să zâmbeşti dulce, ca un copil. Un zâmbet din suflet este o relaxare spirituală. Un zâmbet adevărat este un lucru de o reală frumuseţe, opera artistică a Zeului Cârmuitor Lăuntric. Este bine să afirmi: Gândesc de bine pentru întreaga lume. Sa fie toată lumea fericită şi binecuvântată! Afirmă, înainte de a începe activitatea zilnică : Înăuntrul meu este o forma perfectă - forma divină. Sunt, acum, tot ceea ce doresc să fiu! Vizualizez zilnic frumoasa mea fiinţă, până când o aduc în manifestare! Sunt Copilul Divin, toate nevoile mele sunt satisfăcute, acum şi totdeauna.

Învaţă să intri în vibraţie. Afirmă : Iubirea infinită îmi umple mintea şi îmi pune corpul în vibraţie, în rezonanţă cu viaţa perfectă. Fă totul, în jurul tău şi în tine, strălucitor şi frumos. Cultivă spiritul umorului. Bucură-te de răsăritul soarelui.

Aţi înţeles că citez din învăţătura Siddha-şilor. Ei sunt cei mai vechi învăţători cunoscuţi, şi învăţăturile lor premerg cu mii de ani istoria ştiută. Ei instruiau oamenii şi le arătau o mai bună cale a vieţii, încă dinainte ca omul să fi cunoscut artele simple ale civilizaţiei. Din învăţătura lor s-a născut sistemul de cârmuitori. Dar aceşti cârmuitori s-au depărtat curând de realizarea faptului că Dumnezeu se exprimă prin ei. Crezând că erau ei, personal, cei care lucrau, au pierdut viziunea spiritului şi au pus pe primul plan ceea ce era personal sau material, uitând că totul vine dintr-o sursă unică, Dumnezeu. Aceste concepţii personale ale cârmuitorilor au deschis drum marilor deosebiri în credinţe şi largii diversităţi a gândirii. Aceasta este imaginea noastră despre Turnul Babel. Siddha-şii si-au păstrat, prin vremuri, adevăratele metode inspirate ale lui Dumnezeu exprimat prin omenire şi prin toate creaţiile Sale, realizând că Dumnezeu este Totul şi că Dumnezeu se manifestă prin toate. Ei nu au deviat niciodată de la aceste învăţături. Astfel, ei au păstrat marele adevăr fundamental.

Volumul 1: CAPITOLUL VI

Pentru că aveam foarte mult de lucru înainte de a traversa Munţii Himalaya, am ales acest sat ca fiind locul cel mai potrivit pentru cartierul general al expediţiei. Colegul pe care îl lăsasem în sat ca să-l observe pe Emil ne-a ajuns aici şi ne-a relatat că a stat de vorba cu Emil până aproape de ora 4 a zilei în care el trebuia să vină la întâlnirea cu noi. Apoi Emil i-a spus că urma să plece la întâlnire. Imediat, corpul lui a rămas nemişcat, întins pe pat că şi cum ar fi dormit. S-a aflat în această poziţie până pe la ora 7 seara când, treptat, a devenit tot mai nedesluşit şi a dispărut. Era în seara când Emil venise la noi în cabana din sat.

Sezonul nu era suficient de înaintat, pentru noi, ca să încercăm trecerea munţilor. Reţineţi că spun: pentru noi. Prin asta mă refer la membrii micii noastre echipe, căci în acel timp începusem să ne simţim ca nişte simple poveri. Realizasem că cei trei mari prieteni ai noştri - observaţi că îi numesc mari pe toţi, căci erau, într-adevăr - ar fi putut să parcurgă distanţa străbătută de noi în mult mai puţin timp decât ne luase nouă, dar nu se plângeau.

Făcusem mai multe excursii scurte de la cartierul nostru general, însoţiţi de Jast şi Neprow, şi în orice moment ei îşi arătaseră excelentele calităţi şi merite. Într-una din aceste excursii, Emil, Jast şi Neprow ne-au condus într-un sat unde se găseşte un templu numit Templul Tăcerii, Templul Nefăcut De Mâini. Acest sat cuprinde templul şi casele slujitorilor lui, şi este situat pe vatra mai veche a unui sat care fusese aproape distrus de ravagiile fiarelor sălbatice şi ale epidemiilor. Ni s-a spus că Maeştrii vizitaseră acest loc şi mai găsiseră puţini locuitori, dintr-o populaţie de 3000 de oameni. Îi luaseră sub protecţia lor, şi ravagiile animalelor şi bolilor încetaseră. Cei câţiva săteni au făcut legământ că, dacă aveau să fie salvaţi, din acel moment aveau să-şi dedice vieţile lui Dumnezeu, slujindu-l în orice mod ar alege El. Maeştrii au plecat si, când s-au întors mai târziu, au găsit templul înălţat şi pe slujitori făcându-şi datoria.

Templul este foarte frumos, fiind situat pe o înălţime care oferă o vedere largă asupra ţinutului. Are circa 6 mii de ani vechime, este construit din marmură albă şi nu a avut niciodată nevoie de reparaţii, căci o bucăţica spartă din zidul lui se reface singură, după cum a fost verificat de membrii echipei noastre.

Emil ne-a spus :

- Acest loc este numit Templul Tăcerii, Lăcaşul Puterii. Tăcerea este putere, căci atunci când atingem locul tăcerii în minte, am atins locul puterii - locul unde totul este unul, unica putere - Dumnezeu. Fii liniştit şi cunoaşte că EU SUNT Dumnezeu. Puterea disipată este zgomot. Puterea concentrată este tăcere. Când, prin concentrare (ţintind spre un centru), am adus toate forţele noastre într-un singur punct, atunci l-am contactat pe Dumnezeu în tăcere, suntem una cu El, şi deci una cu toată puterea. Aceasta este moştenirea omului : Eu şi Tatăl suntem Unul. Există o singură cale de a fi una cu puterea lui Dumnezeu, şi aceea este de a-l contacta conştient pe Dumnezeu. Acest lucru nu se poate face în afară, căci Dumnezeu se manifesta dinlăuntru. Domnul este în templul Său sfânt ; fie că tot pământul să păstreze tăcerea în faţa Lui. Numai întorcându-ne de la exterior spre tăcerea dinlăuntru, putem spera să facem uniunea conştientă cu Dumnezeu. Vom înţelege că puterea Sa este pentru ca noi să o folosim, şi o vom folosi tot timpul. Atunci vom şti că suntem una cu puterea Sa.

Atunci umanitatea va înţelege. Omul va renunţa la autoamăgiri şi vanităţi. El îşi va înţelege ignoranţa şi minciuna. Atunci el va fi pregătit să înveţe. Va înţelege că omul mândru nu poate fi învăţat ceva. Va şti că numai cel lipsit de orgoliu poate percepe Adevărul. Tălpile sale vor simţi stânca dură, nu se va mai poticni, va fi sigur pe decizia sa.

La început poate fi neclară înţelegerea faptului că Dumnezeu este unica putere, substanţa şi inteligenţa. Dar când omul realizează adevărata natură a lui Dumnezeu şi îl aduce în exprimare activă, el va folosi aceasta putere tot timpul. Va şti că, în mod conştient, este în contact cu puterea Sa în orice clipă - când mănâncă, când aleargă, când respiră sau când îndeplineşte marea operă pe care o are de făcut. Omul nu a învăţat să împlinească marile lucrări ale lui Dumnezeu pentru că nu a realizat măreţia puterii lui Dumnezeu şi nu a ştiut că puterea lui Dumnezeu este pentru folosinţa omului.

Dumnezeu nu ne aude dacă cerem repetat, tare şi în van, nici dacă vorbim mult. Trebuie să-l căutam pe Dumnezeu prin Christul lăuntric, legătura invizibilă pe care o avem în noi înşine. Când Tatăl dinlăuntru este venerat în Spirit şi Adevăr, El aude apelurile acelui suflet care se deschide sincer spre El. Cel care face legătura cu Tatăl în taină, va simţi puterea curgând prin el, ca împlinire a oricărei dorinţe. Pentru că el îl vede pe Tatăl în locul tainic al propriului său suflet, locuind acolo, Tatăl îl va răsplăti în mod deschis. Cât de des îşi dezvăluia Isus contactul individual cu Tatăl! Vedeţi cum el se menţinea constant în legătură cu Dumnezeul lăuntric. Vedeţi cum vorbea cu El ca şi cum El era prezent personal. Vedeţi cât de puternic l-a făcut aceasta relaţie integrală. El a recunoscut că Dumnezeu nu vorbeşte în incendii, cutremure sau furtuni, ci cu o voce liniştită, discretă - glasul liniştit, discret din adâncul sufletelor noastre.

Când omul va învăţa asta, el va deveni echilibrat. Va învăţa să vadă lucrurile în ansamblul lor. Idei vechi vor fi abandonate, idei noi vor fi asimilate. Curând va găsi naturaleţea şi eficienţa sistemului. Va învăţa, în sfârşit, să ia în considerare toate întrebările care îl puneau în dilemă, în momentele de tăcere. Poate că nu le va soluţiona, dar se va familiariza cu ele. Atunci nu va mai avea nevoie să se grăbească şi să se lupte ziua întreagă cu sentimentul că ţelul său nu poate fi atins.

Dacă omul ar ajunge să-l cunoască pe cel mai mare străin - el însuşi, intrând în cămăruţa lui şi închizând uşa! Acolo el îşi va găsi cel mai periculos inamic şi va învăţa să-l stăpânească. Va găsi adevărata sa identitate. Îşi va găsi acolo cel mai adevărat prieten, cel mai înţelept învăţător, cel mai de încredere sfătuitor - el însuşi. Acolo el va descoperi altarul pe care Dumnezeu este focul nemuritor, sursa a toată bunătatea, toată tăria, toată puterea - el însuşi. El va şti că Dumnezeu se află în partea cea mai adâncă a tăcerii. Va descoperi că în el sălăşluieşte Sfântul Sfinţilor. Va simţi şi va şti că orice dorinţă a sa este în mintea lui Dumnezeu şi este, de aceea, dorinţa lui Dumnezeu. Va simţi şi va şti cât de strânsă este relaţia dintre Dumnezeu şi om, Tatăl şi Fiul. El va realiza că numai în conştiinţă a existat orice separare a acestora, care au părut doi - exact aşa cum spiritul şi corpul lui au părut a fi doi - dar care, în realitate, sunt unul.

Dumnezeu umple cerul şi pământul. Această mare revelaţie a fost cea care i-a venit lui Iacov în tăcere. El dormise pe piatra materialismului. Într-o mare explozie de iluminare divină, el a văzut că exteriorul nu este decât proiecţia sau exprimarea imaginii păstrate în interior. A fost atât de impresionat de asta, încât a strigat : Cu siguranţă că Domnul (sau Legea) este în acest loc (pământul sau corpul) şi eu nu ştiam. Acesta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu, şi aceasta este poarta spre cer". Omul va realiza, ca şi Iacov, că adevărata poartă spre cer este prin propria sa conştiinţă.

Această scară a conştiinţei, revelată lui Iacov într-o viziune, este cea pe care fiecare dintre noi trebuie să urce înainte de a putea intra în acel secret loc tăcut al Celui Preaînalt şi de a descoperi că suntem chiar în centrul oricărui lucru creat, una cu toate lucrurile vizibile şi invizibile, în şi din Atotprezenta. În viziunea sa, lui Iacov i s-a arătat scara urcând de la pământ spre cer. El a văzut îngerii lui Dumnezeu coborând şi urcând pe ea - ideile lui Dumnezeu coborând din Spirit în formă şi urcând înapoi. Era aceeaşi revelaţie care Îi venise lui Isus când cerurile s-au deschis în fata Lui şi El a văzut minunata lege a exprimării, prin care ideile concepute în Mintea Divină vin să se exprime şi să se manifeste în formă. Atât de perfectă era această lege a exprimării revelată Maestrului, încât imediat El a înţeles că orice formă poate fi transformată, schimbată în manifestare, printr-o schimbare faţă de ea în conştiinţă. Prima sa ispitire a fost de a schimba forma pietrelor în cea a pâinii că să-şi satisfacă foamea proprie, dar odată cu revelaţia acestei legi a exprimării, Îi venise şi înţelegerea reală a faptului că pietrele, ca orice alte forme vizibile, proveneau din Substanţa Minţii Universale, Dumnezeu, şi erau, în esenţă, adevăratele expresii ale Minţii Divine; şi toate lucrurile dorite (neformate) se găsesc încă în această Substanţa a Minţii Universale, gata să

fie create sau manifestate pentru a împlini orice dorinţă. Astfel, nevoia de pâine nu făcea decât să demonstreze că substanţa cu care se poate crea pâinea sau orice lucru necesar, este la îndemână fără limitări, şi pâinea poate fi creată din această substanţă la fel de bine că şi pietrele. Orice dorinţa buna pe care o are omul este dorinţa lui Dumnezeu. De aceea exista o sursa nelimitata în substanţă universală a lui Dumnezeu, care ne împlineşte toate dorinţele. Tot ce avem nevoie este să învăţăm să folosim tot ceea ce Dumnezeu a creat pentru noi, şi asta voieşte El să facem ca să ne putem elibera de orice limitare şi să fim liberi cu prisosinţă.

Când Isus a spus : Eu sunt Calea, el voia să spună că EU SUNT din fiecare suflet este calea prin care viaţa, puterea şi substanţa marelui EU SUNT, care este Dumnezeu, vine să se exprime prin individ. Acest EU SUNT are un singur mod de exprimare şi acesta este prin idee, gând, cuvânt şi faptă. Acestui EU SUNT Dumnezeu care este putere, substanţă, inteligenţă, i se dă formă prin conştiinţă ; şi din acest motiv a spus Maestrul : Facă-se ţie după credinţa ta şi Toate lucrurile sunt cu putinţă pentru cei care au credinţă.

Acum înţelegem că Dumnezeu este înlăuntrul sufletului ca putere, substanţă şi inteligenţă sau, în termeni spirituali, ca înţelepciune, iubire şi adevăr, şi este adus în formă sau în manifestare prin conştiinţă. Conştiinţă aflată în Mintea Infinită a lui Dumnezeu şi în om este determinată de concepţia sau credinţă care este păstrată în minte. Credinţa în separarea faţă de Spirit este cea care a cauzat manifestările noastre de bătrâneţe şi moarte. Când vom înţelege că Spiritul este totul şi că forma este exprimată constant din Spirit, atunci vom înţelege că acela care este provenit sau născut din Spirit, este Spirit.

Următorul mare adevăr care va fi revelat prin această conştiinţă este că fiecare individ, fiind o concepţie a minţii divine, este păstrat în acea minte ca o idee perfectă. Nici unul dintre noi nu trebuie să se conceapă el însuşi. Am fost concepuţi perfect şi suntem permanent păstraţi în Mintea Perfecta a lui Dumnezeu ca fiinţe perfecte. Aducând această înţelegere în conştiinţa noastră, putem contacta Mintea Divină şi astfel să concepem iar ceea ce Dumnezeu a conceput deja pentru noi. Aceasta este ceea ce Isus numea să fii născut a doua oara. Este marele dar pe care trebuie să ni-l ofere tăcerea; deoarece, contactând mintea lui Dumnezeu, putem gândi cu mintea lui Dumnezeu şi ne putem cunoaşte pe noi înşine aşa cum suntem în realitate, şi nu cum gândeam noi că suntem. Contactăm mintea lui Dumnezeu prin gândul adevărat, şi astfel provocăm o exprimare adevărata; în timp ce, în trecut, poate prin gândul neadevărat, am realizat o exprimare falsă. Dar, fie că forma este perfectă sau este imperfectă, Esenţa formei este perfectă putere, substanţa şi inteligenţa a lui Dumnezeu. Nu Esenţa formei vrem noi s-o schimbăm, ci forma pe care acea esenţă a îmbrăcat-o. Acest lucru se va face prin reînnoirea minţii sau prin schimbarea concepţiei imperfecte cu cea perfectă, a gândului omului în gândul lui Dumnezeu. cât de important este, deci, să-L găsim pe Dumnezeu, să-L contactăm, să fim unul cu El şi să Îl aducem în manifestare! La fel de importantă este tăcerea sau liniştirea minţii proprii, pentru că mintea lui Dumnezeu, în toata splendoarea ei, să poată ilumina conştiinţa. Când se va întâmpla asta, atunci vom înţelege cum soarele dreptăţii (al justei utilizări) se va înălţa aducând vindecarea pe razele sale. Mintea lui Dumnezeu inundă conştiinţa aşa cum razele soarelui inundă o cameră întunecata. Infuzia Minţii Universale în mintea personală este că pătrunderea şi expansiunea aerului de afară în masa impură de aer ţinută multă vreme într-o incintă închisa. El iese în evidenta, superior, şi înţelegem că nu trebuie să construim decât un singur templu. Templul lui Dumnezeu cel Viu este amestecul a ceea ce este mare cu ceea ce este mic, prin care cel mic devine una cu cel mare. Impuritatea fusese cauzată de separarea celui mic de cel mare. Puritatea este cauzată de unirea lor, astfel încât nu mai există mare şi mic, ci un singur aer sănătos, întreg, pur. Chiar şi aşa putem să cunoaştem că Dumnezeu este Unul şi că toate lucrurile vizibile şi invizibile sunt una cu El. Separarea de El este cea care a cauzat păcatul, boala, sărăcia şi moartea. Unirea cu El este cea care te face să devii o Fiinţă întreagă sau să devii conştient că eşti întreg.

Separarea de unitate este coborârea îngerilor pe scara conştiinţei. Întoarcerea la unitate este urcarea îngerilor pe scară. Coborârea este bună, căci atunci unitatea este exprimată în diversitate, dar în diversitate nu este necesar nici un concept de separare. Ceea ce este diversitate a fost greşit interpretat din punctul de vedere personal sau exterior, ca fiind separare. Marea lucrare a fiecărui suflet este de a-şi ridica punctul de vedere personal la acele înălţimi ale conştiinţei de la care devine una cu întregul. Când totul poate să se adune cu acelaşi sens, în acelaşi loc, acel loc din conştiinţă unde este înţeles faptul că toate lucrurile vizibile şi invizibile îşi au originea în Unicul Dumnezeu, atunci ne găsim în faţa Muntelui Transfigurării (Schimbării la Faţă). La început Îl vedem pe Isus, şi cu El pe Moise şi Ilie ; sau Legea şi Profeţia, şi Christ (puterea dinlăuntrul omului, de a-L cunoaşte pe Dumnezeu); şi ne gândim să clădim trei temple, dar vine şi

înţelesul mai profund. Ne este dat să realizam nemurirea omului şi să ştim că divinitatea nu se pierde niciodată din noi, că omul Divin este nemuritor, etern. Atunci Moise - Legea şi Ilie - Profeţia, dispar ; şi Christ rămâne biruitor, şi realizăm că nu avem de clădit decât un templu - Templul lui Dumnezeu cel Viu înlăuntrul nostru. Atunci Spiritul Sfânt umple conştiinţa şi dispar iluziile păcatului, bolii, sărăciei şi morţii. Acesta este marele ţel al tăcerii.

Acest templu, din care puteţi rupe o bucăţică şi spărtura va fi reparată instantaneu, nu reprezintă altceva decât templul corpului nostru de care vorbea Isus, templul nefăcut de mâini, etern în ceruri, pe care trebuie să-l exprimăm aici pe pământ.

Volumul 1: CAPITOLUL VII

Ne-am întors din excursie şi am găsit mulţi străini adunaţi în sat. Ei veneau din ţinuturile din jur, şi o parte din Maeştri organizau un pelerinaj spre un sat situat la circa 225 de mile depărtare. Ne-am mirat de asta, căci mersesem în direcţia aceea şi văzusem că drumul traversa un deşert de nisip. De fapt era un platou înalt, acoperit cu dune de nisip pe care vântul le deplasa înainte şi înapoi, şi unde creştea foarte puţină vegetaţie. Dincolo de acest deşert, poteca mergea printr-un mic masiv muntos care era o ramură a munţilor Himalaya. În seara aceea am fost invitaţi să însoţim expediţia şi ni s-a spus că nu aveam nevoie să luam partea cea mai grea a echipamentului nostru, căci aveam să ne întoarcem înainte de a traversa lanţul principal din Himalaya. Expediţia trebuia să pornească în următoarea zi de luni.

Bineînţeles că Jast şi Neprow au fost plini de zel cu toate, şi luni în zori am pornit la drum alături de alţi 300 de oameni. Cea mai mare parte dintre aceştia aveau infirmităţi pentru care căutau vindecarea. Totul a mers bine până sâmbăta, când s-a stârnit cea mai puternică furtună pe care am întâlnit-o vreodată. A plouat torenţial încontinuu timp de trei zile şi trei nopţi, şi ni s-a spus că ploaia era un vestitor al verii. Aşezasem tabăra într-un loc foarte convenabil şi nu am avut de suferit de pe urma furtunii. Marea noastră îngrijorare era în privinţa proviziilor, căci eram siguri că această întârziere prelungită avea să ne cauzeze tuturor serioase neajunsuri, deoarece se luaseră provizii pentru durata exactă a călătoriei, fără a se fi luat în calcul întârzierile. Această întârziere părea de două ori mai gravă pentru noi, căci ştiam că nu există nici un loc unde să ne completăm proviziile, decât dacă ne întorceam la punctul de plecare, la vreo 120 de mile distanţă, care cuprindeau şi o mare porţiune prin deşertul de nisip.

Joi dimineaţa, soarele a răsărit pe un cer senin şi frumos, dar, în loc să mergem mai departe, aşa cum ne aşteptam, ni s-a spus că aveam să stăm pe loc până când se uscau potecile şi râurile se retrăgeau în albii, ca să putem continua drumul mai uşor. Toţi ne temeam să nu se epuizeze proviziile, şi cineva din echipa noastră si-a exprimat aceasta temere. Emil, care avea în grija întregul echipament, a venit la noi şi ne-a spus :

- Nu trebuie să vă faceţi griji. Oare nu are grijă Dumnezeu de toate creaturile Sale, mari şi mici, şi nu suntem noi creaturile Lui? Vedeţi că am aici câteva grăunţe sau seminţe de porumb. Le voi planta. Prin aceasta acţiune am declarat, în mod explicit, că doresc porumb. Am format porumbul în mintea mea. Am împlinit legea si, în anotimpul cuvenit, el va răsari. Este oare necesar să aşteptăm să se desfăşoare acest lung, dificil proces pe care îl urmează natura, prin creştere şi dezvoltare lentă, ca să se coacă porumbul? Dacă ar fi aşa, am fi obligaţi să aşteptăm mult timp ca să-l obţinem. De ce să nu folosim o lege mai înalta sau mai perfectă, dată nouă de Tatăl, ca să-l producem? Tot ce se cere este să devenim liniştiţi şi să vizualizăm sau să mentalizăm porumbul, şi avem porumb curăţat, gata de utilizare. Dacă vă îndoiţi, îl puteţi aduna, îl puteţi măcina şi face faină, apoi îl puteţi face pâine.

În faţa noastră apăruse porumb copt şi curăţat, aşa că l-am adunat, l-am măcinat şi apoi am făcut pâine din el. Apoi Emil a continuat spunând:

- Aţi văzut asta şi aţi crezut, dar de ce să nu folosim o lege mai perfectă şi să nu facem un lucru mai perfect, adică exact ceea ce vreţi - pâine? Veţi vedea cum, folosind aceasta lege mai perfectă şi, cum aţi spune voi, mai subtilă, sunt capabil să fac să apară exact ceea ce am nevoie - pâine.

Şi cum stăteam acolo vrăjiţi, o franzelă mare s-a ivit în mâinile noastre, şi acest proces nu s-a oprit până când pe o masă din faţa noastră nu s-au găsit 40 de pâini, plasate acolo aparent de Emil însuşi. El a remarcat :

- Vedeţi că este destul pentru toţi. Dacă nu e suficient, poate fi adus mai mult, până când este destul şi de prisos.

Cu toţii am mâncat pâinea şi am găsit-o foarte bună. Emil a continuat :

- Când Isus, în Galileea, l-a întrebat pe Filip : De unde cumpărăm pâine? El făcea asta că să-l încerce, căci în sinea Lui, El ştia foarte bine că nu era nevoie să cumpere pâinea necesară pentru a hrăni mulţimea adunată, nici să-i asigure cele necesare prin piaţa materială care exista atunci. El văzuse ocazia de a dovedi discipolilor Săi puterea pâinii plămădite sau crescute din Spirit. Cât de des gândesc oamenii în concepte limitate, ca Filip! El calcula aşa cum calculează astăzi mintea umană, pornind de la proviziile pe care le vedea în mână - gândind că avea atâta pâine sau atâta hrană, sau atâţia bani cu care să cumpere. Isus a recunoscut că acela aflat în Conştiinţa lui Christ nu cunoaşte limitare. Atunci El, în Conştiinţa lui Christ, L-a privit pe Dumnezeu ca Sursă şi Creatorul a toate, şi a adus mulţumiri pentru puterea şi substanţa aflate la îndemână spre a satisface orice dorinţa. Atunci El a frânt pâinea şi a împărţit-o, prin discipolii Săi, celor care aveau nevoie, până când nevoia a fost satisfăcută, şi au mai rămas în plus 12 coşuri cu firimituri. Isus nu a depins niciodată de surplusul rămas de la alţii ca să-şi satisfacă nevoile Sale sau nevoile altora; dar El a gândit că hrana noastră este la îndemână în Substanţa Universală, unde există orice resursă, şi tot ce avem noi de acut este să o creăm sau să o manifestăm. Exact la fel a fost când Elisei a înmulţit uleiul văduvei. El nu a mers la cineva care avea un surplus de ulei, căci, făcând asta, resursa ar fi fost limitată. El a contactat Universalul, şi singura limitare a resursei a fost ca toate vasele să fie umplute. Uleiul ar fi putut să curgă până astăzi dacă ar fi existat vase să-l primească.

Acesta nu este hipnotism. Nici unul dintre noi nu simte că ar fi, cumva, sub influenta hipnotică. Daţi-mi voie să vă spun că singurul hipnotism este autohipnotismul credinţei că nu oricine poate să facă operele perfecte ale lui Dumnezeu, şi să creeze condiţiile şi lucrurile dorite. Căci nevoia nu este, oare, dorinţa de a crea? În loc să ne dezvoltăm şi să cream aşa cum Dumnezeu voieşte să creăm, vă strângeţi în cochiliile voastre şi spuneţi: Nu pot şi vă hipnotizaţi singuri cu concepţia actuală că sunteţi entităţi distincte, separate de Dumnezeu. Pur şi simplu va limitaţi perfecta creaţie şi expresie. Nu-L lăsaţi pe Dumnezeu să se exprime perfect prin voi, aşa cum este voia Sa. Oare nu a spus Marele Maestru Isus: Lucrurile pe care le fac Eu, le veţi face şi voi, şi lucruri mai mari decât acestea veţi face? Nu era oare misiunea adevărată a lui Isus aici, pe pământ, aceea de a ne arata că noi, că Fii ai lui Dumnezeu, sau omul în starea să adevărată, putem crea la fel de perfect şi de armonios ca Dumnezeu? Când Isus a poruncit orbului să-şi scalde ochii în bazinul din Siloam, nu simboliza aceasta intenţia de a deschide ochii tuturor? Toţi puteau să vadă că Isus fusese trimis de Tatăl că să ne arate că Tatăl doreşte ca noi să cream exact aşa cum El creează; toţi trebuie să împlinească lucrarea perfectă, aşa cum a făcut Isus, recunoscând Christul din sine însuşi şi din toţi.

Pot să fac un pas mai departe. Această pâine, pe care am primit-o şi ţinut-o în mână, a fost consumată ca şi cum s-ar fi mistuit în foc. Ce s-a întâmplat? Am utilizat greşit legea perfectă care a adus în formă concepţia mea, şi am consumat ceea ce am adus în formă, datorită faptului că am abuzat sau nu am folosit corect legea perfectă care este la fel de exactă ca muzica sau matematica, sau ca orice altă aşa-numită lege naturală. Dacă aş continua cu greşita utilizare a legii perfecte, s-ar consuma nu numai ceea ce eu creez, dar aş fi consumat şi eu, creatorul.

Este oare pâinea, într-adevăr, distrusă? Vom admite că forma ei s-a schimbat căci, în loc de franzelă, am rămas cu o grămăjoară de firimituri. În realitate, nu s-a întors ea la Substanţa Universală din care s-a ivit? Nu este ea acum în forma nemanifestată, aşteptând să fie adusă iarăşi în manifestare? Nu este asta ceea ce se întâmplă cu toate formele care dispar din ochii noştri, prin foc sau prin degenerare, sau pe orice altă cale? Nu se întorc ele la Substanţa Universală - Dumnezeu - din care au răsărit? Nu asta se înţelege prin Ce coboară din cer trebuie să urce la cer?

Cu puţin timp în urmă aţi văzut formată gheaţa, fără vreo cauză aparentă, cum v-aţi fi aşteptat să fie. Daţi-mi voie să vă spun că este la fel ca şi crearea pâinii. Pot folosi legea ca să obţin gheaţă, ca şi pâine, atâta timp cât le folosesc în beneficiul omenirii, sau atâta timp cât lucrez într-o strânsă concordanţă cu legea, şi exprim tot ceea ce Dumnezeu vrea să exprime prin tot. Este bine pentru toţi să facă pâine şi gheaţă sau orice şi oricât se doreşte; şi toţi trebuie să tindă spre nivelul la care pot face aceste lucruri. Nu înţelegeţi oare că, folosind legea cea mai înaltă, legea absolută a lui Dumnezeu, puteţi aduce în forma ceea ce aveţi nevoie sau concepeţi în minte că ideea voastră cea mai înalta, şi astfel îi faceţi mai deplin pe plac lui Dumnezeu, manifestându-vă mai complet, cunoscând, ca şi Isus, că suntem Fiii perfecţi ai lui Dumnezeu?

Nu sugerează asta eliberarea din limitările comerţului, ca şi de orice alte limitări? După câte văd, limitarea comerciala va deveni, în câţiva ani, cea mai mare îngrădire din toate. Dacă se continua în ritmul

actual, ea va domina omul, trup şi suflet, şi nu poate face altceva decât să se consume pe sine, şi pe cei interesaţi în ea. Nu e nici o îndoială că intenţia iniţială a comerţului a fost pe un înalt plan spiritual, dar materialismului i s-a permis să se strecoare în el până când chiar puterea folosită pentru a crea este puterea care îl mistuie; exact aşa cum însăşi puterea folosită pentru a crea consumă, întotdeauna, dacă nu e folosită corect. Oare nu presiunea comerţului şi a limitărilor aduse nouă, ne forţează să înţelegem că trebuie să depăşim, să ne ridicam peste aceste condiţii? Nu se face acest lucru, oare, doar prin simpla realizare a faptului că avem de împlinit lucrările perfecte ale lui Dumnezeu, înălţându-ne conştiinţa la Conştiinţa lui Christ? Oare nu asta ne-a învăţat Isus aici, pe pământ? Nu asta o demonstrează întreaga Lui viaţă?

Dragii mei fraţi, nu vedeţi că la început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu? În acel moment, tot ceea ce avea să capete formă mai târziu era în formă nemanifestată în Substanţa Minţii Universale - sau, aşa cum o exprima unii, în haos. Acest cuvânt, haos, este greşit interpretat ca însemnând o stare turbulentă sau agitată, în locul stării profunde, spirituale, a adevărului, aşteptând continuu cuvântul creativ, rostit clar, prin care să se poată naşte în forma manifestată.

Când Principiul-Dumnezeu a dorit să scoată lumea la iveală din Substanţa Minţii Universale, Dumnezeu era liniştit şi contemplativ. Cu alte cuvinte, Dumnezeu vedea o lume ideală; El a menţinut în minte acea substanţă din care lumea avea să fie formată, un timp suficient că să-i coboare vibratile; apoi El a rostit Cuvântul şi lumea s-a format - sau, am mai putea spune, Dumnezeu a vizualizat un model sau un tipar mental în care a putut să curgă substanţa necesară pentru a face lumea, şi a apărut o formă perfectă, construită după modelul pe care îl păstrase în conştiinţa.

Toate aceste lucruri trebuie să fi fost gândite de Dumnezeu, Puterea Infinită. El trebuie să-şi fi dorit, pentru un timp nedefinit, ca ele să capete formă şi să devină vizibile. Dacă nu ar fi fost trimis, în eterul fără formă, cuvântul rostit răspicat, nimic nu ar fi fost creat sau adus în forma vizibilă. Pentru a rodi, în rezultate vizibile, gândirea şi dorinţele, chiar ale unui Creator Infinit Atotputernic, şi pentru a extrage formele ordonate din existenţă, a fost necesar categoricul, pozitivul Să fie! Deci trebuie să facem acest pas cu hotărâre .

Dumnezeu menţine lumea ideală, perfectă, în minte, cu fiecare detaliu, şi aceasta e silită să apară ca un cer sau o casă perfectă unde toţi copiii Lui, toate creaturile Sale, şi toate creaţiile Sale pot locui în pace şi armonie. Aceasta este lumea perfectă pe care Dumnezeu a văzut-o la început şi cea pe care El o gândeşte în existenţă chiar acum, iar timpul manifestării ei stă în acceptarea ei de către noi. Când putem veni spre locul unic şi putem cunoaşte că toţi suntem unul, un om, şi putem recunoaşte că toţi suntem părţi ale corpului lui Dumnezeu, în aceeaşi măsură în care un membru al corpului nostru este parte a întregului corp, atunci suntem în şi din Împărăţia lui Dumnezeu, cerul aici pe pământ, acum.

Pentru a se manifesta asta, realizaţi că nu există nimic material în cer. Totul este spiritual. Realizaţi că cerul este o stare perfectă de conştiinţă, o lume perfecta aici pe pământ, acum, şi tot ce avem nevoie este s-o acceptăm. Aici lângă noi este totul, aşteptând ca noi să deschidem ochiul interior. Prin acel ochi, corpurile noastre vor fi făcute din lumină, lumină care nu este nici a soarelui, nici a lunii, ci a Tatălui; şi Tatăl este chiar aici, în partea cea mai lăuntrică a fiinţei noastre. Trebuie numai să realizam că nimic nu este material, că totul este spiritual. Apoi trebuie să ne gandim la acea minunata lume spirituala daruita de Dumnezeu, care este chiar aici şi acum, dacăo putem realiza.

Nu înţelegeti că în acest mod a creat Dumnezeu totul? Nu a devenit Dumnezeu, la început, liniştit şi contemplativ, şi a văzut lumina? Apoi El a spus: Sa fie lumina! şi aşa a fost. În acelaşi fel El a spus: Sa fie o bolta cereasca! şi aşa a fost; si, că şi cu alte creatii, El a menţinut ferm orice forma sau ideal în constiinta, apoi a rostit cuvântul şi idealul s-a implinit. La fel şi cu omul. Dumnezeu a spus: Sa facem om în chipul Nostru, după asemanarea Noastră, şi sa-i dam stapanire peste toate. Dumnezeu, bun în intregime, a creat toate lucrurile bune; şi omul, cel mai mare şi ultimul, cu stapanire deplina peste toate lucrurile. Atunci omul vedea numai binele şi totul a fost bine până când omul s-a separat de Dumnezeu şi a văzut dualitatea, sau pe cei doi. Atunci el, prin gandirea sa, a creat doi, unul bun şi celalalt în opoziţie; căci dacăerau doi, trebuiau să fie opusi - binele şi raul. Astfel raul a aparut prin puterea perfecta a omului de a exprima sau manifesta ceea ce ii retinea atentia. Dacă omul nu ar fi văzut raul, raului nu i-ar fi fost data nici o putere de exprimare. Numai binele ar fi fost exprimat şi am fi fost la fel de perfecti cum ne vede Dumnezeu astăzi. Nu ar fi fost oare cerurile pe pământ, aşa cum vede Dumnezeu asta, şi aşa cum trebuie să o vedem toţi că s-o facem să se manifeste? Isus a avut perfecta dreptate să spuna că El venea din cer; căci nu au venit toate din cer, marea Substanţa a Minţii Universale?

Din moment ce omul a fost creat în imaginea şi asemanarea lui Dumnezeu, oare nu i-a dat Dumnezeu omului puterea de a crea exact cum creeaza El? şi nu asteapta Dumnezeu că omul să foloseasca acea putere la fel de liber cum o face El şi exact în acelaşi mod? Mai intai percepand necesitatea; apoi concepand binele, idealul cu care să umple tiparul din Substanţa Minţii Universale; apoi emitand cuvântul cu acest continut; aşa se face, şi este bine.

Isus, când a fost crucificat, a dat carnea Sa, exteriorul, ceea ce vedem din trup, că să demonstreze că exista în realitate un corp mai profund sau spiritual; şi acest trup spiritual este cel pe care El l-a manifestat când a iesit din mormant. Este trupul de care vorbea când a spus: Distrugeti acest templu şi în trei zile Eu il voi inalta din nou. El a acut asta că să ne arate că avem acelaşi trup spiritual şi că putem face toate lucrarile pe care le-a acut El. Nu exista nici o indoiala ca, dacăIsus ar fi vrut, El S-ar fi putut salva. Nu este nici un dubiu că El a văzut că o mare schimbare avea loc în corpul Sau. El a înţeles şi că cei din jurul Sau nu puteau să înţeleaga că şi ei puteau să-şi manifeste corpul spiritual, aşa cum Se astepta El sa-i vada înţelegand. Ei încă priveau persoana, şi El a înţeles ca, dacăar fi manifestat corpul spiritual fără o schimbare categorica, oamenii nu ar fi fost capabili să discearna intre material şi spiritual; aşa că a adoptat calea crucificarii că să realizeze schimbarea.

Nu este oare acesta adevaratul Christ din om, cel pe care Marele Maestru Isus, pe care toţi Il iubim şi veneram, a venit să ni-l arate? Nu si-a petrecut El viaţa aici, pe pământ, că să ne arate calea perfecta spre Dumnezeu? Putem face altfel decât să iubim aceasta ideala cale perfecta odata ce o înţelegem, fie că plantam seminte, facem pâine, sau implinim un milion şi unul de lucruri necesare existentei umane? Nu sunt, aceste fapte, lectiile simple care ne poarta spre evolutia noastră? Într-o zi avem să realizam că suntem cu adevărat Fii ai lui Dumnezeu, nu servitori; ca, în calitate de Fii, putem avea şi avem tot ce are Tatal, şi putem folosi totul exact la fel de liber că şi Tatal nostru.

Admit că asta cere, în primul rand, o credinta puternica; care de obicei trebuie asimilata pas cu pas şi practicata constant, că muzica sau matematica, până când ajungem la nivelul cunoasterii. Atunci suntem mareti, minunat de liberi. Ar putea fi un exemplu mai bun, mai adevărat al acestei vieti, decât cea a lui Isus? Puteti să nu recunoasteti puterea care este în numele Sau, Isus, Christ manifestat, sau Dumnezeu manifestandu-Se prin omul carnal? Isus ajunsese în starea în care Se baza în intregime pe profunda Sa cunoastere sau înţelegere a lui Dumnezeu, şi aşa a acut El toate marile Sale lucrari. El nu S-a bazat pe propria Sa vointa sau pe ganduri puternice, concentrate. Nici noi nu trebuie să ne bazam pe vointa noastră sau pe concentrarea unor ganduri puternice, ci pe vointa lui Dumnezeu : Faca-Se voia Ta, şi nu a mea, Doamne! Voiti să faceti voia lui Dumnezeu! Nu credeti că Isus a vrut, în toate, să faca voia lui Dumnezeu, sau să faca ceea ce voia Dumnezeu că El să faca?

Veţi observa că foarte adesea se face referire la Isus urcand pe un munte inalt. Nu ştim dacăEl a urcat fizic, sau nu, un munte inalt. Ştim că toţi trebuie să urcam sus, pe cele mai inalte culmi ale conştiinţei, că să primim iluminarea noastră. Aceste inaltimi semnifica cel mai inalt nivel al înţelepciunii, şi acolo, dacăaceasta facultate nu e dezvoltata, trebuie s-o dezvoltam prin ganduri spirituale. Apoi, din inima, centrul iubirii, trebuie să lasam iubirea să curgă pentru a echilibra totul, şi când acest lucru este acut, Christ e revelat. Fiul omului percepe că este Fiul lui Dumnezeu, unicul fiu zamislit, în care Tatal îşi gaseste multumirea. Apoi, cu iubire statornica, trebuie să realizam asta pentru toţi.

Stati şi reflectati adanc, pentru un moment, şi realizati numarul infinit de fire de nisip de pe tarmul marii; numarul imens al picaturilor de apa care constituie apele pamantului; numarul nesfarsit de forme de viaţa din apele pamantului. Apoi realizati infinitul numar al particulelor din rocile continute de intregul pământ; numarul enorm de copaci, plante, flori şi arbusti de pe pământ; numarul imens al formelor de viaţa animala de pe fata pamantului. Realizati că toate acestea ilustreaza idealul menţinut în marea Minte Universala a lui Dumnezeu; că toate contin viaţa unica, viaţa lui Dumnezeu. Apoi reflectati la nenumaratele suflete nascute pe acest pământ. Apoi realizati că fiecare suflet este o imagine ideala, perfect ilustrata, a lui Dumnezeu, aşa cum Se vede Dumnezeu pe Sine; că fiecarui suflet i s-a dat aceeasi putere, expresie şi stapanire peste tot ceea ce Dumnezeu însuşi are. Nu credeti oare că Dumnezeu doreste sau voieste că omul să dezvolte aceste calitati Dumnezeiesti sau daruite de Dumnezeu, şi să faca lucrarile pe care le face El, prin mostenirea data lui, omului, de Tatal, unica, marea Minte Universala care este în tot, prin tot şi mai presus de toate? Apoi realizati că fiecare este o exprimare sau o exteriorizare (din nevazut, din Spirit) în forma vizibila, o forma prin care lui Dumnezeu ii place să se exprime. Când putem realiza şi accepta asta, putem spune, intr-adevăr, că şi Isus: Iata, aici este Christ . În acest mod El a atins cunoasterea

Sa desavarsita asupra lumii şi eului carnal. El a recunoscut, proclamat şi acceptat divinitatea Sa, apoi a trait viaţa exact aşa cum trebuie s-o traim şi noi.

Volumul 1: CAPITOLUL VIII

Dupa o întârziere de opt zile, am ridicat tabăra luni dimineata şi ne-am continuat drumul. În dupa-amiaza celei de-a treia zile am ajuns la malul unui rau mare. Latimea lui era de circa 1000 de picioare, albia fiind plina, şi curentul avea o viteza de cel putin 10 mile pe ora. Ni s-a spus ca, de obicei, acest torent putea fi traversat prin locul acela fără nici o dificultate.

Am hotarat să asezam tabăra până dimineata şi să observam cresterea sau scaderea apei. Am fost informati că am putea să trecem raul pe un pod aflat în susul apei, dar că să ajungem la pod ar fi fost necesara o ocolire de cel putin patru zile de drum greu. Ni se demonstrase că nu trebuia să ne facem vreo grija, cum ne facusem cu proviziile, căci din acea zi, deja amintita, când proviziile se epuizasera, intreaga expeditie, formata din peste 300 de persoane, fusese hranita cu o abundenta de provizii din invizibil, cum ii spuneam noi. Aceasta hranire a fost mentinuta timp de 64 de zile, până când ne-am intors în satul de unde plecasem. Totusi, niciunul dintre noi nu avea nici o idee despre adevarata semnificatie sau importanta a lucrurilor pe care le experimentam. Nici nu eram capabili să înţelegem că aceste lucruri erau indeplinite printr-o lege precisa, o lege pe care toţi o pot folosi.

Când ne-am adunat la micul dejun în dimineata următoare, am găsit în tabăra cinci străini. Ne-au fost prezentati şi ni s-a spus că faceau parte dintr-un grup care îşi avea tabăra pe celalalt mal al raului, şi care se intorcea din satul spre care mergeam noi. Nu le daduram prea multa atentie, căci presupuneam, în mod firesc, că gasisera o barca şi trecusera apa cu ea. Cineva din echipa noastră a spus:

- Dacă acesti oameni au o barca, de ce n-am putea s-o folosim că să trecem raul?

Cred că toţi vazusera în asta o cale de iesire din dificultatea noastră; dar ni s-a spus că nu exista nici o barca şi că traversarea prin locul acela nu era considerata atat de importanta încât să existe o barca acolo.

Dupa ce am terminat micul dejun din dimineata aceea, cu totii ne-am adunat pe malurile suvoiului. Am observat că Emil, Jast şi Neprow, impreuna cu alti patru din grupul nostru, discutau cu cei cinci străini. Jast a venit la noi şi ne-a spus că ei ar vrea să traverseze cu ceilalti până la tabăra lor de pe celalalt mal al raului, căci hotarasera să aşteptam până în dimineata următoare, că să vedem dacăapa dadea semne de scadere. Desigur, curiozitatea ne-a fost starnita şi ne gandeam că era destul de nesabuita incercarea de a inota într-un torent atat de rapid cum era cel din fata noastră, doar pentru a saluta prieteneste un vecin. Credeam că inotul era singurul mod prin care se putea efectua traversarea.

Când Jast s-a alaturat grupului, cei 12, complet imbracati, s-au indreptat spre malul apei si, cu cel mai desavarsit calm, au pasit pe apa, şi nu în ea. Niciodata nu voi uita ce am simtit când i-am vazut, pe fiecare din cei 12 oameni, pasind de pe tarmul solid pe apa curgatoare. Mi-am ţinut respiratia, asteptandu-ma, desigur, sa-i vad plonjand în adanc şi disparand. Mai tarziu am aflat că acelaşi fusese gandul tuturor celor din echipa noastră. În acel moment cred că fiecare dintre noi si-a ţinut rasuflarea până când toţi au trecut de mijlocul apei, atat de uluiti eram vazandu-i pe toţi doisprezece mergand calm de-a latul suprafetei unui torent, fără cea mai mica dificultate şi fără să se scufunde mai mult decât cu talpile sandalelor. Când au pasit de pe apa pe celalalt mal, am simtit că o greutate de câteva tone mi-a alunecat de pe umeri, şi cred că acelaşi a fost sentimentul fiecaruia din echipa noastră, judecand după oftaturile de usurare din momentul când ultimul a ajuns la mal. A fost, cu siguranta, o experienta pe care cuvînţele nu o pot descrie. Cei 7 din grupul nostru s-au intors apoi pentru masa de prânz. Desi emotia nu a mai fost la fel de puternica la a doua traversare, fiecare dintre noi a respirat usurat când cei 7 au fost iarasi în siguranta pe mal. Nimeni din echipa noastră nu parasise malul raului inaintea acelei amiezi. Au fost foarte putine discutii despre lucrul la care fusesem martori, atat de coplesiti eram de propriile noastre ganduri.

În dupa-amiaza aceea s-a hotarat că eram nevoiti să facem ocolirea până la pod că să traversam raul. Ne-am sculat devreme în dimineata următoare, gata să pornim în lunga ocolire. Inainte să plecam, 52 de insi din expeditie au mers calm spre rau şi peste el, la fel că şi cei 12 din ziua precedenta. Ni se spusese că am putea să traversam cu ei, dar niciunul dintre noi nu avea credinta necesara pentru a face incercarea. Jast şi Neprow au insistat să ne insoteasca. Am incercat sa-i facem să renunte, spunandu-le că puteam merge de-a lungul raului cu ceilalti, scapandu-i astfel de neplacerea ocolirii. Au fost neclintiti şi au rămas cu noi, spunand că nu era absolut nici o neplacere pentru ei.

Subiectul conversatiilor şi gandurilor în timpul celor 4 zile, cât ne-a luat că să ne alaturam celor care traversasera, a fost despre lucrurile remarcabile pe care le vazusem realizate în timpul scurtei perioade în care fusesem cu acesti oameni minunati. În ziua a doua, expeditia inainta cu greu pe lângă peretele abrupt al unui munte, cu soarele fierbinte revarsandu-se asupra noastră, când seful nostru, care vorbise foarte putin în ultimele doua zile, a spus deodata:

- Baieti, de ce este omul obligat să se tarasca şi să se chinuie pe fata pamantului?

I-am raspuns în cor că daduse glas chiar gandurilor noastre. A continuat:

- Cum se face, dacăvreo câţiva sunt capabili să faca lucrurile pe care le-am văzut implinite, că nu toţi oamenii pot face aceleasi lucruri? Cum se face că omul se multumeste să se tarasca, şi nu numai că e multumit să se tarasca, ci se obliga să faca astfel? Dacă omului i-a fost data stapanirea asupra tuturor lucrurilor, i s-a dat cu siguranta puterea de a zbura mai sus decât pasarile. Dacă aceasta este stapanirea lui, de ce nu si-a afirmat aceasta stapanire cu mult timp în urma? Greseala trebuie să fie, în mod cert, chiar în mintea omului. Toate acestea trebuie să fi aparut din cauza conceptiei limitate a omului despre sine însuşi. El a fost capabil, în propria să minte, doar să se vada tarandu-se; astfel, el nu a putut decât să se tarasca.

Apoi Jast a continuat ideea şi a spus:

- Ai perfecta dreptate, totul este în constiinta omului. El este limitat sau nelimitat, ingradit sau liber, exact aşa cum gandeste. Credeti că oamenii pe care i-aţi văzut mergand ieri de-a latul raului, că să scape de neplacerile acestui drum, sunt în vreun fel creatii mai speciale decât voi? Nu. Nu sunt deloc creati în vreun fel diferit de voi. Nu au nici un fir de putere mai mult decât cea cu care şi voi aţi fost creati. Ei, prin folosirea justa a puterilor gandului, si-au dezvoltat puterea daruita de Dumnezeu. Lucrurile pe care le-aţi văzut implinite cât timp aţi fost cu noi, le puteti implini voi insiva, la fel de complet şi liber. Lucrurile pe care le-aţi văzut sunt implinite în acord cu legea precisa, şi orice fiinta umana poate folosi legea dacăvoieste.

Discutia s-a sfarsit aici şi am mers mai departe, ne-am alaturat celor 52 care traversasera şi am continuat drumul spre sat.

Volumul 1: CAPITOLUL IX

În acest sat se gasea Templul Vindecarii. Se spune că numai cuvintele de Viata, Iubire şi Pace au fost exprimate în acest templu de la ridicarea lui, şi vibraţiile sunt atat de puternice încât aproape toţi cei care trec prin templu sunt vindecâti instantaneu. Se mai spune că aceste cuvinte, de Viata, Iubire şi Pace, au fost folosite şi emise de atata timp în acest templu, şi vibraţiile emanand din ele sunt atat de inalte, încât oricine ar folosi, oricand, cuvinte de dizarmonie şi imperfectiune, ele nu ar avea nici o putere. Ni s-a spus că aceasta este o ilustrare a ceea ce se petrece în om. Dacă el ar trai emitand cuvinte de Viata, Iubire, Armonie, Pace şi Perfectiune, în scurt timp ar fi incapabil să mai rosteasca vreun cuvant nearmonios. Am incercat să folosim cuvinte nearmonioase şi am constatat, de fiecare data, că nu puteam nici macar să le pronuntam.

Acest templu era tinta acelora din expeditie care cautau vindecarea. Pentru Maestrii din vecinatate, exista obiceiul de a se aduna în acest sat la anumite intervale de timp, pentru o perioada de devotiune şi invatare a celor care doresc să se foloseasca de aceasta ocazie. Templul este dedicat în intregime vindecarii şi este deschis pentru oameni tot timpul. Cum nu intotdeauna oamenii pot să ajunga la Maestri, Maestrii incurajeaza populatia să mearga la templu pentru a se vindeca. De aceea ei nu ii vindeca pe cei care se aduna pentru pelerinaj. Ei insotesc pelerinii că să demonstreze oamenilor că nu sunt cu nimic diferiti, că toţi au înlăuntrul lor aceeasi putere daruita de Dumnezeu. Banuiesc ca, atunci când au trecut raul în acea dimineata, au facut-o că să arate că se puteau ridica mai presus de orice pericol, şi că şi noi ar trebui să ne plasam mai presus de orice pericol.

În locurile din care nu se poate ajunge la acest templu, toţi cei ce vin la Maestri pentru ajutor au foarte mult de castigat. Desigur, exista curiosii şi cei care nu cred, şi care nu par să primească vreun ajutor. Am fost martori la reuniuni de 200 până la 2000 de persoane, şi toţi cei care cerusera vindecarea erau vindecâti. Foarte multi ne-au spus că se vindecasera declarand, în tacere, că doreau să devina intregi. Am avut ocazia să observam pe foarte multi dintre cei vindecâti în diferite momente, şi am constatat că vreo 90 % din aceste vindecari erau definitive, în timp ce toate vindecarile din templu pareau a fi definitive. Ni s-a explicat că templul este un lucru concret, localizat într-un loc simbolizand inima lui Dumnezeu, Christul în individ - după cum orice biserica ar trebui să semnifice pe acest Dumnezeu, sau inima lui Christ în individ

- şi că acesta este permanent accesibil celor ce doresc să mearga acolo. Ei pot merge la templu oricat de des, şi pot să ramana acolo oricat de mult timp doresc. Idealul este, astfel, format în mintile celor care vin la el, şi se fixeaza în minte.

Emil a spus:

- Chiar aici apare sugestia care a condus la idolatrie în trecut. Oamenii au cautat să imprime în lemn sau piatra, aur, argint sau bronz, imaginea pe care o idealizau, dar orice idol nu poate fi decât o imagine imperfecta a idealului. Trebuie să mentalizam idealul exprimat şi nu să idealizam personalitatea care il exprima. Acest lucru e adevărat şi pentru o personalitate atat de mare că Isus. Astfel, Isus a preferat să plece când a văzut că oamenii idealizau personalitatea Sa, în locul idealului pe care El il reprezenta. Ei cautau să-l faca Regele lor, înţelegand doar că El putea să ii hraneasca cu tot ce aveau nevoie din exterior, nerecunoscand că ei insisi aveau înlăuntrul lor puterea de a-si satisface orice nevoie, şi că asta trebuiau ei să faca, aşa cum facuse El însuşi. El a spus: Trebuie să plec, căci dacăEu nu plec, Mangaietorul nu va veni, asta insemnand ca, atata vreme cât vedeau personalitatea Sa, ei nu puteau recunoaste propriile lor puteri. Caci ei trebuiau să priveasca în ei insisi, în adancul sufletului lor. Altcineva va poate invata, dar trebuie să lucrati voi insiva, căci dacăva uitati la altul, construiti un idol în loc să dati viaţa idealului.

Am fost martori la vindecari miraculoase. Unii bolnavi doar intrau în templu şi erau vindecâti. Altii stateau acolo un timp considerabil. Nu am văzut niciodata pe cineva oficiind, căci vibraţiile cuvantului rostit erau atat de intense, încât toţi cei ce intrau sub influenta lor beneficiau din plin. Am văzut un om care suferea de osificarea articulatiilor, dus în templu şi complet vindecât. Într-o ora el mergea, complet restabilit. După aceea el a lucrat pentru echipa noastră timp de patru luni. Unui alt om, care îşi pierduse degetele mainii, i-au fost complet refacute. Un copilas cu membrele atrofiate şi cu corp diform a fost vindecât instantaneu şi a iesit din templu. Cazuri de lepra, orbire, surzenie şi multe alte boli au fost vindecâte pe loc. De fapt, toţi cei ce mergeau în templu erau vindecâti. Am avut ocazia să observam, din când în când, doi sau trei ani mai tarziu, pe o parte dintre cei ce fusesera vindecâti în acest moment, şi vindecarea era permanenta. Ni s-a spus că dacăvindecarea nu era definitiva, şi infirmitatea revenea, asta era din cauza lipsei de adevarata realizare spirituala a individului.

Volumul 1: CAPITOLUL X

Când ne-am intors la cartierul general, am găsit totul pregatit pentru traversarea muntilor. După o zi de odihna şi o inlocuire a carausilor şi a animalelor, am pornit în a doua etapa a calatoriei noastre, de aceasta data pentru a traversa Himalaya. Intamplarile din urmatoarele 20 de zile nu au prezentat decât un interes neinsemnat.

Emil ne-a vorbit despre realizarea Constiintei Christice. El a spus:

- Prin puterea propriei voastre minti sau prin actiunea gandului vostru, acesta este modul în care puteti să atingeti sau să realizati Constiinta Christica. Prin puterea procesului gandirii, suntem capabili să prefacem şi să dezvoltam corpurile noastre sau conditiile şi imprejurarile noastre exterioare, prin recunoasterea acestei Constiinte Christice înlăuntrul nostru, astfel încât niciodata nu vom trai experienta mortii, sau a oricarei alte schimbari numite moarte. Acest lucru este acut în intregime prin puterea omului de a vizualiza, idealiza, concepe şi da nastere la lucrul asupra caruia îşi fixeaza atentia. Acest lucru se face cunoscand sau percepand, sau avand credinta că el, Christ, este înlăuntrul nostru; înţelegand adevarata semnificatie a învăţaturii lui Isus; mentinandu-ne corpul că fiind una cu Dumnezeu, acut după chipul şi asemanarea lui Dumnezeu, şi contopind acel corp în corpul perfect al lui Dumnezeu, exact aşa cum ne vede Dumnezeu. Am idealizat, conceput şi adus în manifestare corpul perfect al lui Dumnezeu. Suntem nascuti a doua oara cu adevărat din şi în Imparatia Spiritului lui Dumnezeu.

În felul acesta putem noi să intoarcem toate lucrurile în Substanţa Minţii Universale, din care au rasarit, şi să le aducem inapoi sau să le returnam perfect în forma exterioara sau manifestata. Apoi, pastrandu-le în starea lor pura, spirituala, perfecta, vibraţiile sunt coborate, şi lucrurile pe care dorim să le cream iau nastere în forma perfecta. Astfel putem lua orice credinta falsa, orice conditie veche, orice pacat, totul din viaţa noastră trecuta - indiferent ce a fost, cât de bun sau aparent rau, indiferent ce munte de falsa credinta sau indoiala, şi necredinta sau teama, noi sau oricare altul a inaltat despre noi sau despre ce a pornit de la noi - şi le putem spune tuturor acestora: Acum te trimit inapoi în marele ocean al Substantei Minţii Universale, din care iau nastere toate lucrurile, şi unde totul este perfectiune, şi din care aţi iesit, că să fiti descompuse în elementele din care aţi fost create. Acum va aduc inapoi din acea substanta pura, la

fel de perfecte şi pure cum va vede Dumnezeu şi cum va pastreaza El mereu în acea perfectiune absoluta. Putem să ne spunem: Acum realizez, în vechea ordine a lucrurilor, că v-am scos la iveala imperfect şi va manifestati imperfect. Realizand Adevarul, va dau nastere acum perfecte, aşa cum va vede Dumnezeu. Aţi renascut perfecte şi 'aşa a fost' . Trebuie să realizam că alchimistul interior, Dumnezeul launtric, s-a ocupat de asta şi a transformat, rafinat şi perfectionat ceea ce parea imperfect, ceea ce creasem şi acum returnam. Ar trebui să realizam că este ceva rafinat, perfectionat şi transformat exact aşa cum propriile noastre trupuri sunt rafinate, perfectionate şi trimise inapoi noua că trupul lui Dumnezeu, minunat de perfect, incantator de liber. În fine, ar trebui să realizam că aceasta este perfecta Constiinta Christica, în totul şi pentru totul. Aceasta este a trai cu Christ în Dumnezeu.

Dimineata zilei de 4 iulie ne-a găsit în punctul cel mai inalt al trecatorii. Emil ne spusese, în seara precedenta, că simtea că ni s-ar cuveni o pauza, şi că nu vedea un moment mai potrivit decât aniversarea din 4 iulie. La micul dejun, Emil incepu spunand:

- Azi este 4 iulie, ziua când sarbatoriti nasterea independentei voastre. cât de reprezentativa este aceasta zi!

Simt că toţi aveti mai multa sau mai putina incredere în noi; de aceea o să vorbesc deschis. În cateva zile vom putea să va dovedim în mod concludent că afirmatiile pe care le fac sunt adevarate.

Obisnuim să numim tara voastra America, şi pe toţi locuitorii ei, americani. Nu veti sti niciodata ce bucurie imi aduc aceste rare clipe, în aceasta zi de o asemenea importanta, prin faptul că pot să vorbesc cu voi şi să privesc în ochi un mic grup de americani care, cu o singura exceptie, s-au nascut în acea tara intinsa. Trebuie să va spun că unii dintre noi au avut privilegiul să vada tara voastra cu mult inaintea plecarii lui Columb în memorabila să expeditie. Au fost şi alte incercari de a o descoperi, dar nu au dus la nimic. De ce? Din simplul motiv al lipsei acelei unice calitati divine - credinta. Cel care a avut curajul şi credinta de a vedea şi a-si exprima viziunea, nu se trezise încă. În clipa când acel suflet s-a trezit la realizarea faptului că pământul este rotund şi că pe cealalta parte a lui trebuie să existe uscat, egal că intindere cu cel deja cunoscut, am putut vedea cum a inceput să se desfasoare acea noua etapa istorica. Cine altul decât Marele Atotputernic, care vede toate lucrurile, ar fi putut trezi acel graunte de credinta în sufletul lui Columb? Care au fost primele sale cuvinte când se afla în ziua aceea în fata reginei, nerecunoscand puterea superioara? Draga regina, sunt ferm convins că pământul este rotund şi vreau să navighez şi să dovedesc acest lucru. Nu stiu cât de mult veti recunoaste asta, dar acele cuvinte erau inspirate de Dumnezeu, şi Columb a fost recunoscut că unul care a avut hotărâre a de a indeplini ceea ce si-a asumat.

Apoi a inceput să se deruleze lunga insiruire de evenimente care ni se aratasera cu ani inainte, nu în intregime, dar destul că să le putem urmari. Bineînţeles că visam să se indeplineasca şi să se inregistreze aproape cele mai incredibile minuni, în aparent scurta perioada de ani care au trecut, dar aceia dintre noi care au fost privilegiati să o traiasca, acum realizeaza pe deplin că mari minuni sunt rezervate, în continuare, marii voastre natiuni. Simtim că pentru natiunea voastra a venit timpul să se trezeasca la adevaratul ei sens spiritual, şi vrem să facem tot ce putem că să va ajutam în aceasta realizare.

Se parea că interesul Maestrilor pentru noi era determinat de marea lor dorinţa că America să accepte Constiinta Christica şi să-şi realizeze posibilitatile. Ei stiau că intemeierea ei era, de fapt, spirituala, şi prin aceasta ea este destinata să fie un ghid în dezvoltarea spirituala a lumii.

Emil a continuat:

- Ganditi-va la ceea ce a fost posibil prin bobul de credinta semanat în constiinta unui om caruia i s-a ingaduit să se desfasoare. Ce s-a intamplat? Puteti înţelege? Columb, în vremea sa, era văzut că un visator nepractic. Oare nu ajungem toţi la punctul în care credem şi stim că visele de ieri nu sunt altceva decât realitatile de maine? Caci cine a implinit ceva fără să fi fost un aşa-numit visator? În realitate, au fost viziunile sale doar vise? Nu erau ele, oare, idealuri din Marea Minte Universala, Dumnezeu, concepute în sufletul cuiva care le-a scos la iveala că pe un mare Adevar? Nu a pornit el la drum pe o mare necunoscuta, imaginand limpede în constiinta să un uscat dincolo de mare? Nu stiu dacăel a văzut viitorul şi importanta la care avea să ajunga acel pamant, sau macar numele de America, ce avea să i se dea. După toate probabilitatile, asta a fost lasata pentru cei care i-au urmat. Important este dacăla inceput a fost un vis sau o viziune. Deja vedem cateva dintre miracolele petrecute, dar putem doar să vizualizam minunile care mai urmeaza că rezultat al acelei unice viziuni. Asa am putea reaminti numeroasele viziuni care au ajutat lumea să devina un loc mai bun pentru a trai. Nu este aceasta calea prin care Dumnezeu se manifesta sau se

exprima prin tot? Cel care deja a dus la indeplinire ceva, este cel care are cea mai mare credinta în Dumnezeu, fie constient, fie inconstient. Exact că acel suflet, avantandu-se peste o mare necunoscuta, cu greutatile, probele şi descurajarile sale, totusi cu un singur gând mai presus de orice - telul.

Dupa aceea, evenimentele au continuat şi au progresat mereu - până în ziua când acea mână de oameni s-a imbarcat pe Mayflower, cautand libertatea de a-l sluji pe Dumnezeu în felul lor propriu. Ganditi-va la asta: în felul lor propriu! Privind în lumina Spiritului şi a intamplarilor care au urmat, nu apare marele adevăr? Nu au construit ei mai mult decât au gândit? Nu vedeti oare mână Marelui Atotputernic deasupra a tot? După aceea au venit zilele intunecate când se parea că primele colonii vor fi nimicite, dar Dumnezeu a intins mână Sa deasupra lor că să triumfe. Mai tarziu a venit ziua cea mare a semnarii Declaratiei de Independenta şi a alegerii intre Dumnezeu şi asupritor. Cine a triumfat? Cine trebuie să invinga mereu? Fie că înţelegeti sau nu, luptele acelui mic grup de oameni din zilele acelea memorabile şi inscrierea numelor lor pe acel document reprezinta una dintre cele mai mari epopei de la venirea lui Isus în lume.

Au venit apoi bataile Clopotului Independentei. Credeti sau nu, primele batai ale acelui clopot ne-au fost cunoscute, la fel de adevărat că şi cum am fi stat dedesubtul lui. Acel clopot a amplificat şi a raspandit vibraţiile emanate din acel mic centru, până când, într-o zi, ele vor patrunde până în cel mai adanc şi obscur colt al intregului Pamant, şi astfel vor ilumina cele mai intunecate constiinte.

Priviti la incercarile şi vicisitudinile care au condus la acel eveniment. Nu s-a nascut în ziua aceea Marele Copil? Vedeti marile suflete care au indraznit să vina pentru a nasi copilul. Ar fi putut să-şi piarda cumpatul dacăar fi stiut ce avea să se intample! Dar nu s-au clatinat şi nu si-au pierdut cumpatul. Ce s-a intamplat? Aceasta natiune, cea mai mare dintre toate de pe pamant, s-a nascut. Incercarile şi durerile ei de atunci incoace, despre ce vorbesc oare? Nu sunt ele strans legate cu evolutia marelui suflet Isus din Nazaret? Nu pot fi asemanati, oare, cei care au semnat Declaratia de Independenta în ziua aceea, cu Inteleptii Magi de la Rasarit care au văzut Steaua simbolizand nasterea Pruncului în Iesle, Constiinta Christica în om? Nu au perceput ei Steaua la fel de adevărat că şi acei batrani?

Amintindu-ne cuvintele acelei declaratii, va puteti indoi că fiecare cuvant a fost inspirat de Dumnezeu? Stati o clipa şi reflectati! Exista ceva similar în toata istoria? Exista sau a existat vreodata un document că acesta, după care să fi putut fi copiat? Exista vreo indoiala asupra faptului că a venit direct din Substanţa Minţii Universale? Exista vreun dubiu asupra faptului că este o parte a marelui plan creator care este adus în manifestare? Exista vreo indoiala asupra faptului că este o etapa a indeplinirii acelui mare plan?

Se poate nega, oare, că deviza e pluribus unum (unul prin multi, sau unitate în diversitate ori multiplicitate) a fost adoptata de-a lungul etapelor succesive ale evolutiei Spiritului Adevarului? Cu siguranta, ea nu a izvorat în mod mecanic din mintea limitata a omului. Iar fraza simbolica - În God We Trust (În Dumnezeu ne incredem - n.tr.) - nu arata cea mai fidela credinta sau incredere în Dumnezeu, creatorul a toate? Apoi, alegerea vulturului, pasarea care reprezinta cea mai inalta aspiratie, că stema. Asta arata că acesti oameni erau profund spirituali, sau au construit mai mult decât stiau. Va puteti indoi vreun moment de faptul că toţi au fost indrumati de intregul Spirit al lui Dumnezeu în actiunea creatoare? Nu spune asta că America este destinata să fie ghidul intregii lumi?

Observati istoria natiunii voastre. Nu exista nici o paralela în istoria natiunilor de pe tot pamantul. Nu puteti vedea cum fiecare pas conduce spre o indeplinire? Puteti crede că exista altceva decât o minte conducatoare lucrand pentru progresul sau? Va puteti indoi de faptul că Marele Dumnezeu Atotputernic ii dirijeaza destinul?

Exact aşa cum bobul de mustar, chiar dacăeste una dintre cele mai mici seminte, are credinta de a sti că înlăuntrul sau are puterea să dea nastere tulpinii de mustar, cea mai mare dintre toate ierburile, căci când creste devine copac şi pasarile pot veni să-şi faca un cuib intre ramurile lui; aşa cum o samanta stie că are înlăuntrul ei puterea de a exprima ceva mai mare, la fel şi noi trebuie să stim că avem înlăuntrul nostru puterea de a exprima cel mai mare lucru. Dand aceasta parabola, la calitate se referea Isus, în locul cantitatii: Dacă ai credinta cât un bob de mustar (si credinta devine cunoastere), vei spune muntelui: Muta-te indata pe locul acela! şi se va muta, şi nimic nu va fi imposibil pentru tine. Tot aşa, cea mai plapanda samanta de mac şi cel mai puternic arbore-banyan, bulbul, planta, samanta copacului, toate stiu că ele pot exprima ceva mai mare. Fiecare are o imagine sau reprezentare exacta a ceea ce trebuie să exprime. La fel şi noi trebuie să avem înlăuntrul nostru o imagine exacta a ceea ce dorim să exprimam. Atunci trebuie să

existe o perfectiune interioara elaborata prin lucru sistematic, şi aceasta perfectiune se va manifesta. Nici o floare nu se deschide pe deplin fără aceasta necesara perfectiune interioara. Cu o clipa mai devreme, mugurele era limitat la constiinta sepalei, dar când aceasta perfectiune launtrica este completa, floarea infloreste în toata splendoarea ei.

Asa cum samanta care cade pe pamant trebuie mai intai să renunte la sine pentru a creste, a se dezvolta şi a se inmulti, tot aşa trebuie să renuntam mai intai la noi înşine pentru a evolua. Asa cum samanta mai intai trebuie să-şi sparga coaja pentru a germina, la fel trebuie să spargem şi noi coaja noastră că să crestem, aşa trebuie să spargem coaja limitarii noastre că să ne incepem cresterea. Când aceasta perfectiune interioara este implinita, ne exprimam pe deplin, că şi florile. Cum e cu individul, aşa e şi cu o natiune. Nu puteti, oare, înţelege ca, cu Constiinta Christica pe deplin dezvoltata în sanul unei natiuni, tot ceea ce este intreprins de ea sau de oamenii din ea trebuie să lucreze pentru binele tuturor? Caci adevarata radacina sau tarie a oricarei guvernari sta în constiinta celor guvernati.

Mari greseli au fost facute de natiunea voastra în timp, deoarece nu aţi realizat insemnatatea voastra spirituala, şi marea majoritate sunt încă adanciti în ceea ce este material. Realizez pe deplin că mari suflete au ghidat destinul natiunii voastre. La fel, realizez cât de putin au fost apreciate acele mari suflete până când au plecat. Drumul a fost intortocheat şi spinos, un drum greu, pentru că omul, în conceptia să atat de limitata, a lasat doar conceptii limitate sa-i croiasca drumul. Vedeti ce minunatii a realizat! Dar vedeti ce minuni ar fi putut implini dacăar fi înţeles şi aplicat deplinul, profundul înţeles spiritual. Cu alte cuvinte, dacăChrist ar fi fost pus la carma corabiei Statului vostru, şi dacătoti ar fi putut cunoaste, că Isus, adevarul că în orice om este Christ şi că toţi sunt unul - ce minuni ar fi revelate astazi! Intrezaresc aceeasi stralucire, gata să vina de indata ce profundul sens spiritual pentru e pluribus unum este înţeles. Nu înţelegeti oare că asta este una din primele mari legi ale lui Dumnezeu, unicul exprimandu-se prin cei multi, unul în tot şi pentru tot?

Luati orice natiune care a fost fondata. Cele fondate pe o adevarata perceptie spirituala au rezistat cel mai mult şi ar fi durat etern, dacămaterialismului nu i s-ar fi permis să se strecoare în ea şi sa-i submineze intreaga structura, până când s-a prabusit prin propria să greutate anormala sau a degenerat prin gresita folosire a legii care ii daduse nastere. Prin prabusirea fiecarei natiuni, ce s-a intamplat? Rolul Principiului, sau al lui Dumnezeu, a fost conservat astfel ca, în fiecare esec succesiv, putem urmari o crestere gradata sau o continuare a progresului spre etapa urmatoare, pentru că în final totul să trebuiasca să se incheie în Dumnezeu, Unul în Multi. Fratii mei, nu este nevoie de un profet că să va faca să înţelegeti asta.

Vedeti ce fel de natiune era Spania în vremea când Columb pornea în calatoria descoperirii sale, şi pentru o scurta vreme după aceea, şi vedeti ce se intampla acum. În scurt timp va fi în razboi cu propriul ei copil. Atunci veti înţelege ce natiune neajutorata, neputincioasa este, cu greu reusind să reziste într-o lupta serioasa sau să iasa din una jalnica. Cui puteti atribui neputinta ei? Sa fie pronuntata devitalizare? Nu este acelasi lucru cu o natiune, că şi cu un individ? Când forma sau structura corpului a fost imbuibata, fie prin lacomie, fie prin pasiune, rezultatele sunt aceleasi. Poate exista o vreme de aparenta prosperitate şi succes, dar aceasta dureaza putin, apoi ea slabeste, se atrofiaza, şi forma uzata iese în evidenta, că şi pasul intrerupt, sovaitor al unui batran. În timp ce, dacăsi-ar fi păstrat şi dezvoltat puterea lor spirituala, ei ar fi la fel de vigurosi şi optimisti la 500, 1500 sau 10 mii de ani, sau etern, aşa cum au fost în perioada de glorie a stramosilor lor.

Privind inainte spre era care se iveste, Era de Cristal, spre lumina pura, alba a zorilor aparand treptat, într-un timp scurt cu totii vom vedea deplina stralucire şi glorie a acestei zile care se apropie. Atunci nu va mai exista nici intuneric, nici limitare. Nu sugereaza asta că trebuie să existe un etern progres? Altfel, totul ar trebui să se intoarca de unde a rasarit, în Substanţa Universala. Totul trebuie să evolueze sau să se intoarca; nu exista punct de mijloc, nici loc de oprire. Când natiunea voastra va ajunge să recunoasca adevarata ei conditie sau misiune, şi îşi da mână cu Spiritul, şi Il exprima pe Dumnezeu aşa cum doreste El să fie exprimat, sau lasa Spiritul să se dezvolte dinlăuntru, atunci vom vedea, pentru ea, un miracol care depaseste cu mult posibilitatile oricărei limbi omenesti de a-l descrie.

Fara indoiala că au fost necesare ciocul mare şi ghearele puternice ale vulturului că să mentina unita natiunea voastra în timpul dezvoltarii ei; dar când va veni adevarata lumina spirituala, se va vedea că porumbelul este mai puternic decât vulturul, şi porumbelul va proteja ceea ce pazeste acum vulturul. Priviti la cuvînţele de pe orice moneda pe care o trimiteti în orice canal al comertului lumii - În God We Trust şi e

pluribus unum, unul compus din multi, adevarata lozinca a Spiritului, unde porumbelul inlocuieste vulturul în modul de viaţa al unei astfel de natiuni.

Discursul s-a sfârşit aici, şi Emil a continuat spunand că avea să ne paraseasca pentru scurt timp, căci dorea să mearga sa-i intalneasca pe alti cativa care se adunau într-un loc la 200 de mile departare. Ne-a spus că ne va regasi într-un satuc aflat la 60 de mile, unde noi aveam să ajungem în circa patru zile. Apoi, el a disparut si, impreuna cu alti patru, ni s-a alaturat patru zile mai tarziu, într-un satuc de pe frontiera.

Volumul 1: CAPITOLUL XI

Ziua sosirii în acel satuc a fost foarte ploioasa şi toţi eram uzi până la piele. Ni s-a asigurat o locuinta foarte confortabila, cu o camera mare, mobilata, pe care o puteam folosi că sufragerie şi camera de zi. Aceasta incapere era extrem de calda şi plina de viata, şi ne-am intrebat de unde venea caldura. Cu totii ne uitasem în jur, dar nu gasisem vreo soba sau vreun loc de unde să fi venit caldura, desi era o senzatie calda, foarte evidenta. Ne miram de asta, dar n-am prea comentat, căci incepeam să ne obisnuim cu surprizele şi eram foarte siguri că totul avea să fie lamurit mai tarziu.

Tocmai ne asezasem la masa pentru cina, când intrara Emil şi cei patru. Nu ştiam de unde au venit. Toţi au aparut deodata la un capat al camerei, acel capat unde nu era nici o intrare. Au aparut acolo fără zgomot sau spectacol, şi au mers în liniste spre masa, unde Emil i-a prezentat pe ceilalti. Apoi s-au asezat că la ei acasa. Inainte să bagam de seama, masa s-a umplut cu feluri de mancare, dar fără carne. Acesti oameni nu consuma carne sau altceva care a continut viaţa constienta.

Dupa ce cina s-a incheiat şi stateam în jurul mesei, cineva din echipa noastră a intrebat cum era incalzita camera. Emil spuse:

- Caldura pe care o simtiti în aceasta camera vine de la o forta pe care toţi suntem capabili să o contactam şi s-o folosim. Aceasta forta sau energie este mai inalta decât oricare din fortele sau energiile voastre mecanice, dar poate fi contactata de om şi utilizata că lumina, caldura şi putere, chiar pentru comanda tuturor aplicatiilor mecanice. Este ceea ce numim o forta universala. Dacă aţi ajunge să contactati şi să folositi aceasta forta, aţi numi-o miscare perpetua. Noi o numim Putere Universala, Putere Divina, revarsata de Tatal că să lucreze pentru toţi copiii Sai. Ea va roti şi misca orice dispozitiv mecanic, va permite transportul fără a consuma vreun combustibil şi va furniza şi lumina, şi caldura. Este prezenta peste tot, fără bani sau pret, şi poate fi captata şi folosita de toţi.

Cineva din echipa noastră a intrebat dacăhrana fusese preparata prin aceasta forta. Ni s-a spus că mancarea venise preparata exact aşa cum o mancasem, direct din Substanţa Universala, exact că şi pâinea şi celelalte provizii care fusesera consumate până aici.

Apoi am fost invitaţi de Emil că să insotim grupul la ei acasa, la circa 200 de mile distanta, unde aveam s-o cunoastem pe mama lui Emil. El a continuat spunand:

- Mama mea si-a perfectionat corpul intr-atat, încât a fost capabila să si-l ia cu ea şi să plece spre a primi cele mai inalte invataturi. De aceea, ea traieste în invizibil tot timpul. Ea face asta de bunavoie, căci doreste să primească ceea ce e mai inalt; şi primind cea mai inalta invatatura, este capabila să ne ajute enorm. Ca să va lamuresc asta, pot spune că ea a progresat până când a atins Imparatia Cerurilor, cum aţi numi-o voi, locul unde este Isus. Acest loc este numit, uneori, Al Saptelea Cer. Pentru voi, presupun că acesta e misterul misterelor. Trebuie să va spun că nu este nici un mister în asta. Este un loc din constiinta, unde orice mister este revelat. Cei care au atins acea stare a conştiinţei se afla în afara vederii obisnuite, dar pot reveni şi conversa, şi sa-i invete pe cei receptivi. Ei pot veni în propriile lor corpuri, căci au corpuri atat de perfecte încât pot merge cu ele oriunde doresc. Ei pot să revina pe pamant fără reincarnare. Cei care au trecut prin moarte sunt obligati să se reincarneze că să se intoarca pe pamant cu un trup. Acest trup ne-a fost dat că un corp spiritual, perfect, şi noi trebuie să-l ingrijim şi să-l intretinem pentru a-l pastra. Aceia care si-au parasit corpul şi au plecat în spirit, acum realizeaza că trebuie să-şi ia iar un corp şi să continue să-l perfectioneze.

S-a convenit, inainte de a pleca de la masa din acea seara, că echipa să se imparta în cinci grupe, fiecare grupa fiind în grija unuia din cei cinci care aparusera în camera şi luasera cina cu noi. Asta ne permitea să cuprindem un camp mai larg de cercetari şi ne facilita mult munca; totodata, ne ingaduia să verificam lucruri precum calatoria în invizibil şi transmiterea gandurilor. Acest plan plasa cel putin doi dintre oamenii nostri în fiecare grup, şi pe unul din cei cinci că lider. Aveam să fim foarte departe unii de

altii, totusi aveam să tinem legatura prin cei care ne ajutau atat de mult şi ne ofereau toate ocaziile să le verificam opera.

Volumul 1: CAPITOLUL XII

A doua zi au fost puse la punct toate detaliile, şi trei din echipa noastră, inclusiv eu, trebuia sa-i insotim pe Emil şi Jast. Urmatoarea dimineata a găsit toate grupele, fiecare cu ghidul şi insotitorii ei, gata de plecare în directii diferite, cu înţelegerea de a observa şi inregistra cu grija tot ce se va intampla, şi trebuia să ne intalnim după 60 de zile, acasa la Emil, în satul de care tocmai am vorbit, la 200 de mile distanta. Aveam să pastram legatura unii cu alţii prin prietenii nostri. Acest lucru a fost realizat în fiecare seara de acesti prieteni, care conversau intre ei sau calatoreau incolo şi incoace, de la o echipa la alta. Dacă doream să comunicam cu seful nostru sau cu oricare alt membru al echipei noastre, tot ce aveam de acut era să dam mesajul prietenilor nostri, şi într-un timp incredibil de scurt aveam raspunsul. Dand aceste mesaje, fiecare trebuia să le scrie complet şi să-şi noteze ora şi minutul fiecarui mesaj; apoi, când venea raspunsul, trebuia să facem la fel. Când ne-am reintalnit cu totii, am comparat notele şi am văzut că toate corespundeau. În afara de asta, prietenii nostri aveau să calatoreasca de la o tabara la alta şi să stea de vorba cu noi. Am tinut evidenta exacta a acestor aparitii şi disparitii; am notat şi ora, locul şi discutiile, şi am verificat complet totul când am comparat, mai tarziu, notele.

Au fost momente când eram foarte departe unii de altii; o grupa avea să fie în Persia, una în China, una în Tibet, una în Mongolia şi una în India, mereu insotite de prietenii nostri. Uneori ei calatoreau în invizibil, cum spuneam noi, la distante de 1000 de mile, şi ne tineau la curent cu intamplarile şi mersul fiecarei tabere.

Destinatia grupei la care eram atasat s-a dovedit a fi un mic sat spre sud-vest, plasat pe un platou inalt, cocotat pe inaltimile mai mici ale Himalayei, şi la vreo 80 de mile de punctul nostru de plecare. N-am luat deloc provizii pentru drum, dar am fost bine aprovizionati tot timpul şi am avut paturi foarte comode. Am ajuns la destinatie devreme în dupa-amiaza celei de-a cincea zile, am fost salutati de o delegatie de sateni şi am fost condusi în locuinte confortabile.

Am observat că satenii ii tratau pe Emil şi pe Jast cu cea mai mare veneratie. Ni s-a spus că Emil nu vizitase niciodata satul, dar că Jast mai fusese acolo inainte. Ocazia primei sale vizite fusese că raspuns la o cerere de a elibera trei sateni de la fiorosii oameni-ai-zapezilor, care vietuiesc în unele dintre cele mai salbatice zone ale Himalayei. Actuala vizita era că raspuns la un apel similar, şi totodata pentru a ingriji bolnavii care nu puteau parasi satul. Acesti aşa-numiti oameni-ai-zapezilor sunt proscrisi şi renegati care traisera în regiunile cu zapezi şi gheturi din munti până când devenisera un trib capabil să vietuiasca în fortaretele muntilor, fără contact cu vreo forma de civilizatie. Desi nu sunt numerosi, ei sunt foarte fiorosi şi agresivi si, uneori, ii captureaza şi ii vatama pe cei care sunt destul de nenorocosi că să le cada în mâini. Se constatase că patru dintre sateni fusesera capturati de acesti salbatici oameni-ai-zapezilor. Satenii, nemaistiind ce să faca, trimisesera un mesager că să ia legatura cu Jast, şi el venise în ajutor, aducandu-ne cu el pe noi şi pe Emil.

Bineînţeles că toţi eram incordati, gandindu-ne că vom da ochii cu acest popor salbatic, despre care auzisem, dar nu credeam că ar exista. La inceput crezusem că se va organiza o echipa de salvare şi că vom fi lasati s-o insotim, dar aceste sperante s-au spulberat când Emil a anuntat că el şi Jast aveau să mearga singuri şi că urmau să plece imediat.

În cateva momente au disparut şi s-au intors abia în seara urmatoare, cu cei patru captivi care ne-au relatat povestiri neobisnuite ale aventurilor lor şi despre straniul popor care ii capturase. Se pare că acesti ciudati oameni-ai-zapezilor traiesc complet goi, că trupurile lor au ajuns să fie acoperite cu par că la animalele salbatice, şi că pot rezista la frigul intens al altitudinilor montane. Se spune că sunt capabili să se deplaseze foarte rapid. De fapt, este cert că ei pot să urmareasca şi să prinda animalele salbatice din regiunea în care locuiesc. Acesti oameni salbatici ii numesc pe Maestri Oamenii din Soare, şi când Maestrii se duc printre ei după prizonieri, ei nu opun rezistenta. Ni s-a mai spus că Maestrii facusera incercari de a se apropia de ei, dar toate esuasera din cauza fricii pe care aceste fiinte o aveau fata de ei. Se spunea ca, dacăMaestrii merg printre ei, oamenii-zapezilor nu mai mananca şi nu mai dorm, ramanand în ger zi şi noapte, atat de mare este frica lor. Aceste fiinte au pierdut orice contact cu civilizatia, uitand până şi faptul că au fost în contact candva cu alte rase, sau că ar fi descendentii lor, atat de mult s-au departat de celelalte fiinte.

N-am reusit sa-i facem pe Emil şi Jast să ne spuna decât foarte putine despre acest ciudat trib salbatic, şi n-am putut nici sa-i determinam să ne ia cu ei. Când i-am intrebat, singurul comentariu a fost:

- Sunt copiii lui Dumnezeu, că şi voi, dar au trait atat de mult în vrajba şi teama de semenii lor, şi si-au dezvoltat intr-atat facultatile de ura şi teama, încât s-au izolat de semenii lor în aşa masura că au uitat complet faptul că sunt descendenti ai familiei omenesti, şi se considera creaturile salbatice care par a fi. Au mers pe aceasta cale până când au pierdut chiar şi instinctul animalelor salbatice, căci o fiara salbatica stie din instinct când o fiinta umana o iubeste, şi ii va raspunde la acea iubire. Tot ce putem spune este că fiecare aduce la indeplinire ceea ce ii fixeaza atentia, şi dacăil desparte pe Dumnezeu de om, el poate cobori mai jos decât animalele. Nu ar fi de nici un folos să va luam printre ei. În schimb, le-ar putea face rau. Speram că într-o zi să gasim printre ei pe cineva receptiv la invatatura noastră, şi astfel să ne apropiem de ei toţi.

Ni s-a spus ca, dacădoream să facem o tentativa de a vedea aceste fiinte ciudate, din propria noastră initiativa, eram liberi să o facem; că Maestrii puteau, fără nici o indoiala, să ne apere de orice rau si, dacăam fi fost luati prizonieri, ei puteau, după toate probabilitatile, să ne asigure eliberarea.

În seara aceea am aflat că era programat să plecam a doua zi spre un templu foarte vechi, la circa 35 de mile de satul unde poposisem. Cei doi tovarasi ai mei au decis ca, în loc de a veni să vada templul, să încerce să arunce o privire mai indeaproape asupra oamenilor salbatici. Ei au incercat sa-i determine pe doi dintre sateni să mearga cu ei, dar au primit un refuz net, căci nici unul dintre sateni nu dorea să paraseasca satul stiind că oamenii salbatici erau în zona. Prietenii mei s-au hotarat să încerce singuri, aşa ca, după ce au primit de la Emil şi Jast instructiuni despre drum şi directia de mers, si-au pus la brau armele şi s-au pregatit să plece. Inainte de plecare, Emil şi Jast au obtinut de la ei promisiunea că nu vor lovi mortal decât în ultima instanta. Ei puteau să traga că sa-i sperie, cât doreau, dar au trebuit să-şi dea cuvântul ca, dacăar fi ucis, asta ar fi fost doar că o solutie extrema.

Am fost surprins că aveam cu noi şi un Colt 45, căci nu adusesem cu noi arme de foc. Renuntasem la ale mele cu mult timp în urma şi nu mai ştiam unde erau. Se intamplase că unul dintre hamalii care ne ajutasera la impachetat să puna doua pistoale în bagaje, şi nu fusesera scoase.

Volumul 1: CAPITOLUL XIII

Emil, Jast şi cu mine am plecat ziua, mai tarziu, că să ajungem la templu, şi am sosit acolo a doua zi, la 5 şi jumatate seara. Am găsit doi ingrijitori mai în varsta şi am fost cazati comod pentru noapte. Templul este asezat pe varful unui munte inalt, fiind sapat în stanca dura, şi se spune că ar avea peste 12 mii de ani vechime. Se pastreaza şi este intretinut într-o stare perfecta. Este unul din primele temple inaltate de învăţătoriiSiddha, şi a fost ridicat că un loc unde ei puteau merge şi gasi o liniste perfecta. Locul n-ar fi putut fi mai bine ales. Se afla pe cel mai inalt varf din acea parte a muntilor; altitudinea deasupra nivelului marii este de 10900 de picioare, şi este la peste 5000 de picioare de fundul vaii. Pe ultimele 7 mile, poteca mi se paruse verticala. Uneori, ea trecea peste busteni sustinuti de franghii care, legate de bolovani, fusesera aruncate peste prapastie; şi ele sustineau bustenii care serveau drept punte. Trecand pe aceste poduri, mi-am dat seama că eram la cel putin 600 de picioare în aer. Alteori am fost nevoiti să ne cataram pe scari de lemn atarnate de franghii. Ultimul urcus a fost o verticala de circa 300 de picioare şi s-a acut numai pe scari de lemn. Când am ajuns, m-am simtit că şi cum as fi fost pe acoperisul lumii.

Ne-am trezit inainte să rasara soarele în dimineata urmatoare, şi când am iesit pe acoperisul templului, am uitat cu totul urcusul din seara precedenta. Templul era situat deasupra unui perete atat de abrupt, incat, dacăpriveai în jos, nu puteai vedea nimic până la 3000 de picioare dedesubt, că şi cum totul ar fi fost suspendat în aer. Mi-a fost destul de dificil să ma hotarasc să cred altceva. În departare se vedeau trei munti pe care ni s-a spus că se gaseau temple asemanatoare cu acesta, dar erau atat de departe încât nu le-am putut distinge cu binoclul meu de camp. Emil a spus că una din celelalte grupe trebuia să fi ajuns la templul de pe cel mai indepartat munte, cam în acelasi moment când noi sosisem aici în seara precedenta, şi că seful nostru era cu ei. A spus ca, dacădoream să comunic cu el, puteam s-o fac, căci şi ei se aflau pe acoperisul templului de o buna bucata de timp, că şi noi. Mi-am luat carnetul şi am scris că stateam pe acoperisul unui templu la 10900 de picioare deasupra nivelului marii, şi că mi se parea că templul ar fi suspendat în aer; că era exact ora 4.55 a.m. după ceasul meu, şi ziua era sambata 2 august. Emil a citit acest mesaj şi a ramas o clipa tacut, apoi a venit raspunsul: Ora 5.01 a.m. după ceasul meu; locul, suspendat în

aer, 8400 de picioare deasupra nivelului marii; data, sambata 2 august. Vedere minunata, situatie mai mult decât remarcabila.

Apoi Emil spuse:

- Dacă doresti, voi lua aceasta nota şi aduc raspunsul când ma intorc. As vrea să merg să discut cu cei de la acel templu, dacănu te superi.

I-am dat bucuros nota, şi el disparu. Într-o ora şi 45 de minute s-a intors cu o nota de la seful meu, spunand că Emil sosise acolo la 5.16 a.m., şi că petrecusera minunat făcând speculatii despre ce avea să urmeze.Am ramas la templu trei zile. În acest timp, Emil a vizitat celelalte echipe, ducand note de la mine şi intorcandu-se cu raspunsurile lor.

În dimineata celei de-a patra zile, ne-am pregatit să ne intoarcem în satul unde ii lasasem pe camarazii mei. Am aflat că Emil şi Jast doreau să mearga în alt satuc, aflat în vale la circa 30 de mile de locul unde poteca noastră parasea firul vaii. Le-am propus să mearga, şi eu sa-i insotesc. Am poposit în noaptea aceea în coliba unui pastor, apoi ne-am trezit şi am plecat devreme în dimineata urmatoare, că să sosim la destinatie inainte să se intunece a doua zi, căci mergeam pe jos. Nu putusem folosi caii în excursia până la templu, aşa că ii lasasem în sat.

Pe la ora 10 în dimineata aceea a avut loc o puternica furtuna cu descarcari electrice, un adevărat suvoi de apa, şi nu doar o ploaie. Tinutul prin care treceam era foarte sarac în paduri, şi pământul era acoperit cu o iarba saraca, firava, uscata. Zona parea să fie exceptional de secetoasa. Fulgerele au aprins iarba în mai multe locuri si, inainte de a ne da seama, am fost efectiv inconjurati de o padure de flacari. În cateva clipe, focul se declansase cu furie şi se apropia strangandu-se în jurul nostru din trei parti, cu viteza unui tren expres. Fumul cobora în nori grosi, şi incepusem să ma tulbur şi să intru în panica. Emil şi Jast pareau lucizi şi calmi, şi asta mi-a dat o oarecare siguranta. Ei au spus:

- Sunt doua cai de scapare. Una este să incercam să ajungem la cel mai apropiat parau, unde curge apa pe fundul unui canion adanc. Dacă putem ajunge la acest canion, care e la vreo 5 mile, avem toate sansele să ne punem la adapost inainte că focul să arda totul. Cealalta cale este să mergi cu noi prin foc, dacăpoti avea incredere că te putem lua astfel.

Instantaneu, teama m-a parasit, căci am realizat că acesti oameni aratasera că aveau dreptate în toate ocaziile. Asa ca, punandu-ma, cum şi eram, sub protectia lor, m-am asezat intre ei şi ne-am continuat drumul, care parea să fie în directia unde focul era mai violent. Apoi, imediat, paru că un larg culoar s-a deschis inaintea noastră, şi am mers inainte direct prin foc, fără cea mai mica dificultate din partea fumului sau a vapaii, sau din partea crengilor aprinse care acopereau cararea sub talpile noastre. Am parcurs cel putin sase mile prin aceasta zona devastata de foc. Mi s-a parut că mergeam atat de calm pe carare, de parca n-ar fi fost nici un incendiu în jur. Asta a durat până când am trecut peste un mic curs de apa şi am iesit din foc.

În timp ce mergeam prin foc, Emil imi spusese:

- Nu înţelegi cât este de uşor să folosesti o lege superioara a lui Dumnezeu, că să inlocuiesti una inferioara, când ai nevoie, intr-adevăr, de cea superioara? Ne-am ridicat vibraţiile corpurilor la o vibratie mai înalta decât cea a focului, şi focul nu ne raneste. Dacă unii, judecand obisnuit ne-ar putea vedea acum, ar putea gandi că am disparut, când de fapt identitatea noastră este aceeasi dintotdeauna. De fapt, noi nu vedem nici o diferenta reala. Conceptia judecâtii limitate este cea care pierde contactul cu noi. Dacă ne-ar putea vedea aşa cum suntem, fără indoiala ar crede că ne-am inaltat la cer. În realitate, iata ce se intampla. Ne-am ridicat la un plan al conştiinţei la care muritorul pierde contactul cu noi. Toţi pot face aşa cum facem noi. Folosim legea data noua de Tatal s-o folosim. Putem folosi aceasta lege că să ne transportam corpurile prin orice spatiu. Este legea pe care o folosim atunci când ne vezi aparand şi disparand sau, cum spuneti voi, anihiland spatiul. Depasim simplu dificultatile, inaltandu-ne constiinta deasupra lor, şi astfel putem depasi sau trece mai presus de orice limitari, pe care omul cu constiinta limitata le-a plasat asupra sa.Mi se paruse că mergeam pe deasupra pamantului, abia atingandu-l cu picioarele. Când am fost în siguranta dincolo de rau, afara din foc, prima mea impresie a fost că ma trezisem dintr-un somn adanc, şi că visasem asta, dar treptat m-am trezit la înţelegerea intregii situatii, şi adevarata ei semnificatie a inceput să rasara în constiinta mea. Am găsit un loc umbrit pe malul raului, am pranzit şi ne-am odihnit o ora, apoi am mers mai departe spre sat.

Volumul 1: CAPITOLUL XIV

Acest sat s-a dovedit a fi foarte interesant, căci aici se gaseau anumite documente, bine pastrate, care, traduse, au aparut a fi probe concludente ale faptului că Ioan Botezatorul traise în sat timp de 5 ani. Ulterior am putut să vedem şi să traducem documente care dovedeau limpede că el locuise în aceasta regiune timp de circa 12 ani. Mai tarziu ni s-au aratat documente ce probau faptul că Ioan Botezatorul calatorise cu acesti oameni prin Tibet, China, Persia şi India, timp de vreo 20 de ani. De fapt, am simtit că eram pe cale să urmam acelasi traseu pe care-l urmase el, după documentele lasate şi pastrate. Acestea erau de o asemenea insemnatate, că ne-am intors în diferite sate, am acut o cercetare extinsa şi am descoperit, comparand datele obtinute, că puteam chiar să intocmim o harta a calatoriilor sale cu acesti oameni. Uneori, aceste intamplari erau evocate atat de viu în fata noastră, încât ne puteam imagina că noi înşine calatoream prin acelasi tinut şi luam acelasi drum că şi Ioan, cu mult timp în urma.

Am ramas în satul acesta trei zile. În acest timp, o larga viziune a trecutului s-a desfasurat în fata mea. Am putut vedea aceste învăţături mergand inapoi în trecutul confuz, până la inceputul când totul a iesit din unica Sursa sau Substanţa, Dumnezeu. Am putut vedea că diferitele deviatii ale acestor învăţături erau impuse de indivizi, fiecare adaugand conceptia sa, fiecare crezand că ea ii era revelata lui de Dumnezeu, sau era o revelatie directa de la Dumnezeu, doar pentru el; fiecare simtind că el avea singurul mesaj adevărat şi că el era singurul desemnat să dea acest mesaj lumii. Astfel, conceptiile limitate s-au amestecat cu cea a adevaratei revelatii dorite şi au rezultat diferentierea şi dizarmonia. Apoi i-am putut vedea pe acesti oameni, Maestrii, stand ferm în picioare pe stanca adevaratei spiritualitati; percepand că omul este cu adevărat divin, lipsit de pacat, fără moarte, neschimbator, etern, chipul şi asemanarea lui Dumnezeu. Intelegeam că cercetarea ulterioara trebuia să dovedeasca faptul că acesti mari oameni au păstrat şi folosit acest adevăr de-a lungul multor epoci, în stare nealterata. Ei nu se declara proprietari peste tot ce au de dat, nici nu cer nimanui să accepte ceva, decât dacăîşi pot dovedi ei insisi spusele, şi fac lucrarea pe care o fac Maestrii. Ei nu cer nici unei autoritati să apere munca pe care o fac.

Dupa trei zile am aflat că Emil şi Jast erau gata să se intoarca în satul unde ii lasasem pe tovarasii mei. Misiunea lor fata de sat fusese doar de vindecare, şi nu era nici o indoiala că ei ar fi putut face calatoria la templu şi în acest sat în mult mai putin timp decât ne luase impreuna. Eu nu putusem calatori că ei; aşa că facusera din drumul meu, drumul lor.

Am ajuns în sat şi mi-am găsit camarazii asteptandu-ne. Expeditia lor în cautarea oamenilor-zapezilor nu dusese la nimic. Cautasera timp de cinci zile, se plictisisera şi se intorceau spre sat, când atentia le fusese atrasa de o forma umana profilata pe cer, pe o culme la circa o mila distanta. Inainte că să-şi fixeze binoclurile asupra ei, disparuse atat de repede încât abia ii putusera arunca o privire. Aceasta privire le daduse impresia unei siluete că de maimuta, acoperita cu par. S-au grabit spre acel loc, dar n-au găsit nici o urma. Desi si-au petrecut tot restul zilei cercetand imprejurimile, n-au găsit nici o alta dovada şi au renuntat să mai caute.Dupa ce au ascultat relatarea mea, camarazii au vrut să ne intoarcem la templu, dar Emil ne-a spus că aveam să vizitam unul asemanator într-una din urmatoarele cateva zile, şi au decis să accepte aceasta varianta.

Un numar insemnat de localnici din imprejurimi se adunasera în sat pentru vindecare, căci curierii dusesera vestea despre salvarea celor patru care fusesera capturati de oamenii-zapezilor. Am ramas pe loc a doua zi şi am fost prezenti la adunare, vazand cateva vindecari remarcabile. O tanara de circa 20 de ani, ale carei picioare degerasera în iarna precedenta, a fost vindecâta. Am putut vedea carnea crescand efectiv, până când picioarele i-au devenit normale şi a mers cu cea mai mare usurinta. Doi orbi îşi recapatara vederea. Unul dintre ei se spunea că fusese orb din nastere. Au fost vindecâte şi multe cazuri minore.

Toţi eram profund impresionati de aceste lucruri. După reuniune, l-am intrebat pe Emil dacăerau multe convertiri. El ne spuse că foarte multi erau, intr-adevăr, ajutati, şi astfel interesul lor crestea. Pentru un timp ei deveneau activi, dar cea mai mare parte din ei reveneau curand la vechiul lor mod de viata, căci gaseau că e un efort prea mare să-şi asume aceasta munca spirituala cu toata seriozitatea. Aproape toţi oamenii traiesc o viaţa usoara, lipsita de griji, şi se pare că doar 1 % din cei care profeseaza o credinta, sunt cu adevărat convinsi. Restul depind în intregime de altii, care ii ajuta când ajung la necaz. Tocmai aici se afla cea mai mare cauza a problemei lor. Maestrii spun că ei pot ajuta pe oricine doreste ajutorul, dar nu pot lucra ei insisi în locul nimanui. Ei le pot spune altora despre bogatia care le este rezervata dar, pentru a fi cu adevărat bogat, fiecare individ trebuie să accepte şi să demonstreze asta el însuşi, cunoscand şi implinind lucrarile spirituale.

Volumul 1: CAPITOLUL XV

Am parasit satul a doua zi dimineata, şi doi dintre sateni, care se angajasera în munca spirituala, ne-au insotit. În seara celei de-a treia zile am sosit într-un sat aflat la circa 12 mile de cel în care fusesem să vad documentele despre Ioan Botezatorul. Eram foarte dornic să vada şi camarazii mei aceste documente, aşa că am decis să poposim, şi Jast ne-a insotit în sat. După ce au parcurs documentele, tovarasii mei au fost profund impresionati şi am planuit să schitam pe harta şi să urmam traseele descrise în documente.

În seara aceea, Maestrul care fusese cu a patra echipa a petrecut noaptea cu noi. Ne aducea şi mesaje de la prima şi a treia echipa. El se nascuse şi crescuse în sat; stramosii lui scrisesera documentele şi ele fusesera pastrate în familie. Ni s-a spus că el era din a cincea generatie de la cel ce scrisese, şi că nimeni din familia lor nu traise experienta mortii. Toţi îşi luasera cu ei corpurile şi puteau reveni oricand. Am intrebat dacăar fi prea greu pentru autorul documentelor să vina şi să discute cu noi. El ne-a spus că nu, şi am stabilit intalnirea pentru seara aceea.

Ne asezasem doar de cateva clipe, când un barbat, caruia ii dadeam circa 35 de ani, aparu deodata în incapere. Ne-a fost prezentat şi toţi am dat mainile cu el. Ramasesem că vrajiti la aparitia lui, căci ne imaginasem că ar fi trebuit să fie foarte batran. Era inalt peste medie, cu trasaturi neslefuite, dar cu fata cea mai blanda pe care am vazut-o vreodata. În spatele fiecarui gest se citea taria de caracter. Toata fiinta lui emana o lumina mai presus de puterea noastră de înţelegere.

Inainte să ne asezam, Emil, Jast şi cei doi străini si-au strans mainile la piept în centrul camerei şi au ramas într-o liniste perfecta pentru cateva clipe. Apoi am luat loc toţi, şi cel care aparuse atat de brusc în camera a inceput spunand:

- Aţi cerut aceasta discutie că să înţelegeti mai bine documentele care v-au fost citite şi interpretate. Va voi spune că aceste documente au fost facute şi pastrate de mine; iar cele referitoare la marele suflet, Ioan Botezatorul, care par să va surprinda intr-atat, sunt relatari curente ale vremurilor când a fost aici cu noi. Aceste documente arata că era un om cu o vasta înţelepciune şi un înţelect minunat. El a perceput că invatatura noastră este adevarata, dar se pare că nu a ajuns niciodata s-o realizeze pe deplin, căci dacăar fi acut asta, niciodata nu si-ar fi văzut moartea. Sedeam în aceasta camera şi ii auzeam pe Ioan şi pe tatal meu discutand, şi aici a primit el o mare parte din invatatura sa. Tot aici, tatal meu a trecut dincolo şi si-a luat corpul cu el, iar Ioan a fost martor la asta.

Nu este nimeni în familia mea, dinspre mama sau dinspre tata, care să nu-si fi luat corpul cu el dincolo. Aceasta trecere inseamna perfectionarea spirituala a corpului, până când omul devine atat de constient de profundul sens spiritual al vieţii sau al lui Dumnezeu, încât vede viaţa aşa cum o vede Dumnezeu; atunci el e privilegiat să primească cele mai inalte invataturi, şi din aceasta stare el este capabil să ii ajute pe toţi. (Niciodata nu coboram din acest cer, căci aceia care au atins aceasta stare nu mai vor să coboare). Ei stiu că viaţa este numai evolutie, un mers inainte; nu exista intoarcere şi nimeni nu vrea asta.

Toţi cauta sa-i ajute pe cei care tind spre mai multa lumina, şi mesajele pe care le trimitem continuu în Univers sunt interpretate astazi în toate colturile pamantului de copiii lui Dumnezeu care sunt receptivi. Acesta este primul obiectiv al atingerii acestui cer, sau stari a conştiinţei, căci ii putem ajuta pe toţi în vreun fel. Putem, şi chiar le vorbim, şi ii instruim pe cei care sunt receptivi şi îşi inalta constiinta, fie prin eforturile lor proprii, fie cu ajutorul altuia. Altul nu poate lucra în locul tau, nici nu te poate duce cu el la infinit. Trebuie să te decizi să lucrezi tu insuti, deci lucreaza. Atunci esti liber şi independent. Când toţi vom ajunge, că şi Isus, la constiinta faptului că trupul este un corp spiritual şi indestructibil, şi ne vom mentine în aceasta constiinta, atunci vom fi capabili să comunicam cu totul şi să dam mai departe, unui mare numar de oameni, invatatura primita. Avem privilegiul de a sti că toţi pot indeplini ceea ce am indeplinit noi, şi astfel, să rezolve orice probleme de viata; şi că tot ceea ce era văzut că dificil şi misterios, va fi găsit că fiind simplu.

Nu-ti par cu nimic diferit fata de oricare alt om cu care te intalnesti zi de zi, şi nici eu nu vad nici o diferenta la tine.

I-am spus că noi vedeam ceva mult mai deosebit în el. A raspuns:

- Aceasta este numai partea muritoare, comparata cu partea nemuritoare a omului. Dacă aţi cauta numai calitatea Divina şi nu aţi face nici o comparatie, aţi vedea orice fiinta umana aşa cum ma vedeti pe mine; vazand Christul în orice chip, aţi aduce în manifestare acel Christ, sau calitate Divina, în toate. Noi nu facem comparatii; vedem numai Christul, sau calitatea de Dumnezeu, în toate, şi oricand, astfel încât iesim din viziunea voastra. Vedem perfectiunea sau avem o viziune perfecta, în timp ce voi vedeti

imperfectiunea sau aveti o viziune imperfecta. până când intrati în contact cu cineva capabil să va indrume, până când va puteti inalta constiinta în punctul din care ne puteti vedea şi vorbi cu noi, cum faceti acum, invatatura noastră pare doar de o natura inspirata. Nu mai este inspiratie când discutam sau incercam să discutam cu cineva. Aceasta se gaseste doar în natura indrumarii care conduce spre punctul în care se poate receptiona adevarata inspiratie. Este inspiratie numai când vine direct de la Dumnezeu, şi când il lasi pe Dumnezeu să se exprime prin tine; atunci esti cu noi.

Imaginea ideala a florii, în cel mai mic detaliu, se afla înlăuntrul semintei, şi ea trebuie să creasca, să se inmulteasca, să se dezvolte şi să fie desavarsita în floarea perfecta prin pregatiri continue. Când aceasta imagine launtrica este realizata în cel mai marunt detaliu, floarea îşi manifesta deplina frumusete. Exact aşa, Dumnezeu pastreaza în minte imaginea ideala a fiecarui copil, imaginea perfecta prin care El voieste să se exprime. Putem obtine mai mult decât poate floarea din acest mod ideal de exprimare, dacăvrem, dar să Il lasam pe Dumnezeu să se exprime prin noi în modul ideal pe care l-a conceput pentru noi. Problemele şi dificultatile incep numai atunci când luam lucrurile în mainile noastre. Asta nu e numai pentru unul sau cativa, ci pentru toţi. Noua ni s-a demonstrat că nu suntem diferiti de voi; diferenta este doar în înţelegere, atata tot.

Toate diferitele -isme, culte şi religii, toate punctele de vedere diferite ale tuturor credintelor, toate sunt bune, căci ii vor conduce, eventual, pe adeptii lor la realizarea faptului că dedesubtul tuturor exista un profund factor de adevăr, care a fost omis, ceva profund care nu a fost atins, sau că ei au esuat în a contacta ceea ce le apartine de drept, ceea ce ei pot şi ar trebui să stapaneasca cu drepturi depline. Intelegem că e acel ceva adevărat care il poate conduce pe om la stapanirea a tot. Faptul real că omul stie că exista ceva de stapanit, care poate fi stapanit şi pe care nu-l stapaneste, il va stimula până când il va obtine. Asa se face orice pas inainte în toate lucrurile. Ideea este mai intai impinsa afara din constiinta lui Dumnezeu în cea a omului, şi el înţelege că este ceva în fata lui doar dacămerge inainte. De obicei, aici omul gafeaza şi nu reuseste să recunoasca sursa din care a venit ideea; crede că ea a venit în intregime de la el; se departeaza de Dumnezeu si, în loc sa-L lase pe Dumnezeu să exprime prin el perfectiunea pe care Dumnezeu o vede pentru el, continua să exprime în felul sau şi să manifeste imperfect ceea ce ar trebui implinit sau manifestat perfect.

Daca el ar realiza, doar, că orice idee este o directa, perfecta expresie de la Dumnezeu si, de cum ii vine aceasta idee, ar face imediat din ea idealul sau care să fie exprimat de la Dumnezeu, apoi si-ar abandona metodele limitate şi l-ar lasa pe Dumnezeu să exprime prin el calea perfecta, atunci acest ideal s-ar manifesta perfect. Aici trebuie să realizam că Dumnezeu este mai presus de ceea ce este limitat, şi ceea ce e limitat nu poate ajuta nicicum. Astfel, omul ar putea invata în scurt timp să exprime perfectiunea. Singurul lucru important pe care omul trebuie să-l invete, este să se desprinda şi să evadeze din fortele psihice sau mentale, şi să se exprime direct de la Dumnezeu, căci toate fortele psihice sunt create numai de om, şi ele il pot conduce greşit.

Volumul 1: CAPITOLUL XVI

Aici convorbirea s-a incheiat cu înţelegerea de a ne intalni cu totii la micul dejun. Ne-am trezit devreme a doua zi dimineata şi eram gata pentru micul dejun la ora 6 şi jumatate. De cum am plecat din camera noastra, i-am găsit pe prietenii nostri mergand în aceeasi directie, plimbandu-se şi discutand că niste muritori obisnuiti. Ne-au salutat şi ne-am exprimat surpriza că ii intalnisem aşa. Replica a fost:

- Suntem doar oameni că şi voi. De ce continuati să ne vedeti că pe ceva deosebit? Nu suntem nicicum diferiti de voi, doar că noi ne-am dezvoltat puterile divine într-o masura mai mare decât voi.

Am intrebat apoi:

- De ce noi nu putem face lucrurile pe care v-am văzut că le faceti?

Au raspuns:

- De ce nu toţi cei pe care ii contactam ne urmeaza şi implinesc lucrarile noastre? Nu putem şi nu dorim să impunem nimanui calea noastra; toţi sunt liberi să traiasca şi să-şi urmeze calea aşa cum doresc. Noi incercam doar să aratam calea cea usoara şi simpla, calea pe care am probat-o şi am găsit-o foarte multumitoare.

Am mers la micul dejun, şi conversatia a deviat spre obisnuitele intamplari curente. Eram coplesit de uimire. Erau aici patru oameni, sezand la masa în fata noastra. Unul traise pe acest pamant circa o mie de ani. îşi perfectionase intr-atat corpul, încât era capabil să-l ia cu el oricand dorea; corpul lui pastra încă

vioiciunea şi tineretea unui om de 35 de ani, şi aceasta perfectiune fusese desavarsita acum circa doua mii de ani. Langa el sedea un om care era al cincilea descendent, în linie directa, al familiei primului amintit. Al doilea traise pe acest pamant peste sapte sute de ani, şi corpul lui nu parea să aiba nici o zi peste 40 de ani. Erau în stare să discute cu noi că oricare altii. Era şi Emil, care traise circa cinci sute de ani, şi parea de vreo 40; şi Jast, care avea cam 40 de ani şi parea să aiba cam aceasta varsta. Toţi stateau de vorba impreuna că fratii, fără nici o urma de superioritate, foarte gentil, simplu, şi totusi bine intemeiati şi logici în orice cuvant rostit, fără nici o urma a ceea ce era mistic sau misterios la ei - doar că niste simple fiinte umane într-o intalnire cotidiana. Totusi, cu greu puteam realiza că totul nu era un vis.

Dupa micul dejun, când ne-am ridicat de la masa, unul dintre camarazii mei a vrut să achite consumatia. Emil spuse:

- Aici sunteti oaspetii nostri, şi intinse, spre femeia care astepta plata, ceea ce presupusesem a fi o mână goala; dar când am privit din nou, continea exact suma de bani necesara că să achite nota. Am aflat că prietenii nostri nu purtau bani cu ei, nici nu depindeau de alţii pentru aprovizionarea lor. Când aveau nevoie de bani, erau la indemana, creati din Substanta Universala.

Am iesit din casa, şi barbatul care era din echipa numarul cinci ne stranse mainile, spunand că trebuie să se intoarca la echipa sa, şi disparu. Am notat ora disparitiei sale si, mai tarziu, am aflat că aparuse la echipa lui la 10 minute după ce ne parasise.

Am petrecut ziua cu Emil, Jast şi prietenul nostru de la documente, cum il numisem noi, cutreierand satul şi tinutul, prietenul nostru repovestind în detaliu multe lucruri petrecute în vremea sederii, timp de 12 ani, a lui Ioan în sat. De fapt, aceste evenimente erau atat de viu evocate în mintea noastra, încât ni se parea că ne intorsesem inapoi în trecutul confuz, mergand şi vorbind cu acest mare suflet care, pentru noi, mai inainte paruse doar un personaj mistic invocat de mintile acelora ce doreau să insele. Din ziua aceea, Ioan Botezatorul era un personaj realmente viu; atat de real ni se parea, că şi cum l-as fi putut vedea acum, efectiv, mergand pe ulitele satului şi pe camp şi primind invataturile acelor mari suflete din jurul lui, aşa cum şi noi umblasem în ziua aceea, totusi încă incapabili să prindem adevarul fundamental din toate acestea.

Dupa ce hoinarisem toata ziua afland cele mai interesante evenimente istorice şi ascultand textele citite şi traduse chiar pe locul unde avusesera loc intamplarile cu mii de ani inainte, ne-am intors în sat chiar inaintea inserarii, complet obositi. Cei trei prieteni care fusesera cu noi şi mersesera tot atat de mult că şi noi, nu aratau nici cel mai mic semn de oboseala. În timp ce noi eram murdari, prafuiti şi transpirati, ei erau proaspeti şi usori, hainele lor fiind tot atat de albe, curate şi nesifonate că şi atunci când plecasem, de dimineata.

Observasem, în toate excursiile noastre, la acesti oameni, că nici unul din vesmintele lor nu se murdarea. Remarcasem asta de mai multe ori, dar nu primisem nici un raspuns până în aceasta seara, când, că raspuns la o remarca facuta, prietenul nostru de la documente spuse:

- Acest lucru poate parea remarcabil pentru voi, dar pentru noi pare şi mai extraordinar că o particula din substanta creata a lui Dumnezeu să adere la o alta creatie a lui Dumnezeu, unde nu e dorita şi de care nu apartine. Cu o conceptie justa, asta n-ar putea să se intample, căci nici o parte din substanta lui Dumnezeu nu poate fi ratacita sau plasata acolo unde nu e dorita.

Atunci, într-o clipa, am realizat că hainele şi trupurile noastre erau la fel de curate că şi ale lor. Transformarea, căci pentru noi fusese o transformare, avusese loc instantaneu, pentru toţi trei deodata, aşa cum stateam acolo. Orice oboseala ne parasise, şi eram la fel de proaspeti că atunci când ne sculasem din pat şi ne spalasem dimineata.

Acesta a fost raspunsul la toate intrebarile noastre. Cred că ne-am culcat în noaptea aceea cu cel mai profund sentiment de pace pe care il incercasem vreodata de la inceputul sederii noastre cu acesti oameni; şi sentimentul nostru de veneratie facea loc repede celei mai profunde iubiri pentru aceste inimi simple, blande, care faceau atat de mult pentru binele omenirii, sau al fratilor lor, cum ii numeau ei. Incepeam sa-i vedem că pe niste frati. Ei nu luau nimic asupra lor, spunand că Dumnezeu se exprima prin ei, De la mine nu pot face nimic, Tatal care salasluieste înlăuntrul meu, El face lucrarile.

Volumul 1: CAPITOLUL XVII

Ne-am trezit devreme în dimineata urmatoare, cu fiecare simt stimulat de interes şi uimire pentru ceea ce putea să ne dezvaluie acea zi. Incepusem să vedem fiecare zi că pe o revelatie a evolutiei launtrice, şi simteam că abia incepeam să înţelegem semnificatia profunda a lucrurilor pe care le traiam.

La micul dejun din dimineata aceea ni s-a spus că aveam să mergem într-un sat, sus în munti, şi că din acel loc aveam să vizitam templul situat pe unul dintre muntii pe care ii vazusem pe când statusem pe acoperisul templului deja descris. Ni s-a spus că nu vom putea folosi caii decât pentru 15 mile de drum; şi că doi dintre sateni aveau să mearga cu noi până acolo şi apoi aveau să ia caii până într-un alt sat, că să aiba grija de ei până soseam. În punctul stabilit am lasat satenilor caii şi am inceput să urcam spre satul aflat sus, pe poteca ingusta de munte, care pe alocuri s-a dovedit a fi o scara cioplita în stanca. În seara aceea am poposit într-o casuta aflata pe creasta unui munte, situata cam la jumatatea distantei dintre locul unde lasasem caii şi satul de destinatie.

Ingrijitorul casutei era gras, batran şi comic; de fapt, era atat de durduliu şi rotund, că parea mai mult să se rostogoleasca decât să mearga, şi abia ii puteam vedea ochii. De cum l-a recunoscut pe Emil, el a inceput să ceara vindecarea, spunand, după cum ni s-a povestit mai tarziu, că dacănu primea ajutor, în mod sigur ar fi murit. Ni s-a spus că el şi stramosii lui administrasera aceasta casuta şi slujisera publicul timp de sute de ani, şi că el indeplinea acea munca de circa 70 de ani. Cam pe vremea când luase în primire casuta, el fusese vindecât de o boala ereditara şi presupusa a fi incurabila. Devenise un foarte activ lucrator spiritual, pentru vreo doi ani, apoi, treptat, îşi pierduse interesul şi incepuse să depinda de altii, că să-l ajute să iasa din necazuri. Asta tinuse cam vreo 20 de ani, şi parea să prospere, aparent bucurandu-se de cea mai buna sanatate, când, deodata, cazuse iar în vechile obiceiuri, şi nu mai facea efortul necesar că să se trezeasca din letargia sa. Am aflat că acest caz era doar un exemplu clar pentru mii de cazuri. Acesti oameni traiesc simplu şi usuratic, şi orice lucru care cere un efort devine, foarte repede, o povara pentru ei. Ei îşi pierd repede interesul, şi cererea lor de ajutor devine un sunet mecanic, în loc de ceva rostit cu semnificatie sau dorinţa adanca.

Ne-am sculat şi am pornit la drum devreme a doua zi dimineata, şi la ora 4 dupa-amiaza ne gaseam în sat, templul de destinatie zarindu-se pe un varf ascutit de stanca, aproape deasupra capului nostru. De fapt, peretii erau atat de abrupti, încât singurul mijloc de a ajunge acolo era un cos legat de o franghie şi coborat cu un scripete sustinut de o grinda de lemn bine fixata în stanca. Un capat al franghiei era legat de un troliu, iar celalalt era trecut peste scripete şi legat de cos, cosul fiind astfel coborat şi tras în sus. Troliul era plasat într-o mica incapere sapata în stanca dura a unui prag proeminent, care atarna deasupra peretilor de dedesubt. Bara de lemn de care era fixat scripetele culisa astfel încât funia şi cosul abia atingeau pragul, permitand să se traga incarcatura până ajungea sus, apoi cosul şi incarcatura lui erau trase inauntru şi asezate în siguranta pe varful stancii, în mica incapere sapata în piatra în acel scop. Aceasta proeminenta stancoasa iesea în afara deasupra peretilor de piatra, atat de mult încât cosul se balansa în aer pe vreo 50 - 60 de picioare, calatorind în sus si-n jos. La un anumit semnal, cosul a fost coborat; am urcat în el şi am fost trasi sus, unul cate unul, până la pragul aflat la vreo 400 de picioare deasupra.

Când am ajuns pe iesitura aceea, am inceput să ne uitam după vreo poteca ducand în sus spre templu, ale carui ziduri le vedeam inaltandu-se în continuarea peretilor de piatra care încă ne intreceau cu 500 de picioare. Ni s-a spus că vom face o ascensiune similara cu cea deja descrisa. Pe când priveam în sus, un brat de lemn, similar cu cel de pe pragul unde ajunsesem, a alunecat în afara, o funie a fost coborata şi legata de acelasi cos, şi am fost trasi sus, unul cate unul, şi lasati pe acoperisul templului, la 500 de picioare mai sus. M-am simtit iarasi că pe acoperisul lumii. Templul era situat pe un pisc ascutit că un ac, care se ridica la 900 de picioare deasupra tuturor muntilor din jur. Satul pe care il lasasem la 900 de picioare mai jos era situat pe coama unei trecatori folosite pentru traversarea Himalayei. Am aflat că acest templu era cu 1000 de picioare mai jos decât cel pe care il vizitasem cu Emil şi Jast, dar oferea o perspectiva mult mai larga. De unde stateam, ni se parea că puteam privi în spatiul infinit.

Ne-am instalat comod pentru noapte, şi cei trei prieteni ai nostri ne-au spus că aveau să mearga sa-i viziteze pe cativa dintre colegii nostri, şi că le puteau duce mesaje dacădoream să trimitem. Am scris mesajele, datandu-le cu grija, dand pozitia noastra şi adaugand ora şi ziua. După ce le-am inmanat prietenilor nostri aceste mesaje, ei ne-au strans mainile spunand că aveam să ne vedem dimineata, şi au disparut unul cate unul. Notasem atent timpul şi ceea ce scrisesem, şi mai tarziu am aflat că mesajele ajunsesera la destinatie la 20 de minute după ce le dadusem din mână.

Dupa o cina imbelsugata servita de ingrijitorii templului, ne-am retras pentru noapte, dar nu că să dormim, căci experientele incepusera să faca o impresie profunda asupra noastra. Ne aflam la aproape 9 mii de picioare în aer, cu nici o fiinta omeneasca lângă noi, exceptandu-i pe ingrijitori, neauzind nici un sunet în afara vocilor noastre. Parea să nu se auda nici o suflare. Unul din colegii mei spuse:

- Va mirati că au ales pozitiile acestor temple că locuri de meditatie? Linistea e atat de intensa, de parca ai putea să o pipai. Cu siguranta, este un loc minunat pentru meditatie.

Apoi ne spuse că merge afara să arunce o privire în jur. A iesit, dar a revenit după cateva clipe, spunand că era o ceata groasa şi că nu se vedea nimic.

Cei doi colegi ai mei au adormit curand, dar eu nu puteam dormi; aşa că m-am sculat, m-am imbracat şi am iesit pe acoperisul templului, asezandu-ma cu picioarele atarnate peste marginea zidului. Lumina de luna, filtrata prin ceata, era doar atata cât să biruie intunericul de cerneala care ar fi domnit dacăluna n-ar fi stralucit. Era doar atata lumina cât să se desluseasca valurile mari, informe, de ceata, rostogolindu-se în jur, suficient că sa-mi aduca aminte că eram suspendat în aer, că undeva, mai jos, pământul era că totdeauna, şi că locul unde ma aflam era legat cumva cu el. Apoi, deodata, mi s-a parut că vedeam o mare coloana de lumina, razele sale desfacandu-se că un evantai, cu partea mai larga intinzandu-se spre mine; locul unde sedeam parea să fie cam în centrul coloanei care se largea, şi raza centrala era cea mai stralucitoare din toate. Fiecare raza parea proiectata mai departe, până când ilumina o parte a pamantului. Fiecare ilumina propria ei parte de pamant, până când totul se amesteca într-o singura, mare raza alba. Privind mai departe în sus, am văzut cum toate convergeau, treptat, până când se terminau într-un punct central de lumina alba intensa, atat de alba încât parea transparent şi cristalin. Apoi, deodata, mi s-a parut că pluteam în spatiu, privind la toate acestea. Privind departe, în jos, raza alba, am văzut ceea ce pareau a fi naluci din trecutul indepartat, mergand unele după altele, într-un numar mereu crescand, dar în randuri compacte, până ajungeau într-un anumit loc; apoi ele se desparteau tot mai mult, până când umpleau toata raza de lumina şi acopereau tot pamantul. Toate porneau, la inceput, din acest punct central alb de lumina. Ele luau nastere în acest punct, la inceput una, apoi imediat erau doua, şi chiar după acestea erau patru; şi aşa mai departe, până când ajungeau, în punctul de larga imprastiere, la aproape o suta, aliniate în fascicolul de lumina. Când ajungeau în punctul de maxima divergenta, se raspandeau deodata larg şi ocupau toate fasciculele de lumina, şi fiecare continua, mai mult sau mai putin singura, până când pareau să ocupe tot pamantul. Când ajungeau să ocupe intreg pamantul, razele atingeau expansiunea lor maxima. Apoi ele urcau, tot mai inguste şi mai subtiri, până când convergeau iar în punctul din care pornisera initial; ciclul era incheiat şi ele intrau inapoi, una cate una. Inainte de a reintra, formau, în randuri compacte, alinieri de cate o suta, treptat strangandu-se până când deveneau una, şi acea una intra singura în lumina. M-am trezit brusc si, gandindu-ma că era un loc destul de nesigur pentru a visa, am intrat şi m-am culcat.

Volumul 1: CAPITOLUL XVIII

Il rugasem pe unul dintre ingrijitorii templului să ne cheme la primul semn al zorilor; şi tocmai ma trezeam singur, când s-a auzit o bataie în usa. Am sarit toţi din paturi, atat de nerabdatori eram să vedem primul revarsat al zorilor de la inaltimea aceea. Ne-am imbracat într-o clipita şi ne-am precipitat pe acoperis, că trei scolari nerabdatori. De fapt, galagia pe care o faceam i-a speriat pe ingrijitori, care s-au grabit şi ei pe acoperis, să vada daca, intr-adevăr, eram în toate mintile. Banuiesc că zgomotul facut de noi trei fusese mai mult decât tot ce perturbase vreodata pasnica liniste a anticului templu, din zilele când fusese construit, şi aflasem că avea peste 10 mii de ani. De fapt era atat de vechi, încât parea o parte din stanca pe care statea.

Când am ajuns pe acoperis, n-a fost nevoie să ni se ceara să facem liniste. O privire a fost de-ajuns, şi ochii şi gurile colegilor mei au ramas larg cascate. Banuiesc ca, dacăcineva m-ar fi privit, ar fi văzut acelasi lucru. Am asteptat că ei să vorbeasca. Aproape dîntr-o suflare a venit exclamatia:

- Vai, suntem, desigur, suspendati în aer!

Au spus că senzatia era exact că aceea traita în celalalt templu. Uitasera pentru un moment că ar fi existat ceva sub picioarele noastre, şi aveau senzatia că pluteau în aer. Unul a remarcat:

- Nu ma mir că acesti oameni pot zbura, dacătraiesc astfel.

Ne-a trezit din reveriile noastre un hohot de ras, şi ne-am intors toţi că sa-i vedem pe Emil, Jast şi prietenul de la documente, stand aproape în spatele nostru. Unul dintre tovarasii mei se apropie imediat de ei, incercand să le stranga mainile la toţi deodata, şi spuse:

- Este minunat! Nu ne miram că puteti zbura după ce aţi stat aici o vreme.

Ei zambira şi unul spuse:

- Sunteti la fel de liberi să zburati că şi noi. Trebuie doar să stiti că aveti puterea launtrica s-o faceti, că să o folositi.

Apoi ne-am intors spre priveliste. Ceata coborase, şi plutea în valuri mari, destul de sus că să nu se poata zari nicaieri vreun petic de pamant, şi miscarea norilor de ceata de jur imprejur dadea senzatia că eram purtati pe aripi tacute, odata cu ceata. Stand acolo, privind în zare, îţi pierdeai senzatia că ai ceva sub picioare, şi ne era foarte greu să credem că nu pluteam în spatiu. Pe când priveam în departare, corpul meu parea să-şi fi pierdut orice simt al greutatii şi parca pluteam efectiv deasupra acoperisului. Uitasem atat de mult de mine, încât atunci când cineva din grup a vorbit, picioarele mele lovira acoperisul cu atata forta, încât am resimtit efectele socului mai multe zile după aceea.

La micul dejun din acea dimineata, ne-am decis să ramanem pe loc trei zile, căci mai aveam de vizitat un singur loc interesant inainte de a merge la locul de intalnire stabilit. Citind mesajele pe care le adusese Emil, am aflat că grupa sefului nostru vizitase acest templu cu numai trei zile inainte. După micul dejun am iesit şi am văzut că se risipea, treptat, ceata. Am privit până când s-a risipit complet şi a aparut soarele. Am putut vedea satucul cuibarit sub malul stancos, şi valea, jos, departe.

Prietenii nostri hotarasera să viziteze satul şi i-am intrebat dacăputeam merge cu ei. Au ras şi au spus că puteam, dar că ei credeau că era mai bine să folosim cosul, că să ajungem într-o stare mai buna decât dacăam fi incercat modul lor de a calatori. Asa că am coborat, unul cate unul, până la pragul stancos, apoi în jos pe micul platou, chiar deasupra satului. Nu mai devreme că ultimul să fi coborat din cos, prietenii nostri au fost acolo. Am coborat în sat şi am petrecut acolo cea mai mare parte a zilei. Era un loc vechi şi pitoresc, tipic pentru aceste zone montane, cu casele sale construite prin sapare în peretele stancii, apoi prin inchiderea deschizaturii cu ziduri de piatra. Erau, cu totul, vreo 20 de case. Ni s-a spus că erau construite în acest fel că să nu fie acoperite de zapezile grele din iarna. Curand, satenii au inceput să se stranga, şi Emil le-a vorbit cateva momente. S-a aranjat să se tina o adunare în dupa-amiaza urmatoare şi au fost trimisi curieri că sa-i anunte pe cei din vecinatate care ar fi vrut să vina.

Ni s-a spus că Ioan Botezatorul traise în acest sat şi primise invatatura în templu, şi că templul ramasese la fel că pe vremea când Ioan studiase acolo. Ni s-a aratat unde fusese casa lui. În dupa-amiaza aceea, când ne-am intors la templu, atmosfera se limpezise, aşa că am putut vedea o mare intindere a tinutului, şi ni s-a aratat drumul pe care-l folosise Ioan pentru a merge la şi de la templu, şi spre diferitele sate unde traise. Se banuia că templul fusese construit cu mai mult de 6 mii de ani inainte că Ioan să-l viziteze. Ni s-a aratat calea pe care aveam s-o urmam la plecare, şi ni s-a spus că era folosita de la construirea templului. Pe la ora 5 în acea dupa-amiaza, prietenul de la documente ne-a spus că avea să ne paraseasca pentru o vreme. Apoi ne-a strans mainile, spunand că avea să ne vada în curand, şi a disparut.

În seara aceea am vazut, de pe acoperisul templului, cel mai remarcabil apus de soare la care am asistat vreodata, şi am avut sansa să vad apusuri de soare în aproape toate regiunile. Pe masura ce se apropia seara, o ceata luminoasa se strangea deasupra unui sir jos de munti care margineau o mare intindere a platourilor pe care le puteam vedea. Când soarele a atins aceasta margine, ni se parea că eram atat de departe deasupra ei, încât parca priveam drept în jos, spre o mare de aur topit. Apoi a venit amurgul, şi fiecare pisc muntos ne parea în flacari. Varfurile din departare, care erau acoperite cu zapada, pareau a fi invaluite în foc si, acolo unde ghetarii umpleau rapele, erau aruncate mari limbi de foc, aceste flacari parand că se intalnesc şi se amesteca în variatele nuante ale cerului. Lacurile care punctau platoul de dedesubt fusesera transformate deodata în vulcani care zvarleau flacari ce urcau şi se combinau cu culorile de pe cer. Pentru o clipa ni s-a parut că stateam pe marginea unui infern tacut. Apoi totul s-a amestecat într-o armonie de culori, şi linistea blanda, pasnica, a fost mai presus de orice descriere.

Am stat pe acoperis până după ora 12 în noaptea aceea, punand intrebari lui Emil şi Jast. Aceste intrebari aveau de-a face, în principal, cu poporul şi istoria tarii, în general. Emil a citat liber din documentele lor. Aceste documente dovedeau că tinutul fusese locuit cu mii de ani inainte de inceputul istoriei noastre. Emil a continuat spunand:

- Desi nu doresc deloc să discreditez sau să corectez istoria voastra, sau pe cei ce au scris-o, voi spune că la inceputul acesteia istoricii vostri nu au mers destul de departe în urma, ci au luat de bun faptul că Egipt insemna ceea ce implica numele, intunericul exterior sau desertul. În realitate, semnifica un deşert al gandirii. În acea vreme, că şi acum, o mare parte a lumii se afla în desertul gandirii, şi istoricii nu au cautat inainte de asta pentru a afla sensul mai adanc. Au acceptat ceea ce au văzut sau auzit, sau ceea ce aparea la suprafata, au inregistrat asta, şi aşa a inceput istoria voastra. E foarte dificil de corelat cele doua istorii, şi nu voi incerca să spun că trebuie s-o luati pe a noastra că autentica. V-as sugera să alegeti voi insiva.

Atunci aparu luna deasupra muntilor din departare. Am stat şi am privit-o, rotunda şi plina, până s-a ridicat aproape deasupra capului. Era o priveliste frumoasa, cu un nor luminos care trecea, intamplator, chiar pe deasupra noastra. Pe când acesti nori lunecau peste ea, luna şi norii pareau că stau pe loc şi parca noi lunecam prin fata lor. Asta a durat vreo ora, când, deodata, s-a auzit un zgomot de obiect cazut pe acoperis, în spatele nostru. Am sarit în picioare şi ne-am uitat în jur. Era acolo o doamna de varsta medie, zambind şi intreband dacăne-a speriat. Prima noastra impresie fusese că sarise de pe parapetul acoperisului, dar ea doar batuse din picior că să ne atraga atentia. Linistea fusese atat de adanca, încât noi auzisem sunetul mult amplificat.

Emil a inaintat repede, a salutat-o şi ne-a prezentat-o că sora lui. Ea a zambit şi ne-a intrebat dacăne-a tulburat visarea. Apoi ne-am asezat si, în scurt timp, conversatia a deviat spre amintiri ale experientelor ei. Avea trei fii şi o fiica, ce fusesera crescuti în spiritul lucrarii lor. Ne-a spus că cei doi mai tineri erau totdeauna cu ea. Am intrebat dacăii puteam cunoaste. A raspuns că puteau veni acolo în acea seara; şi imediat aparura doua figuri, un barbat şi o femeie. Si-au salutat unchiul şi mama, apoi s-au apropiat şi au fost facute prezentarile. Fiul era un tip inalt, chipes, viril, caruia ii dadeam cam 30 de ani. Fiica era nu prea inalta, mai mult zvelta, cu trasaturi foarte fine: era o fata draguta, bine cladita, careia ii atribuiam cam varsta de 20 de ani. După aceea am aflat că fiul avea 150, iar fiica 128 de ani. Amandoi aveau să fie prezenti la intalnirea de a doua zi, şi în curand au plecat. După ce plecasera, am facut mamei complimente pentru fiu şi fiica. Mama s-a intors spre noi şi ne-a spus:

- Orice copil nascut este bun şi perfect. Nu exista copii rai. Nu are importanta dacăei sunt conceputi perfect, imaculat, sau pe calea simturilor, a materiei. Cel conceput pe cale perfecta va recunoaste curand Filiatia să cu Tatal, faptul că el este Christul, sau Fiul lui Dumnezeu; apoi el se va dezvolta şi va evolua repede, şi va vedea numai perfectiunea. Cel conceput pe calea senzoriala poate, la fel, să-şi recunoasca imediat filiatia, să perceapa că el este Christul, şi îşi poate realiza perfectiunea idealizand Christul. El se concentreaza asupra acestui ideal, il iubeste şi il cultiva până când manifesta sau exprima ceea ce pastreaza în atentie, Christul. El este nascut din nou, şi perfect. El a adus la lumina perfectiunea dinlauntrul sau, acea perfectiune care a fost mereu acolo. Primul a păstrat idealul şi a fost perfect; celalalt a perceput idealul şi l-a dezvoltat, şi a redobandit perfectiunea. Asa că nici un copil nu este rau. Toţi sunt buni şi de la Dumnezeu.

Aici, cineva din grup a amintit că era ora să ne culcam, căci trecuse de 12 noaptea.

Volumul 1: CAPITOLUL XIX

Ora 5, în dimineata urmatoare, ne-a găsit pe toţi adunati pe acoperisul templului. După obisnuitele saluturi de dimineata, ne-am strans în cerc si, că de obicei, s-a citit o selectie de texte. Textele din aceasta dimineata erau din documentele templului. Jast ni le-a tradus, şi am fost surprinsi să constatam că traducerea corespundea indeaproape cu primul capitol din Evanghelia Sfantului Ioan, din Biblia noastra, iar al doilea text corespundea cu primul capitol din Evanghelia după Luca. După lectura am intrebat dacăputeam aduce Biblia noastra, că să comparam versiunile. Au consimtit imediat si, cu ajutorul lui Jast, am facut comparatia şi am fost surprinsi de asemanare. Abia terminasem, când a rasunat chemarea la micul dejun, şi am intrat cu totii. După micul dejun ne-am pregatit să coboram în sat si, pentru moment, comparatia ne-a iesit din minte.

Când am ajuns, am găsit un numar destul de mare de oameni veniti din tinutul din jur, şi Jast ne-a spus că aproape toţi erau pastori care îşi pasteau turmele vara în muntii inalti, şi că se apropia repede timpul că ei să paraseasca regiunile joase. Ni s-a spus că o astfel de intalnire, că aceea ce avea să aiba loc în dupa-amiaza aceea, era anuntata totdeauna chiar inainte să plece pastorii.

Mergand prin sat, l-am intalnit pe nepotul lui Emil, şi el ne propuse o scurta plimbare inainte de masa de pranz. Am acceptat imediat invitatia, căci vroiam să vedem zona din jur. În timpul acestei

plimbari, cateva locuri din vale ne-au fost indicate că prezentand un interes deosebit. Numele lor, când au fost traduse, semanau cu cele din denumirile de la inceputul Bibliei, dar adevarata semnificatie a tuturor acestora nu ni s-a aratat până când nu ne-am intors, am servit pranzul şi ne-am asezat printre cei ce se adunasera.

Erau vreo 200 de oameni în aceasta adunare, când aparura restul prietenilor nostri de la templu. Atunci, nepotul lui Emil se ridica şi se apropie de doi barbati care tineau ceea ce ni se parea a fi o carte mare. Când a fost deschisa, s-a dovedit a fi o cutie în forma de carte. El a ales un teanc continand foi netede, precum cele de manuscris; apoi cutia a fost pusa pe pamant. Teancul a fost inmanat unuia dintre barbati. El a deschis şi a inmanat prima fila nepotului lui Emil. Când se incheia citirea fiecarei file, ea era inmanata celuilalt barbat, care o punea în cutie. Lectura se desfasura cu Jast că interpret. Nu ajunsese prea departe, când am văzut că exista o izbitoare asemanare cu Evanghelia Sfantului Ioan, dusa mult mai în detaliu. Apoi a urmat una similara cu cea a lui Luca, apoi una asemanatoare cu cea a lui Marcu, şi ultima era că şi cea a lui Matei.

Dupa lectura, oamenii s-au strans în mici grupuri, iar noi, cu Jast, l-am cautat pe Emil, căci eram curiosi să aflam înţelesul tuturor acestora. Ni s-a spus că aceste documente erau citite în fiecare an la intalnire, şi că acest loc era centrul regiunii în care se petrecusera aceste scene, cu multi ani în urma. Am remarcat asemanarea acelor intamplari cu cele istorisite în Biblia noastra, şi ni s-a spus că nu exista nici o indoiala asupra faptului că unele din primele scene povestite în Biblia noastra fusesera luate din aceste documente; dar că intamplarile mai tarzii, precum Crucificarea, avusesera loc altundeva, totul ajungand la apogeul sau în Nasterea şi viaţa lui Christ. Prima idee a tuturor acestora era cautarea Christului în om, şi să arate, acelora care rataceau departe de ideal, că Christ traia în ei aşa cum traieste intotdeauna. Emil a continuat spunand că nu conta unde avusesera loc scenele, ci semnificatia spirituala subînţeleasa, pe care doream s-o perpetuam.

Am petrecut restul dupa-amiezii şi ziua urmatoare facand comparatii şi luand note. Spatiul nu va permite includerea, aici, a acestor note şi comparatii, dar sensul spiritual va fi înţeles din citirea capitolelor mentionate mai sus. Am aflat că tatal nepotului lui Emil, care ne citise documentele, era nascut în sat şi era un descendent direct al lui Ioan, şi că exista obiceiul, pentru unii din membrii familiei, să vina aici în aceasta perioada şi să le citeasca. Templul de deasupra noastra era cel în care se inchinasera atat Zaharia, cât şi Ioan.

Am aflat că prietenii nostri aveau să mearga pe drumul lor, aşa că s-a aranjat că Jast să ramana cu noi, şi ceilalti să plece. A doua zi am terminat cu documentele, şi apoi am parasit templul devreme în dimineata urmatoare. Desi ora era matinala, aproape toţi localnicii din sat erau treziti că să ne ureze Mergeti cu Dumnezeu!

Volumul 1: CAPITOLUL XX

În urmatoarele 5 zile, drumul nostru ne-a condus prin tinutul prin care calatorise Ioan. În a cincea zi am ajuns în satul unde ne asteptau caii. Aici Emil a venit cu noi si, din acest moment, calatoria a fost relativ usoara până în satul unde traia el.

Apropiindu-ne de acest sat, puteam vedea că tinutul era mult mai populat, şi că drumurile şi cararile erau mult mai bune decât altele pe care mersesem. Drumul nostru ne conducea în lungul unei vai fertile, şi am urmat aceasta cale prîntr-un platou intins. Am observat că valea se ingusta treptat pe masura ce inaintam, şi că în final marginile ei se apropiau atat de mult de fiecare parte a raului, încât formau un canion. Pe la ora 4 a zilei în care aveam să ajungem în sat, am dat deodata peste un mal abrupt, de pe care raul cadea într-o cascada de vreo 300 de picioare. Drumul ne dusese într-un loc neted la baza malului, lângă cascada. Am văzut că exista o trecere taiata în gresie, sub un unghi de 45 de grade, spre platoul de deasupra, şi fusesera sapate trepte în piatra potecii, astfel că urcusul era uşor. Usi mari de piatra fusesera astfel aranjate încât să poata fi inchise peste deschiderea de la baza malului, constituind astfel o formidabila bariera pentru un inamic nepoftit. Când am ajuns pe platoul de deasupra, am văzut că scara prin stanca era singura cale de urcare şi coborare permisa de rau. Candva existasera trei cai de acces, dar peretii care inconjurau satul fusesera acum reconstruiti astfel încât să bareze orice acces posibil. Multe case din sat fusesera astfel cladite încât unul din pereti forma o parte a zidului care inconjura satul. Am observat că acele case care erau una cu zidul erau inalte cât 3 etaje şi nu existau deschizaturi pentru ferestre, în perete, decât la inaltimea celui de-al treilea etaj. Fiecare deschizatura avea construit un balcon suficient de

larg pentru că 2-3 persoane să poata sta în el comod. Acestea, am judecât noi, erau astfel facute încât permanent să poata fi aruncata o privire în afara. Ni s-a spus că regiunea fusese locuita candva de un trib de bastinasi care se izolasera de ceilalti, până când disparusera că trib, cativa fiind asimilati de alte triburi.

Aici era casa parinteasca a lui Emil şi locul unde aveam să ne intalnim cu membrii expeditiei noastre care se impartise în mici grupuri pentru a acoperi mai mult teritoriu. Intreband, am aflat că eram primii sositi şi că ceilalti aveau să vina a doua zi. Ni s-a dat una din casele construite în zidul satului. Ferestrele etajului trei dadeau spre asprul tinut muntos din sud. Ne-am facut comozi şi ni s-a spus că cina avea să fie servita la primul nivel, adică la parter. Am coborat şi i-am găsit asezati la masa pe Emil, sora lui, sotul ei şi pe fiul şi fiica pe care ii cunoscusem la templu cu cateva zile inainte.

Inca nu terminasem cina, când am auzit un freamat venind din mica piata din fata casei. Unul dintre sateni a venit şi a anuntat că au sosit seful nostru şi grupul lui. S-au instalat confortabil; apoi am mers cu totii pe acoperis.

Soarele apusese, dar amurgul încă persista. Privelistea la care ne uitam semana cu un mare bazin la confluenta unui numar de rauri coborand prin chei adanci din muntii mai inalti. Aceste rauri se varsau toate într-un rau mai mare inainte să cada peste abruptul perete de stanci, în valea de dedesubt, formand astfel cascada. Acest rau mai mare venea prîntr-un canion adanc şi curgea peste platoul intins doar pe cateva sute de picioare inainte de a plonja în prapastie. Mai multe raulete curgeau pe peretii verticali ai canionului sapat de raul cel mare, formand caderi de apa si, în cateva cazuri, torenti zgomotosi. Unele cadeau în cascade perpendiculare de la 100-200 de picioare, în timp ce altele îşi taiasera drumul prin peretele canionului şi coborau formand un sir de cataracte. Departe în munti, vaile erau pline de ghetari, şi acesti ghetari erau proiectati că niste degete uriase din marele acoperis de zapada care se afla pe varfurile intregului masiv. Zidul protector al satului fusese unit cu cel al marelui canion, acolo unde acesta iesea în afara deasupra platoului drept, apoi mergea spre faleza unde apa cadea în valea de dedesubt. În locul unde zidul se unea cu peretele canionului, muntele se ridica vertical pe 200 de picioare, creand astfel o bariera naturala, lunga cât se vedea cu ochii. Ni s-a spus că platoul se intindea pe 60 de mile de la est la vest, şi în unele locuri avea 30 de mile de la nord spre sud; şi singura alta cale de acces era în partea cea mai larga a platoului, acolo unde o carare ducea peste o trecatoare; iar aceasta trecatoare era pazita de un perete similar cu cel de unde ne gaseam noi.

Pe când vorbeam despre avantajele defensive ale locului, sora lui Emil şi fiica ei ni s-au alaturat si, ceva mai tarziu, au venit Emil, cumnatul lui şi fiul. Am observat la ei o unda de emotie, şi în curand sora lui Emil ne-a spus că în seara aceea asteptau o vizita a mamei lor. Ea spuse:

- Suntem atat de fericiti, că abia ne mai incapem în piele, căci o iubim atat de mult pe mama! Ii iubim pe toţi cei care au mers inainte spre cunostinte mai inalte, căci sunt atat de buni şi nobili, şi de ajutor, dar mama noastra e atat de dulce şi adorabila, atat de saritoare şi iubitoare, că nu ne putem opri să n-o iubim de o mie de ori mai mult. În plus, suntem din carnea şi sangele ei. Stim că o veti iubi că şi noi.

Am intrebat dacăvenea deseori. Raspunsul a fost:

- Oh, da, vine mereu când avem nevoie de ea, dar este atat de ocupata cu munca ei, că vine doar de doua ori pe an de bunavoie, şi aceasta este una din aceste vizite. Va ramane o saptamana, şi suntem cu totii atat de fericiti, încât nu mai stim ce să facem.

Aici conversatia a deviat spre experientele colegilor nostri pe durata cât fusesem despartiti, şi ne adancisem în aceasta discutie când, brusc, s-a facut liniste peste tot si, aproape inainte de a ne da seama, sedeam într-o tacere perfecta fără s-o fi sugerat cineva. Umbrele serii se stransesera până când cununa de zapada a muntelui din zare arata că un mare monstru alb, gata să-şi piarda degetele de gheaţă şi să se intinda peste valea de dedesubt. Din liniste a venit un fosnet bland, că al unei pasari asezandu-se din zbor, şi paru că o ceata subtire se condensa pe parapetul estic. Deodata ceata prinse contur, şi acolo statea o femeie de o rapitoare frumusete la trup şi chip, cu o lumina puternica radiind în jurul ei, încât abia o puteam privi. Cei din familia ei au sarit în picioare şi au inaintat repede spre ea cu bratele intinse, exclamand, aproape toţi, într-un glas:

- Mama!

Ea a pasit uşor, coborand de pe parapet pe acoperis, şi i-a imbratisat pe fiecare, că orice mama, apoi ne-a fost prezentata. Spuse:

- O, voi sunteti fratii dragi din departata America, veniti în vizita la noi. Bineînţeles că sunt foarte bucuroasa să va urez bun venit în tara noastra. Inimile noastre se indreapta spre toţi, şi simtim că dacăei ne-

ar lasa, doar ne-am intinde mainile şi i-am imbratisa pe toţi aşa cum, chiar acum, i-am imbratisat pe cei pe care ii numesc ai mei. Caci în realitate suntem o singura familie, fiii aceluiasi Dumnezeu Tata-Mama. De ce nu ne putem cunoaste toţi că frati?

Remarcasem, chiar inainte de asta, că serile deveneau tot mai reci, dar când aparuse aceasta doamna, caldura emisa de prezenta ei facuse că seara să para a fi una de la mijlocul verii. Aerul parea incarcat de parfumul florilor, o lumina că a lunii pline parea să strabata totul, şi în toate era o caldura şi o stralucire pe care nu le pot descrie. Totusi, nu era nici urma de spectacol. Doar acea manifestare profunda, simpla, blanda, copilareasca.

S-a propus să coboram, şi mama, cu celelalte doamne, pornira inainte pe scari, echipa noastra urmandu-le, iar gazdele incheind cortegiul. Atunci am observat ca, desi paream să mergem firesc, pasii nostri nu faceau nici un zgomot pe acoperis sau pe scari. Nu incercam să mergem în liniste; de fapt, cineva din echipa noastra a spus că intentionat incercase să faca un zgomot şi nu reusise. Picioarele noastre parca nici n-ar fi atins acoperisul sau scarile. Am mers într-o camera frumos mobilata. De cum am intrat şi ne-am asezat, am remarcat o caldura şi o stralucire, şi camera s-a umplut cu o lumina blanda, pe care nici unul dintre noi nu o putea explica.

Toţi am păstrat, pentru un timp, o liniste adanca. Mama ne intreba dacăeram instalati confortabil şi ingrijiti, şi dacăne placea calatoria noastra. Convorbirea s-a indreptat spre subiecte generale, cotidiene, şi ea parea familiarizata cu toate. Apoi discutia s-a indreptat spre viaţa noastra de familie, iar mama ne-a spus numele tatilor, mamelor, surorilor şi fratilor nostri, şi am fost surprinsi de descrierea detaliata a vieţii fiecaruia dintre noi, pe care o facea fără să ne fi pus vreo intrebare. Ne-a spus tarile pe care le vizitasem, munca pe care o indeplinisem şi unde esuasem. Acestea nu erau spuse într-o maniera vaga, că să fim obligati să facem noi legaturile intre fapte, ci fiecare detaliu era pus în evidenta atat de clar, de parca am fi trait din nou acele scene. După ce prietenii nostri ne-au urat noapte buna, n-am putut decât să ne minunam când am realizat că nici unul dintre ei nu avea sub 100 de ani, că mama avea peste 700 de ani, iar 600 de ani din acestia ii traise pe pamant cu corpul ei fizic. Totusi, toţi erau plini de viaţa şi fără griji, că şi cum ar fi avut 20 de ani, şi nu s-ar fi putut banui altceva. Era că şi cum am fi fost cu niste tineri. Inainte că ei să plece în seara aceea, ni s-a spus că în seara urmatoare avea să aiba loc o adunare în cabana, şi că eram invitaţi cu totii.

Volumul 1: CAPITOLUL XXI

Pana a doua zi la amiaza, toate grupurile sosisera. Ne-am petrecut dupa-amiaza comparand notele, şi acestea se verificau litera cu litera. În seara aceea, după ce terminasem cu notele, am fost invitaţi să mergem direct la cabana pentru cina. Când am ajuns, am găsit vreo 300 de oameni - barbati, femei şi copii - adunati şi asezati la mese lungi, pe banchete. Ni se rezervasera locuri la unul din capetele meselor, aşa încât puteam privi pe toata lungimea salii. Mesele erau acoperite cu frumoase panze albe de in, şi erau pline cu vesela chinezeasca şi argintarie, că pentru un adevărat banchet; totusi, o singura lumina difuza scalda sala.

Dupa ce ne asezasem de vreo 20 de minute, se facu o liniste adanca si, într-o clipa, o lumina palida inunda incaperea. Lumina spori în intensitate până când toata sala fu luminata şi fiecare lucru din sala scanteia că şi cum ar fi existat mii de lampi incandescente, discret ascunse şi aprinse treptat, până când totul fu complet luminat. Aveam să aflam mai tarziu că în sat nu existau lampi electrice. După ce a venit lumina, linistea s-a păstrat încă vreo 15 minute, apoi deodata o pacla paru să se stranga şi se auzi acelasi fosnet bland, că falfaitul de aripi pe care-l auzisem în seara precedenta, când mama lui Emil aparuse în fata noastra. Ceata se limpezi, şi în sala, stand în picioare în diferite puncte, erau mama lui Emil şi alti unsprezece: 9 barbati şi 3 femei.

Cuvînţele nu pot descrie frumusetea radiata de aceasta scena. Dacă spun ca, desi nu aveau aripi, aparusera că o ceata de ingeri, nu exagerez. Au ramas pentru o clipa că impietriti. Toţi îşi inclinasera capetele şi asteptau. Într-o clipa s-a auzit un cor de voci nevazute. Auzisem despre vocile ceresti, dar nu le auzisem niciodata până în acea noapte. Eram uşor ridicati de pe locurile noastre. Spre final, cei care aparusera au mers la locurile lor, şi iar am remarcat ca, desi nu faceau nici un efort să mearga în liniste, pasii lor nu faceau nici cel mai mic zgomot.

Când cei 12 se asezasera pe locurile lor, aceeasi ceata aparu iarasi, si, când s-a risipit, erau încă 12. De data asta erau 11 barbati şi o femeie, şi printre ei era şi prietenul nostru cu documentele. Cum stateau

acolo nemiscati, un alt cantec incepu. Când cantecul era aproape incheiat, cei 12 mersera la locurile lor fără cel mai mic zgomot.

Abia se asezasera, că aburul umplu iar sala. Când s-a limpezit, erau 13 stand în picioare, de data asta în cel mai indepartat capat al salii, 6 barbati şi 7 femei; cate 3 barbati şi 3 femei de fiecare parte a femeii din mijloc. Cea din centru parea să fie o frumoasa fata în anii adolescentei. Vazusem că fiecare femeie care aparuse era foarte frumoasa, dar aceasta le depasea pe toate. Statura cu capetele plecate pentru o clipa, şi muzica izbucni din nou. Muzica rasuna un moment, apoi incepu corul de voci. Ne ridicaram în picioare. În timp ce sunetele se revarsau, ni se parea că vedeam mii de forme mistice miscandu-se în jur şi cantand la unison; nu s-a auzit nici un refren trist, nici o cheie minora. Totul era o izbucnire vesela, libera, a muzicii care venea din suflet şi ajungea până în suflet, inaltandu-l mai sus şi mai sus, până când am simtit că pierdeam orice legatura cu pamantul.

Când cantecul a incetat, cei 13 au mers spre locurile lor şi s-au asezat. Privirile noastre erau atintite asupra figurii centrale a frumoasei doamne, inaintand spre masa noastra cu cate o doamna de fiecare parte. Se aseza în capul mesei noastre. De cum s-a asezat, farfuriile au fost stivuite în liniste la stanga ei. Luminile au sporit vag pentru o clipa, şi în jurul fiecaruia dintre cei 37 era aceeasi lumina care ne tulburase atat, iar cel mai frumos cerc de lumina era chiar deasupra capului distinsilor nostri oaspeti. Eram singurii din acea adunare care eram foarte impresionati. Ceilalti pareau să ia totul că pe ceva firesc.

Dupa ce toţi s-au asezat, linistea a fost pastrata un timp; apoi fiecare voce din sala a izbucnit într-un cantec voios, liber, condus de cei 37 care aparusera. Când acesta s-a terminat, doamna din capul mesei noastre s-a ridicat şi si-a intins mainile. În ele aparu o mica franzela de pâine, de vreo 2 toli în diametru, şi lunga de vreo 14 toli. Atunci, fiecare din ceilalti 36 s-a ridicat, a venit în fata şi a primit cate o astfel de franzela din mainile ei. Ei au trecut pe la toate mesele şi au dat fiecaruia cate o bucata de pâine. Doamna noastra a inconjurat masa şi a dat fiecaruia o bucata din franzela ei. După ce ne daduse fiecaruia bucata lui, ea spuse:

- Nu stiti că înlăuntrul vostru locuieste Christ, şi în noi toţi? Nu stiti că trupul vostru e pur, perfect tanar, vesnic frumos, divin? Nu stiti că Dumnezeu v-a creat exact după chipul şi asemanarea Lui însuşi, şi v-a dat stapanire peste toate lucrurile? Voi, prin voi insiva, sunteti totdeauna Christ, perfectul fiu al lui Dumnezeu, singurul fiu nascut al lui Dumnezeu, în care Tatal-Mama îşi gaseste bucuria. Sunteti puri, perfecti, sfinti, divini, una cu Dumnezeu, în intregime Dumnezeu, şi fiecare copil are dreptul să-şi afirme aceasta filiatie, aceasta divinitate.

Când tuturor li se daduse portia lor, ea s-a intors la locul ei, şi franzela era de aceeasi lungime şi marime că atunci când rupsese din ea prima bucata.

Dupa ce s-a incheiat aceasta ceremonie, au inceput să soseasca alimentele. Veneau în mari vase acoperite. Aceste vase apareau pe masa în fata doamnei, că aduse de mâini nevazute. Ea lua capacele, le punea deoparte şi incepea să serveasca. Umplute, farfuriile erau trecute mai intai una doamnei din dreapta, apoi una doamnei din stanga, şi ele le dadeau mai departe, până când toţi au fost serviti cu generozitate.

Masa nu ajunsese prea departe, când seful nostru o intreba pe doamna, care considera ea că ar fi cel mai important atribut al lui Dumnezeu. Fara nici un moment de ezitare, ea raspunse:

- Iubirea.

Apoi continua spunand:

- Arborele vieţii este asezat în centrul Raiului lui Dumnezeu, în adancul sufletului vostru, iar fructul bogat, abundent, care creste şi se desavarseste până la deplina perfectiune, cel mai perfect şi mai datator de viata, este Iubirea. Iubirea a fost definita de cei care percep adevarata ei natura, că lucrul cel mai maret din lume. As putea adauga că este cea mai mare forta vindecâtoare din lume. Iubirea nu esueaza niciodata în a implini orice cerere a inimii omului. Principiul divin al Iubirii poate fi folosit pentru a elimina orice necaz, orice infirmitate, orice conditie suparatoare, şi orice lipsa care chinuie omenirea. Cu corecta înţelegere şi utilizare a subtilei şi nelimitatei influente a Iubirii, lumea poate fi vindecâta de ranile ei, şi dulcea mantie a compasiunii divine poate acoperi orice dizarmonie, orice ignoranta şi orice greseala a omenirii.

Cu aripile intinse, Iubirea cauta punctele aride ale inimii omenesti, locurile irosite ale vieţii si, cu o atingere ce pare magica, izbaveste omenirea şi transforma lumea. Iubirea este Dumnezeu, etern, nelimitat, neschimbat, mergand în infinit, mai presus de orice viziune. Capatul il putem doar intrezari. Iubirea împlineşte legea prin ea insasi, îşi desavarseste lucrarea perfecta şi reveleaza Christul dinlauntrul sufletului omului. Iubirea cauta mereu o intrare prin care să se poata revarsa în sufletul omului şi să curga în afara, că

tot ce este bun pentru el. Dacă nu este perturbata de perversitatea şi gandirea discordanta a omului, curentul etern, neschimbator, de Iubire Divina, curge vesnic mai departe ducand cu el în marele ocean universal al uitarii orice aparenta de dizarmonie sau uratenie care tulbura pacea omului. Iubirea e fructul perfect al Spiritului; ea se raspandeste inchizand ranile omenirii, conducand natiunile la o mai stransa înţelegere şi aducand pace şi prosperitate lumii. Ea este adevaratul puls al lumii, bataia de inima a Universului. Umanitatea trebuie să se incarce cu acest curent de Iubire de la marea viaţa atotprezenta, dacăva vrea să faca lucrarile lui Isus.

Va apasa viaţa din greu? Aveti nevoie de curaj şi tarie pentru a face fata problemelor cu care va confruntati? Sunteti bolnav sau temator? Dacă da, ridicati-va inima şi rugati-va celui care arata drumul. Iubirea indestructibila a lui Dumnezeu va imbratiseaza. Nu trebuie să va temeti. Nu a spus El: Inainte să ma cheme, Eu voi raspunde, şi când vor vorbi, Eu ii voi auzi? Apropiati-va cu curaj de acest tron de gratie, dar nu aşa cum gandeati, cu o atitudine de implorare şi umilinta, ci cu o rugaciune din credinta plina de înţelegere, stiind că ajutorul de care aveti nevoie este deja primit. Nu va indoiti niciodata; faceti mai mult - cereti. Reclamati dreptul vostru de nastere, de copii ai Dumnezeului viu, cum a facut Isus. Cunoasteti că în Invizibil, Substanta Universala în care noi toţi traim, ne miscam şi avem fiinta noastra, se afla orice lucru bun şi perfect pe care-l poate dori omul, asteptand să fie adus, prin credinta, în forma vizibila sau manifestata. Cititi în marea voastra Carte ceea ce spune Pavel despre Iubire, în 1-Corinteni, cap.13, folosind cuvântul Iubire în loc de mila, cum s-a incercat.

Uitati-va la Solomon, când, în noaptea experientei sale, a permis naturii sale iubitoare să se extinda până la acel plan universal al conştiinţei, unde a cerut să serveasca şi nu să traiasca pentru sine. Asta i-a adus o bogatie nemaipomenita, şi pe lângă asta au fost o viaţa şi o glorie mai presus de puterea lui de a cere. El a recunoscut înţelepciunea Iubirii, şi Iubirea i-a adus o bogatie nelimitata. Argintul nu valora nimic în zilele lui Solomon. Chiar vasele de baut ale acestui puternic rege al Iubirii erau din aur curat.

A iubi inseamna a deschide depozitul nelimitat de comori aurite ale lui Dumnezeu. Dacă iubim, nu ne putem opri să dam, şi a da inseamna a dobandi, iar Legea Iubirii e implinita. Atunci, daruind, facem să opereze legea infailibila a masurii pentru masura. Fara nici un gând de a primi, este imposibil a se evita primirea, căci abundenta pe care ai daruit-o se intoarce la tine că implinire a legii: Da şi ti se va da, cu o masura buna, din belsug, din toate şi chiar în plus, şi oamenii va vor da pentru sufletul vostru. Caci cu aceeasi masura cu care veti masura, vi se va masura şi voua.

Daca lucram în spiritul Iubirii, trebuie să-l avem pe Dumnezeu prezent în constiinta. A fi una cu Viata, Iubirea şi Intelepciunea, inseamna să fii în legatura constienta cu ele. Sa-l contactezi constient pe Dumnezeu inseamna să dispui de abundenta, aşa cum asta-noapte am primit hrana din abundenta. Vedeti că exista abundenta pentru toţi; şi că nimeni nu duce lipsa în prezenta abundentei lui Dumnezeu. Acest gând de abundenta trebuie să ridice mintea dincolo de barierele limitarilor. Ca să concepem abundenta, trebuie să abandonam toate gandurile la lucruri particulare. Acest concept este atat de larg, încât nu va permite gandul la detaliu. Pentru a-l mentine în minte, constiinta trebuie să se avante departe în Univers şi să trezeasca în sine bucuria libertatii perfecte. Aceasta libertate trebuie, totusi, să nu fie luata că un libertinaj, căci suntem responsabili pentru orice gând şi orice fapta. Constiinta noastra nu poate ajunge la aceasta libertate într-o clipita. Distrugerea ultimei urme de limitare poate fi implinita într-o clipita, dar pregatirile pentru gloriosul eveniment vor fi fost facute inainte; pregatirile, în cel mai marunt detaliu, au fost implinite dinlauntru, aşa cum fiecare petala a unei flori este desavarsita în detaliu înlăuntrul bobocului. Când desavarsirea este completa, bobocul îşi deschide invelisul de sepale, şi floarea iese splendida la lumina. Tot aşa şi omul trebuie să sparga coaja ego-ului sau inainte de a iesi la lumina.

Legile lui Dumnezeu sunt neschimbatoare, aceleasi cum au fost totdeauna. Fiind imuabile, ele sunt binefacatoare, căci sunt bune. Când traim în conformitate cu ele, devin adevarate pietre de fundatie pe care ne construim sanatatea, fericirea, pacea şi echilibrul, succesul şi realizarea. Dacă umblam complet în Legea lui Dumnezeu, nici un rau nu ne poate atinge. Nu avem nevoie să fim vindecâti. Suntem, în fiecare particica, intregi.

Cat de bine înţelegem că în marea inima a omenirii este un profund dor de casa, care nu poate fi potolit cu altceva decât cu o constiinta clara sau o înţelegere a lui Dumnezeu, Tatal nostru! Recunoastem aceasta foame după felul în care inimile plang după Dumnezeu. Sufletul omenesc nu tanjeste după nimic că după a-L cunoaste pe Dumnezeu. Acela care are cunoasterea justa - a lui este viaţa eterna. Vedem oamenii trecand continuu de la un lucru la altul, sperand că vor gasi multumire sau odihna în vreo realizare

sau posesiune a ceva limitat, dorit în mod obisnuit. Ii vedem urmarind şi dobandind aceste lucruri numai că să vada că sunt tot nemultumiti. După toane, unii vor case şi pamanturi; altii, mari averi; iar altii, mari studii. Suntem privilegiati să stim că omul are toate aceste lucruri înlăuntrul sau. Isus, Marele Maestru, a incercat sa-i faca pe toţi să vada asta. Cum Il iubim! El straluceste atat de frumos, triumfator, datorita realizarilor sale! Ii iubim pe toţi cei care au atins culmile sau nivelele inalte în constiinta, pe care le-a atins Isus. Nu ii iubim doar pentru operele lor, ci pentru ceea ce sunt ei cu adevărat.

Isus nu Si-a permis niciodata să traiasca în exterior după iluminarea Sa. El Si-a mentinut permanent gandurile în partea centrala a fiintei Sale, care este Christ. În Isus, Christul sau Scanteia Centrala, care este Dumnezeu în noi toţi, traind astazi în fiecare, a fost manifestat că să se arate guvernand perfect corpul material sau omul carnal. În felul acesta a implinit El toate marile Sale opere, şi nu pentru că El ar fi fost cumva diferit de voi. El nu avea o putere mai mare decât au astazi toţi. El nu era nicicum Fiu al lui Dumnezeu, că noi să fim doar servitorii lui Dumnezeu. El a facut aceste lucruri deoarece aceeasi Scanteie Divina, pe care Tatal a sadit-o în orice copil nascut, a fost aprinsa într-o flacara mai stralucitoare prin propriul Sau efort de a Se mentine în comuniune constienta cu Dumnezeu însuşi, sursa a toata Viata, Iubirea şi Puterea.

Isus a fost un om că toţi oamenii de azi. El a suferit, a fost ispitit şi pus la incercare, aşa cum şi voi suferiti din cauza tentatiilor şi incercarilor. Stim ca, în timpul sederii Sale pe pamant în corp vizibil, Isus petrecea zilnic ore intregi, singur cu Dumnezeu, şi stim ca, în tineretea Lui, El a trecut prin tot ce am trecut şi noi, şi prin ceea ce treceti şi voi astazi. Stim că orice om trebuie să depaseasca dorinţele materialiste, carnale, indoielile şi temerile, până când ajunge la constiinta perfecta sau recunoasterea Prezentei care locuieste inlauntru, acest Tatal din mine pe seama caruia punea Isus toate marile Sale opere. El a trebuit să invete, aşa cum şi noi am avut de invatat, şi aşa cum şi voi invatati astazi. A fost nevoit să încerce iar şi iar, cum faceti şi voi. A fost obligat să-şi mentina pozitia, aşa cum şi voi sunteti siliti să va mentineti pozitia, chiar cu pumnii inclestati şi strangand din dinti, spunand Voi reusi, stiu că Christ traieste în mine. Recunoastem că Christul launtric a fost cel care a facut din Isus ceea ce a fost El şi este şi astazi, şi că aceleasi realizari sunt posibile pentru toţi. Prin toate acestea n-am vrea deloc sa-L diminuam pe Isus, căci Il iubim cu o iubire de nespus. Stim că El a trecut prin perfecta crucificare a ego-ului, pentru a-si putea conduce poporul spre Dumnezeu; că să le poata arata calea spre iesirea din pacat, boala şi necazuri, pentru că ei să poata să Il manifeste pe Tatal din ei; că sa-i poata invata pe toţi că acelasi Tata traieste în toţi şi ii iubeste pe toţi. Cel care urmeaza strans viaţa şi invatatura lui Isus, nu ar putea decât sa-L iubeasca. El este fratele nostru mai mare, cel perfect.

Dar dacăvindem dreptul nostru de intai nascut, dacăincalcam sau dispretuim binefacatoarele legi ale lui Dumnezeu, şi facand astfel, intoarcem spatele casei Tatalui, şi ratacim prîntr-o tara indepartata, cum a facut fiul ratacitor, de cât folos ne este pacea şi belsugul, abundenta de caldura şi bucurie care se gasesc înlăuntrul casei? Când esti obosit de desertaciunile vietii, când esti istovit şi ti-e dor de casa, cu pasi sovaitori te poti intoarce acasa, în casa Tatalui. Acest lucru poate fi facut parcurgand drumul experientelor dureroase, sau renuntand bucuros la toate lucrurile materiale. Nu conteaza cum este dobandita înţelegerea şi cunoasterea, pe oricare cale vei inainta spre semnul chemarii tale inalte. Cu fiecare pas vei creste mai puternic şi mai indraznet, până când nu vei mai sovai şi nu te vei mai impiedica. Vei privi înlăuntrul tau pentru iluminarea ta, apoi, în constiinta ta trezita, vei realiza că acolo este casa ta. Este Divina Atotprezenta în care toţi traim, ne miscam şi avem fiinta. O respiram cu fiecare suflare. O traim cu fiecare bataie a inimii.

Nu va ganditi că trebuie să veniti la noi. Mergeti la voi acasa, în biserica voastra, casa voastra de rugaciune, singuri, oriunde alegeti. Isus, Marele Maestru al Iubirii, va poate ajuta; toţi cei care au primit şi primesc cele mai inalte învăţături va pot ajuta acolo unde sunteti acum şi în orice clipa. cât de limpede Il vedem pe Isus, şi pe toţi ceilalti; totdeauna gata sa-i ajute pe cei care Ii cheama. Trebuie doar să faceti chemarea, şi ei raspund inainte că ea să fi fost incheiata. Ei se afla şi merg alaturi de voi în orice moment. Ceea ce trebuie să faceti, este să va inaltati constiinta astfel încât să puteti înţelege şi cunoaste că pasiti alaturi de ei; atunci nu veti sovai. Ei îşi intind mainile şi spun: Veniti la mine şi Eu va voi da pace. Asta nu inseamna Veniti după ce muriti, ci inseamna Veniti acum, exact aşa cum sunteti. Ridicati-va constiinta până la constiinta noastra şi acolo pastrati-o, şi veti fi acolo unde suntem asta-noapte, deasupra tuturor limitarilor obisnuite, liberi pe deplin.

Pacea, sanatatea, iubirea, bucuria şi prosperitatea sunt aici. Acestea sunt fructele spiritului, darurile lui Dumnezeu. Dacă privim spre Dumnezeu, nici un necaz nu ne poate atinge, nici un rau nu se poate apropia. Dacă privim numai la El, suntem vindecâti de infirmitatile noastre în numele sublim al Legii, sau al lui Isus.

Dumnezeu este în sanul tau, copil al Infinitului, Spirit nemuritor. Nu exista nimic care să te faca să tremuri sau să disperi, nimic care sa-ti provoace teama. Din sanul Tatalui ai venit; suflarea Dumnezeului Atotputernic te-a creat că suflet viu. Inainte de Avraam, tu ai fost. Suntem acum Fii ai lui Dumnezeu, mostenitori uniti cu Christ. În voi este aceeasi putere care este în Isus. Este numita vesmantul Spiritului. Cu conceptia justa a acestor lucruri, se constata că nu exista degenerare, boala, accident, moarte, nimic care sa-ti poata lua viaţa în vreun fel. Poti strange acest vesmant atat de mult în jurul tau, încât nimic să nu-l poata strabate, nimic să nu te poata atinge. Toate influentele sau fortele distructive create vreodata de om pot fi indreptate asupra ta; totusi, vei iesi biruitor şi nevatamat. Daca, totusi, forma exterioara ar fi distrusa, ea ar redeveni imediat spirituala, în aceeasi forma. Aceasta este o armura mai buna decât orice blindaj faurit vreodata de om, şi il puteti folosi oricand, fără bani şi gratuit. Va puteti prezenta aşa cum sunteti, copiii lui Dumnezeu cel viu.

Isus a recunoscut asta, şi El s-ar fi putut salva din experienta Calvarului. Dacă ar fi dorit sa-Si foloseasca puterea, inamicii Sai nu L-ar fi putut atinge. El a văzut că în corpul Sau avea loc o mare schimbare spirituala, şi a înţeles ca, dacăar fi implinit-o printre cei pe care ii cunostea şi ii iubea, fără nici o schimbare exterioara, foarte multi nu ar fi recunoscut sensul spiritual, ci ar fi ramas credinciosi tot persoanei Sale. El ştia că avea puterea de a invinge moartea şi dorea să arate celor pe care ii iubea că aveau aceeasi putere, aşa că a ales calea Calvarului, calea prin care ei o puteau vedea; şi vazand, puteau crede. El a dorit să arate şi că îşi perfectionase intr-atat corpul, încât chiar dacăinamicii Sai I-ar fi luat viaţa (aşa cum vedeau ei viata), I-ar fi pus corpul într-un mormant şi ar fi rostogolit o piatra mare deasupra (ultima limitare pe care o putea imagina omul), totusi El, adevaratul EU, putea să dea piatra la o parte şi sa-Si inalte corpul sau real sau spiritual deasupra tuturor limitarilor obisnuite. Isus ar fi putut sa-Si ia corpul şi să dispara, dar El alesese să arate ca, atunci când corpul spiritual este dezvoltat, nici un accident sau conditie materiala nu-l poate distruge, nici macar dacăaltcineva ii lua viata.

Dupa Crucificare şi Inaltare, corpul sau era atat de inalt dezvoltat spiritual, încât Isus a fost nevoit să inalte constiinta celor din jurul Lui la un nivel la care erau capabili sa-L vada, aşa cum noi suntem obligati să inaltam constiinta la aproape toţi din jurul nostru asta-seara. Când femeile au venit la mormant în dimineata aceea şi au găsit piatra data la o parte şi giulgiul gol, tot nu L-au recunoscut până când El nu le-a inaltat constiinta la nivelul la care ele sa-L poata vedea. Apoi, mai tarziu, când doi ucenici erau pe drumul spre Emaus, Isus li s-a alaturat şi a vorbit cu ei, totusi ei nu L-au cunoscut până când El nu a impartit pâinea cu ei. În acel moment, constiinta lor fusese inaltata la nivelul la care Il puteau vedea. La fel, când El le-a aparut celorlalti, chiar dacămergea şi vorbea cu ei, totusi nu L-au recunoscut deoarece constiinta lor nu functiona la nivelul la care ei L-ar fi putut vedea. În momentul în care constiinta lor s-a inaltat sau a functionat la acelasi nivel cu a Sa, ei L-au vazut. Atunci unii au perceput sensul spiritual al faptului. Ei au văzut profundul înţeles ascuns sub toate acestea. Au stiut. Cu toate acestea, foarte multi nu au crezut în El pentru că nu atinsesera încă un nivel în constiinta unde ar fi putut înţelege sau percepe semnificatia spirituala subînţeleasa.

Atunci valul misterului, aruncat de perceptia limitata a omului, a fost inlaturat. şi perdeaua din templu s-a sfasiat în doua, de sus până jos. Fusese atinsa constiinta faptului că moartea fusese depasita; şi nu numai moartea, ci toate limitarile obisnuite facute de oameni puteau şi aveau să fie depasite, trecand mai presus de ele, sau ridicandu-se constiinta la nivelul la care nu mai pot fi vazute si, de aceea, nu exista. Dacă aceasta constiinta este iubita şi pretuita, ea va birui.

Aceasta a fost revelatia care i-a venit lui Iacob pe când dormea pe piatra grea a materialismului. I s-a revelat că ceea ce este mentinut în atentie, este adus în manifestare, şi realizarea acestui lucru l-a eliberat din lanturile sale materiale. Asta l-a determinat să puna bete vopsite în apa de baut a vacilor, facandu-le astfel să nasca vitei baltati.

Putem să ne exprimam atat de precis idealul în ceea ce este fără forma, că el ia forma direct din ceea ce este neformat, şi care apare invizibil pentru constiinta limitata. Apa de baut a vacilor reprezinta doar oglinda prin care imaginea pastrata în minte este reflectata spre suflet, partea cea mai intima a omului, şi apoi este conceputa şi manifestata. La fel este şi cu prietenii reuniti aici asta-noapte; numai cativa dintre

cei mai merituosi percep şi continua, dezvolta şi indeplinesc adevarata lucrare a lui Dumnezeu. Altii incep bine, dar curand asta le cere prea multa straduinta că să escaladeze primul zid al materialitatii. Ei gasesc că e mult mai uşor să se lase în voia valurilor şi renunta. Toţi am trait în planul vizibil, limitat, pe acest Pamant. De fapt, niciodata nu am parasit Pamantul. Acum suntem invizibili doar pentru cei aflati în constiinta limitata. Pentru cei aflati pe un plan mai inalt al conştiinţei, suntem totdeauna vizibili.

Orice idee-germen sadita în suflet devine o conceptie şi i se da forma-gand în minte, urmand să fie experimentata în forma fizica. Ideile de perfectiune produc perfectiunea. Inversul este la fel de adevărat. Asa cum soarele şi pământul produc, cu aceeasi bunavointa, puternicul copac sau fragila floare când sunt plantate semintele corespunzatoare, la fel Spiritul şi Sufletul raspund omului, şi ceea ce el doreste, sau ceea ce a cerut, crezand, el primeste.

Cei care au trecut din vizibil prin moarte se manifesta pe acelasi plan psihic că atunci când si-au parasit corpul, deci mintea muritoare functioneaza la nivelul psihic. Aceasta este cauza marelui regat psihic care se afla intre cel material, vizibil, şi cel cu adevărat spiritual, şi prin care trebuie să-şi croiasca drum toţi cei ce aspira la nivelul cu adevărat spiritual, inainte de a percepe spiritualul. Pentru că să percepem spiritualul, trebuie să strabatem prin psihic direct la Dumnezeu. Moartea elibereaza sufletul doar până la planul psihic, şi el se manifesta pe acelasi plan spiritual în care era atunci când sufletul a fost eliberat din corp. Cel care trece dincolo astfel, nu a perceput faptul că exista un singur Spirit, o singura Minte, un singur Corp, şi că totul s-a nascut din acest Unic, şi trebuie să se intoarca la el. Spiritul expulzat din acest Unul şi daruit cu un corp perfect este o parte a Spiritului Unic, aşa cum bratul nostru este o parte a intregului nostru corp; şi niciodata nu este separat de el mai mult decât este orice membru al corpului nostru o parte separata, ci este una cu intreg corpul, şi trebuie unit în mod armonios cu el, că să constituie intregul. Astfel, orice spirit sau exprimare trebuie să fie unite armonios că să fie complete şi perfecte.

Toţi vor fi adunati într-un singur loc inseamna că vom fi constienti că suntem o unica expresie a divinitatii, şi toţi din aceeasi sursa, Dumnezeu. Aceasta este ispasirea, stiind că toţi suntem creati după chipul şi asemanarea lui Dumnezeu, exact că El, o imagine prin care El îşi permite şi poate să exprime idealul pe care l-a conceput pentru noi.

Sa acceptam că Dumnezeu să-şi exprime perfect, prin noi, cel mai inalt ideal pe care l-a conceput, este semnificatia pentru Faca-Se Voia Ta, şi nu a mea. Nimeni nu se poate ridica deasupra gandurilor muritoare fără să faca voia lui Dumnezeu, indiferent dacăo face constient sau inconstient.

Aici discutia s-a intrerupt pentru o clipa şi cineva din echipa noastra a intrebat despre Relativitatea Materiei. Doamna a continuat spunand:

- Cuvantul exact este Substanta, Relativitatea Substantei. Sa luam, deocamdata, cele 5 regnuri: mineral, vegetal, animal, uman şi regnurile divine. Vom incepe cu cel mineral, cel mai de jos. Orice particula din regnul mineral exprima viaţa unica, viaţa lui Dumnezeu. Dezintegrarea sau diviziunea particulelor din mineral, combinate cu elemente de aer sau apa, a format solul, fiecare particula pastrand încă viaţa originara, viaţa lui Dumnezeu. Aceasta face loc pentru regnul vegetal, urmatoarea expresie, mai inalta, prin care se manifesta Dumnezeu. Apoi vegetalul, din care fiecare parte poate contine aceasta unica viata, a preluat o parte din aceasta viaţa de la mineral, a sporit-o şi multiplicat-o, şi o exprima cu un pas mai sus mergand spre regnul divin. Aceasta face loc regnului animal, urmatoarea expresie, mai inalta, a lui Dumnezeu. Apoi, regnul animal, din care fiecare parte contine viaţa unica, a preluat o parte din aceasta viaţa de la regnul vegetal, a sporit-o şi multiplicat-o, şi o exprima cu un pas mai sus, mergand spre regnul divin. Aceasta face loc regnului uman, urmatoarea expresie, mai inalta, a lui Dumnezeu. Apoi, regnul uman, din care fiecare parte contine viaţa unica, a preluat o parte din aceasta viaţa de la regnul animal si, exprimand-o cu un pas mai sus, da loc regnului divin, cea mai inalta exprimare umana. Când omul a atins acest regn, el recunoaste că toate s-au nascut din Unica Sursa, că toate contin viaţa unica, viaţa lui Dumnezeu, şi el dobandeste stapanire asupra tuturor lucrurilor. Dar nu va trebui să ne oprim aici, căci totul se afla în evolutie. Când el ajunge aici, va descoperi că exista încă noi lumi de cucerit. Acum ajungem în punctul unde noi recunoastem că orice spatiu sau dimensiune contine viaţa unica, viaţa lui Dumnezeu, că totul este din aceeasi Unica Sursa şi Substanta. Atunci toate substantele devin relative sau legate, nu-i aşa?

Aici discutia s-a incheiat, cina s-a sfarsit şi sala a fost golita de mese şi scaune. A urmat o repriza de jocuri şi veselie, inclusiv dans şi cantec, pe muzica oferita de corul invizibil, şi toţi s-au bucurat de timpul petrecut impreuna. Seara s-a incheiat cu muzica şi cantec; corul invizibil a devenit vizibil, a pasit printre cei adunati, şi uneori plutea chiar deasupra capetelor lor. Finalul a fost o izbucnire de muzica, cantec şi

rasete, la care au participat toţi. Luate toate la un loc, a fost seara cea mai impresionanta la care am asistat vreodata.

Ni se spusese că dacăam fi devenit linistiti, am fi putut auzi muzica oricand, dar că numai în astfel de ocazii corul acompaniaza muzica. Am incercat asta de multe ori după aceea şi am văzut că puteam auzi muzica. Intotdeauna era discreta şi incantator de dulce, dar niciodata nu avea tonul de vesela libertate al acelei seri, decât dacăerau adunati mai multi Maestri. Ni s-a spus că aceasta muzica este ceea ce fusese numit corul ingerilor. Ei o numesc simfonia sufletelor în armonie.

Am ramas în acest sat trei zile, şi în acest timp i-am cunoscut pe multi dintre prietenii nostri. În seara celei de-a treia zile ne-au spus la revedere si, declarand că ne vom intalni la resedinta noastra de iarna, disparura.

Volumul 1: CAPITOLUL XXII

În dimineata urmatoare am parasit satul numai cu Emil şi Jast, destinatia fiind satul pe care-l alesesem că resedinta de iarna. Iarna, în aceasta regiune, este destul de aspra, şi am fi vrut să ne asiguram un adapost confortabil inainte să dea frigul. Ca şi cu alte ocazii, temerile noastre nu s-au dovedit intemeiate, căci am găsit locuinte confortabile, deja pregatite.

Drumul ne-a dus, din sat, peste platou, apoi în susul unui lung şi intortocheat canion, până la cumpana apelor, unde se afla al doilea sat fortificat care pazea platoul traversat. Peretii canionului erau verticali, de la 200 până la 500 de picioare, şi uniti cu muntii care se inaltau până la 2000 de picioare deasupra coamei pe care poteca traversa cumpana de ape. Pe varful trecatorii, doua colturi mari de stanca strajuiau un spatiu de vreo 5 acri. Aceste doua stanci aveau, fiecare, cate 600 de picioare inaltime. Un zid inalt de 40 de picioare fusese construit de-a latul spatiului deschis, legand astfel cele doua stanci şi formand o bariera eficace. Acest zid era lat de 60 de picioare la baza, şi de 30 de picioare pe muchie, şi era astfel construit, încât muchia forma un culoar pe care puteau fi rostogolite stanci uriase, apoi aruncate jos în exteriorul zidului, acolo unde solul cobora drept într-o prapastie pe fundul careia trecea drumul spre cealalta parte a cumpenei de ape.

De-a lungul zidului, la intervale de cate 100 de picioare, erau amenajate jgheaburi, astfel încât pietrele să aiba suficient loc că să ajunga la baza zidului inainte de a lovi pamantul. Când ar fi izbit pamantul, s-ar fi rostogolit în jos pe panta, apoi în prapastie şi ar fi cazut în canionul lung de vreo 4 mile inainte să se opreasca, dacănu s-ar fi sfaramat în bucati din cauza izbiturilor. Toate acestea formau o aparare eficienta, căci canionul nu era mai larg de 50 de picioare, pe oricare portiune a celor 4 mile, şi era destul de abrupt că să imprime o mare viteza stancilor ce se rostogoleau. Mai erau şi doua locuri, de fiecare parte a canionului, unde stancile puteau fi desprinse şi rostogolite jos. Aceste locuri erau legate, prin carari taiate în lungul muntelui, cu fiecare capat al zidului. Multe stanci, fiecare de cate 12 picioare în diametru, erau plasate pe muchia zidului, gata pentru orice eventualitate. Ni s-a spus că nu fusese necesar să fie folosite, căci doar un singur trib incercase odata să patrunda nepoftit în sat, şi fusese complet anihilat de stanci aruncate din cele patru puncte de pe zidurile canionului. Primele stanci trimise în jos dizlocasera altele, până când o avalansa maturase valea, ducand cu ea tot ce intalnea. Ni s-a spus că stancile de pe muchia zidului stateau acolo de peste doua mii de ani, căci nu fusese nici un razboi în regiune de atunci incoace.Am constatat că cele sase case care formau satul erau construite în zid, pe inaltimea a 3 nivele, cu acoperisurile la nivelul muchiei zidului. Accesul pe zid se facea astfel pe scari care conduceau, de la un etaj la altul, pe acoperisul fiecarei case. În zid, la al treilea nivel, fusesera lasate deschizaturi pentru ferestre. Acestea strajuiau canionul de dedesubt. Cararea putea fi vazuta de la aceste ferestre şi de pe muchia zidului, cum serpuia în jurul peretelui muntos pe mile intregi.

Ne-am instalat comod pentru noapte la al treilea nivel al uneia din aceste case si, după o cina luata devreme, ne-am dus pe acoperis că să vedem apusul de soare. Eram acolo doar de cateva momente, când un barbat, parand de vreo 50 de ani, veni pe acoperis urcand scarile. După ce ne-a fost prezentat de catre Jast, el a luat parte la discutia noastra. Am aflat curand că locuia în satul pe care-l alesesem că resedinta de iarna, şi se indrepta intr-acolo. Am presupus că se deplasa la fel că noi şi l-am invitat să se alature expeditiei noastre. Ne-a multumit şi ne-a spus că putea parcurge acea distanta mult mai rapid că noi, că se oprise în sat să vada o ruda şi că avea să ajunga acasa în seara aceea. Apoi, conversatia s-a referit la templul pe care il vizitasem cu Emil şi Jast. Acest barbat vorbi linistit, spunand:

- V-am văzut sezand pe parapet în noaptea aceea.

Apoi a continuat povestind visul sau viziunea mea, exact aşa cum se intamplase şi cum am prezentat-o în aceasta carte. A fost o surpriza pentru mine şi tovarasii mei, căci nu le povestisem intamplarea. Acest om era complet strain pentru noi, totusi relatase visul la fel de viu cum imi aparuse mie. Continua spunand:

- Vi s-a aratat ceea ce ni se arata şi noua, că omul se manifesta complet intreg doar atata timp cât realizeaza constient acest lucru şi îşi foloseste în mod corect puterea şi stapanirea; dar în clipa în care, în sinele sau muritor, a conceput puteri duale, el a inceput să vada dual, si-a folosit greşit aceasta putere, şi a manifestat dualitatea; căci omul dispune de vointa libera şi aduce în manifestare ceea ce ii retine atentia. Atunci rezulta diversitatea şi marea separare, şi asta s-a intamplat pe tot Pamantul. Dar se apropie o schimbare. Diversitatea aproape că si-a atins limita, şi omenirea recunoaste că totul vine dîntr-o unica Sursa. Recunoscand asta, oamenii se apropie tot mai mult intre ei. Omul incepe să realizeze că orice alt om este fratele sau, şi nu inamicul sau. Când omul va înţelege asta pe deplin, el va vedea ca, aşa cum toţi au venit dîntr-o unica Sursa, toţi trebuie să se intoarca la acea sursa, sau să devina cu adevărat frati. Atunci el va fi în cer, şi va recunoaste că cerul inseamna pace launtrica şi armonie create de om chiar aici pe pamant. El va înţelege atunci că îşi faureste raiul sau iadul, după cum alege. Acest rai a fost conceput corect, dar a fost rau plasat că fiind în spatiu. Omul va recunoaste că Dumnezeu locuieste înlăuntrul sau, şi nu numai înlăuntrul sau, ci în orice lucru din jurul lui, în orice piatra, copac, planta, floare, şi în orice lucru creat; că Dumnezeu este chiar şi în aerul pe care il respira, în apa pe care o bea, în banii pe care ii cheltuieste; că Dumnezeu este substanta tuturor lucrurilor. Când el respira, il respira pe Dumnezeu şi aerul, în aceeasi masura; când îşi imparte hrana cu altii, il imparte în aceeasi masura pe Dumnezeu.

Dorinta noastra nu este de a forma noi culte sau secte. Credem că bisericile existente astazi sunt suficiente, şi sunt centrele rationale din care oamenii pot fi ajutati în a-L realiza pe Dumnezeu, prin Christul din toţi. Cei atasati bisericilor trebuie să realizeze că biserica nu reprezinta decât un lucru: Constiinta Christica din toata omenirea. Dacă ei înteleg asta, unde mai poate exista diversitate, decât în conceptia minţii limitate a omului, şi nu în biserica? Prin ce mai difera atunci o biserica sau o societate, de o alta? Gandul diversitatii, care exista astazi, se gaseste doar în mintea limitata a omului. Vedeti la ce a condus aceasta diversitate, la mari razboaie, ura adanca nascuta intre natiuni, familii şi chiar indivizi, şi toate din cauza că o organizatie bisericeasca sau alta a considerat că doctrina sau crezul ei este mai bun decât al alteia. Dar în realitate toate sunt acelasi lucru, căci toate conduc în acelasi loc. Nu este posibil că fiecare să aiba raiul ei; căci dacăar fi aşa, atunci un individ care si-a incheiat misiunea particulara legata de o organizatie bisericeasca, şi este gata să-şi primeasca recompensa, ar fi obligat să-şi petreaca restul existentei cautand, prin labirintul de raiuri, pe acela destinat lui. Organizatiile bisericesti şi cei asociati cu ele se apropie cu fiecare zi, şi va veni timpul când vor fi uniti că unul. Când toţi sunt că unul, nu va mai fi nevoie de o organizatie.

Dar eroarea nu tine doar de organizatiile bisericesti. Putini oameni s-au trezit la înţelegerea a ceea ce le rezerva viaţa cu adevărat. Vedem că marea majoritate a oamenilor se lasa dusi de valurile vietii, nemultumiti, derutati, coplesiti sau nesiguri. Fiecare trebuie să invete să pretuiasca viaţa şi să inceapa să exprime, din centrul propriei sale vieti, prin actiune consecventa şi hotarata, darurile pe care Dumnezeu i le-a daruit. Fiecare trebuie să-şi dezvolte propria viata. Nu este posibil că unul să traiasca în locul altuia. Nimeni nu poate da expresie vieţii tale în locul tau, şi nimeni nu-ti poate spune cum trebuie sa-ti construiesti viata. Asa cum Tatal are viaţa în Sine, tot aşa El a dat Fiului să aiba viaţa în El. Sufletul nu poate realiza asta când se lasa să pluteasca în voia vietii, căci intregul scop al vieţii i se reveleaza în privilegiul şi oportunitatea de a exprima divinul Eu launtric. Scopul lui Dumnezeu pentru om este că omul este şi va fi după chipul şi asemanarea Sa Divina. A exprima ceea ce Dumnezeu a conceput pentru el, ar trebui să fie cel mai mare tel al omului în viata. Când Isus era pe varful muntelui şi ucenicii Sai au venit la El, vedeti ce cuvinte înţelepte le-a spus. Constiinta Lui se trezise la aceasta înţelegere şi El devenise neclintit în inalta conceptie că omul poate progresa până la deplina putere numai atunci când are un ideal adevărat, un scop adevărat în viata. O samanta poate incepe să incolteasca numai atunci când este ferm fixata în pamant. Puterea launtrica Divina poate aduce în manifestare o dorinţa adevarata numai când aceasta este fixata ferm în sufletul omului. Trebuie să stim toţi, că şi Isus, că primul impuls spiritual spre exprimare este dorinţa hotarata de a exprima.

Isus a spus: Fericiti cei saraci cu duhul, realizand că orice limitare din viaţa care poate crea în individ o dorinţa de a se inalta deasupra limitarii şi de a se elibera de ea, este buna. El a înţeles că

necesitatea este profetia indeplinirii. El vedea orice nevoie că pe un ogor pregatit de semanat. Dacă samanta este plantata, apoi ajutata să creasca şi să rasara, ea va satisface nevoia. Nevoia sau dorinţa, sunt neînţelese în derularea vietii. Unii mari invatatori au spus că ar trebui smulse din inima. Isus a spus: Vai celor ce sunt multumiti! Dacă esti multumit, esti într-un impas. Pentru a gasi viaţa deplina, trebuie să cauti, în fiecare moment, să exprimi viaţa pe deplin. Dorinta pentru asta este impulsul spre ea. Epuizat de a se tari prin pulberea pamantului, omul tanjeste să zboare, şi acest dor il indeamna să gaseasca manifestarea legii care ii va permite să se ridice mai presus de aceasta limitare a lui. Gasind-o, va fi capabil să mearga unde doreste, fără ideea de timp sau de distanta. S-a mai spus că omul propune şi Dumnezeu dispune. Adevarul este invers: căci Dumnezeu propune şi omul dispune; dacăomul este atat de puternic, el poate face tot ce face Dumnezeu. Nu poate face Fiul ceea ce a facut Tatal?

Faptul că lucrurile exterioare nu reusesc să ne satisfaca conduce sufletul spre cautarea puterii launtrice. Atunci individul poate descoperi acel EU SUNT, poate cunoaste că înlăuntrul sau se afla toata puterea care satisface sufletul, ii împlineşte orice nevoie şi dorinţa. Aceasta cunoastere nu poate veni până când individul nu este impins de loviturile vieţii să caute acest plan interior al pacii şi linistii. Când el stie că EU SUNT este implinirea dorintei sale, dorinţa este implinita. A cauta în afara Eului Divin pentru indeplinirea propriei dorinte, este o nebunie. Ca să evolueze, Eul trebuie să realizeze progresul.

Si atunci, ce mare realizare, ce trezire este cunoasterea lui EU SUNT! Sa stii că inlauntru este puterea, substanta şi înţeligenta din care toate lucrurile îşi iau forma! şi a sti ca, în momentul în care s-a format o idee clara şi adevarata a dorintei, puterea, înţeligenta şi substanta spiritului trebuie să curga spre ea şi s-o aduca în manifestare! Nu sunt acestea comorile din ceruri, pe care nu le zaream? Aici, în neformat, comori nelimitate se afla ascunse în noi înşine. cât de limpede e acest lucru pentru cel ce a găsit perla! Reflectati la Cauta, inainte de toate, Imparatia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui (dreapta folosinta), şi toate aceste lucruri îţi vor fi adaugate. Motivul pentru care ele nu sunt adaugate este faptul că ele sunt facute din insasi esenta spiritului. Constiinta trebuie să descopere mai intai spiritul, inainte de a crea lucrul dorit.Cel trezit percepe principiul creator înlăuntrul sau; apoi il înţelege, şi înţelegerea să este sansa vieţii sale. El are viziunea, sau devine constient de posibilitatile sale, de cele aflate inaintea lui. Cu cunoasterea faptului că puterea creatoare este înlăuntrul lui, el îşi aminteste dorinţa inimii sale; aceasta devine un ideal sau un model care ii da puterea şi substanta pentru a-l implini. EU VAD este conceptia sufletului, este pământul Fagaduintei, visul devenit realitate, spre care sufletul poate privi plin de credinta. Desi poate să nu fie stapanit în mod constient, el trebuie să ia o forma vizibila, în masura în care este implinita legea. O sumedenie de experiente trebuie infruntate şi depasite. Doar asta face sufletul să merite recompensa. Intelegand viziunea că Pamant al Fagaduintei, ideal care trebuie realizat sau să devina real, sufletul vede acum numai binele, obiectul dorintei sale. Aici nu trebuie să existe indoiala, oscilatii sau limitare, căci ar fi fatal. Trebuie să credem în viziune şi să insistam asupra ei. Aceasta viziune este ideala şi la fel de necesara că şi planurile şi schitele unei cladiri. Trebuie să credem în viziune, aşa cum constructorul are incredere în planurile şi schitele furnizate de arhitect. Orice altceva în afara de adevăr trebuie inlaturat.

Toate marile suflete cred în viziunea lor. Orice lucru implinit a fost mai intai o viziune, o idee-germen plantata în suflet, apoi lasata să se dezvolte şi să rasara. Aceste suflete nu se lasa influentate niciodata de neincrederea altora. Ei sunt gata să se sacrifice pentru viziunea lor, cred ferm în ea, ii sunt fideli, şi le este lor după credinta lor. Isus a ramas credincios şi ferm stabilit în viziunea Sa. El si-a urmat fidel planul Sau, chiar şi atunci când cei mai dragi şi mai apropiati Lui au fost neincrezatori şi neloiali. şi a fost pentru El după credinta Sa. şi aşa este pentru toţi.

Când individul porneste spre Tara Fagaduintei, tara intunericului trebuie abandonata, uitata. El trebuie să paraseasca intunericul şi să porneasca spre lumina. Este imposibil să mergi şi să stai pe loc în acelasi timp. Vechiul trebuie abandonat pentru a se adera la nou. El trebuie să uite lucrurile pe care nu doreste să şi le aminteasca, şi să-şi aminteasca numai lucrurile pe care doreste să le pastreze. Una e la fel de esentiala că şi cealalta. Numai viziunea trebuie să si-o aminteasca, dacăo doreste implinita. El trebuie să-şi aminteasca, pastrand în minte, viziunea pe care doreste s-o reproduca. Trebuie să uite, să refuze să-şi aminteasca, ceea ce nu doreste să reproduca. Orice idee, gand, cuvant sau fapta trebuie să fie conforma cu viziunea pentru a o aduce la indeplinire. Aceasta este adevarata concentrare, concentrarea devotiunii, centrarea fortelor asupra esentialului. Asta inseamna să iubesti idealul. Numai prin Iubire poate fi exprimat un ideal. Iubirea face că idealul să devina real.

Daca la inceput el esueaza, trebuie să fie hotarat şi să insiste. şi aceasta este exercitarea vointei, chemarea increderii în sine, exprimarea credintei, dirijand puterea spre ideal. Idealul n-ar putea fi atins niciodata fără aceasta directionare constienta a puterii, aceasta exercitare a vointei; şi totusi ar fi fatal pentru ideal dacăvointa nu ar fi tot ideala. Vointa trebuie să aiba aceeasi calitate că şi idealul pe care il slujeste. Dacă vointa nu contine dorinţa de a sluji, puterea pe care vointa doreste s-o directioneze nu poate fi eliberata din suflet. Vointa de a fi slujit intoarce curentul vieţii impotriva sufletului. Vointa de a sluji mentine curentul vieţii curgand prin suflet, şi mentine sufletul în emisie radiala. Slujirea da un tel viziunii. Ea elibereaza Iubirea în viata. Cum poate fi exprimata Iubirea, decât curgand prin cel care exprima viata? Dacă ea curge prin constiinta, intregul organism raspunde; ea face să vibreze fiecare celula cu Iubirea pe care o exprima. Atunci trupul devine armonizat; sufletul devine iradiant; mintea devine iluminata; gandirea devine profunda, stralucitoare, vie, clara; vorbirea devine pozitiva, adevarata, constructiva; carnea este reinnoita, purificata şi vitalizata; problemele sunt rezolvate şi toate lucrurile îşi dobandesc adevarata lor pozitie. EU SUNT este exprimat prin Eu, şi Eu-lui nu-i mai este ingaduit să-l suprime pe EU SUNT. Dacă trupul nu ar fi supus spiritului, cum ar mai putea să exprime spiritul? Mintea constienta trebuie să caute şi să doreasca spiritul, că să invete puterea spiritului. În acest fel, individul recunoaste că spiritul inseamna satisfacerea tuturor nevoilor. Nicicum nu i se poate da o exprimare mai inalta decât atunci când este lasat să satisfaca nevoile celorlalti. Curgerea spre ceilalti este cea care deschide tezaurul spiritului. Acel Vreau să slujesc este cel care deschide nelimitata trezorerie a lui Dumnezeu pentru toţi, şi aduce sufletului realizarea sa.Sufletul s-a intors spre casa Tatalui de indata ce a vrut să slujeasca. Risipitorul care slujeste devine fiul sarbatorit; sarmanul care se hranea cu coji devine print al unei case regale, casa propriilor sale posibilitati. El cunoaste Iubirea lui Dumnezeu, şi înţelege, şi ia în stapanire darul Tatalui sau. Numai un Fiu poate primi acest dar. Nici un servitor, nici un ticalos nu poate să se bucure de mostenirea Fiului. Servitorul cauta permanent să obtina, Fiul deja a mostenit tot ce are Tatal. Când recunoastem că apartinem casei Tatalui şi că suntem mostenitori a tot ce are Tatal, atunci putem incepe să traim aşa cum vrea Tatal că noi să traim. Iata că acum suntem Fiii lui Dumnezeu. Constiinta Fiului cauzeaza implinirea; constiinta servitorului cauzeaza lipsa. Vom vedea că orice dorinţa a inimii este indeplinita de Tatal de indata ce indeplinim datoria Fiului în gandire, cuvant şi fapta. Vom descoperi că Fiii lui Dumnezeu sunt liberi.

Aici vorbitorul s-a oprit, ne-a urat noapte buna si, adaugand că spera să ne vada la resedinta de iarna, a plecat.

Volumul 1: CAPITOLUL XXIII

Am parasit satul în dimineata urmatoare. Timp de 3 zile, poteca ne-a condus prîntr-un tinut muntos accidentat, atat de putin populat încât am fost obligati să ne instalam corturile în fiecare noapte. De cum erau facute pregatirile pentru masa, aveam la indemana hrana din abundenta, gata să fie impartita; şi niciodata n-o consumam pe toata, mereu mai ramanea un pic.

În seara celei de-a treia zile am ajuns la intrarea într-o vale prin care urma să mergem spre satul de destinatie. Din acest moment, drumul nostru a strabatut o zona fertila, bine populata. Alesesem acest sat că resedinta noastra de iarna din cauza că se afla chiar în inima regiunii pe care o vizitasem, şi simtisem că asta avea să ne dea ocazia dorita de a intra zilnic în contact cu localnicii, pentru multa vreme. Foarte multe persoane, pe care le cunoscusem în diferitele locuri deja vizitate, locuiau în acest sat, şi toţi ne invitasera cordial sa-i vizitam. Simteam ca, ramanand în acest sat peste iarna, urma să avem multe ocazii de a observa mai indeaproape viaţa lor zilnica.

Am ajuns în acest sat la 20 noiembrie, şi de acolo am facut mai multe excursii scurte, până când a cazut zapada şi calatoriile au devenit dificile. Eram cazati în locuinte foarte confortabile, oamenii erau foarte amabili, şi ne-am pregatit să intram în viaţa satului. Toate usile ne erau larg deschise, şi ni s-a spus că zavoarele erau permanent nefolosite, căci ei ii considerau pe toţi oamenii frati.

În aceasta perioada am fost invitaţi să impartim locuinta cu una din cele mai deosebite femei ce locuia în sat, şi pe care o cunoscusem inainte. Noi consideram că eram deja instalati confortabil şi că nu era necesar să o deranjam. Ea a insistat că nu ar fi nici un deranj; aşa că ne-am mutat cu toate bagajele, şi casa ei a fost casa noastra pentru tot restul sederii acolo. Nu voi uita niciodata prima intalnire cu ea. Era într-un orasel de lângă granita. Când ne-a fost prezentata, nu-i dadeam nici o zi peste 18 ani, şi toţi o gaseam frumoasa. Ce surpriza a fost când ni s-a spus că avea peste 400 de ani, şi că era una dintre cele mai iubite invatatoare! Intreaga să viaţa fusese traita în lucrarea spirituala. Când am cunoscut-o, ne intalneam cu ea

zilnic, timp de aproape doua saptamani, dar adevarata să personalitate nu ni s-a dezvaluit până când nu am vazut-o la ea acasa. Locuind în casa ei şi fiind zilnic în prezenta ei, am înţeles imediat de ce oamenii o iubeau atat de mult. Era imposibil să n-o respecti şi să n-o iubesti. Am locuit în casa acestei doamne şi am mancat la masa ei de la sfarsitul lui decembrie până în aprilie. Am avut toate conditiile să observam viaţa ei de acasa şi viaţa de familie a multora din sat, şi am găsit că viaţa lor este ideala. Cu cât ii vedeam mai mult pe toţi acesti oameni, cu atat ii iubeam si-i respectam mai mult. Am avut multe ocazii de a verifica tot ceea ce ne spusesera despre varsta lor, după documente care nu puteau fi contrazise, fiind la fel de autentice că şi ale noastre.

Volumul 1: CAPITOLUL XXIV

Se apropia sfarsitul lui decembrie, şi anul urma să se incheie. Observasem că tot mai multe persoane se adunau pentru un eveniment solemn, la care participau numai Maestrii. În fiecare zi faceam cunostinta cu străini. Toţi vorbeau engleza, şi incepusem să simtim că faceam parte din viaţa satului. Într-o zi ni s-a spus că evenimentul avea să aiba loc în ajunul Anului Nou, şi că eram invitaţi să participam. Ni s-a mai spus ca, desi evenimentul nu era pentru intrusi, el nu era deloc o intalnire secreta, după cum nici una dintre intalnirile lor nu era secreta. Era o adunare a celor ce incepusera lucrarea spirituala, o luasera în serios şi ajunsesera destul de departe că să realizeze ce doreau să traiasca în viata; a celor ce acceptasera constiinta superioara şi înţelesesera ce insemna ea în vietile lor. Era numita de catre unii Sarbatoarea Trecerii (a Mielului Pascal). Aceste adunari se tineau de obicei, în aceasta perioada a anului, în locuri dinainte stabilite, şi anul acesta fusese ales acest sat.Dimineata zilei fixate pentru adunare a venit luminoasa şi limpede, cu mercurul coborat bine sub zero. Ne-a găsit pe toţi nerabdatori, căci simteam că acea seara avea să se adauge numeroaselor experiente interesante ale calatoriei. Am ajuns la locul fixat la ora 8 seara, şi am găsit reunite vreo 200 de persoane. Sala era luminata în acelasi fel cu cea mentionata anterior şi era foarte frumoasa. Ni s-a spus că frumoasa doamna care, mai demult, fusese gazda noastra, avea să faca oficiile. La cateva clipe după ce ne asezasem, ea a intrat în sala şi toţi ne-am minunat de tineretea şi frumusetea ei. Purta o frumoasa roba alba, fără nici o incercare de a se face remarcata.

A pasit linistita pe mica scena şi si-a inceput discursul:

- Ne-am adunat aici asta-seara cu dorinţa de a patrunde intreaga semnificatie a trecerii de la o constiinta inferioara la una superioara, şi le dorim bun venit acelora dintre voi care sunt gata pentru asta. La inceput ne-aţi urmat condusi de interesul pentru lucrurile pe care le-aţi văzut implinite de noi, la care va uitati initial cu veneratie şi uimire, gandind că erau miraculoase. Stim că acum aţi invatat să le vedeti că intamplari de fiecare zi ale unei vieti trăite aşa cum ar trebui, o viaţa cotidiana fireasca, pe care Dumnezeu ar vrea s-o traim mereu. Acum sunteti multumiti că nu am facut nici o minune. Realizati adevaratul înţeles spiritual a ceea ce faceti. Constiinta care functioneaza din adevaratul plan spiritual interpreteaza totdeauna toate formele în termenii idealului ascuns în ele; apoi este revelat marele înţeles interior, şi nu mai e nici un mister, şi în consecinta nici o minune, nici un miracol. Aceasta trecere de la o constiinta inferioara la una superioara, inseamna de fapt a pune deoparte planul material, unde este doar discordie şi dizarmonie, şi a primi şi accepta Constiinta Christica, în care totul este frumusete, armonie şi perfectiune. Acesta este modul firesc de viata, viaţa pe care Dumnezeu înţelege s-o traim, şi cea atat de frumos exemplificata de Isus aici pe pamant. Cealalta este viaţa nefireasca, egoista, grea. Când o realizam, este atat de uşor, de natural să traim precum Christ. Atunci intram în Constiinta Christica.

Am intins mesele. Aceasta e singura ocazie când ne adunam pentru o sarbatoare. Nu e o sarbatoare aşa cum ar gandi-o aceia cu o constiinta limitata. Este o celebrare a realizarii şi implinirii, simbolizand trecerea de la constiinta limitata la Constiinta Christica, atat de putin înţeleasa în lume astazi. Credem că toţi copiii lui Dumnezeu se vor aseza la o astfel de masa de sarbatoare într-o zi, cu adevarata realizare a înţelesului ei.

Ii vom avea cu noi asta-seara pe cativa dintre aceia care si-au perfectionat intr-atat trupurile, încât sunt capabili să şi le ia în toate Imparatiile Cerurilor, şi acolo ei primesc cele mai inalte invataturi. Toţi au trait o vreme aici în forma vizibila, apoi au trecut dincolo şi si-au luat trupurile cu ei într-un loc din constiinta unde nu sunt vizibili pentru ochii muritori; şi noi trebuie să ne ridicam constiinta la Constiinta Christica pentru a conversa cu ei. Dar aceia care si-au perfectionat trupul cât să-l poata lua în aceasta Imparatie a Cerurilor, se pot intoarce la noi şi pot pleca după dorinţa. Ei pot să vina şi sa-i invete pe toţi cei receptivi la invataturile lor, şi pot aparea şi disparea după dorinţa. Acestia sunt cei care vin să ne invete

când suntem gata să primim invatatura, uneori intuitiv, alteori prin contact personal. Cinci dintre acestia vor frange pâinea cu noi asta-seara. Printre ei este o fiinta iubita de noi cu deosebire, căci este mama cuiva dintre noi şi a locuit printre noi (s-a dovedit a fi vorba despre mama lui Emil). Acum ne vom aseza în jurul meselor.

Luminile s-au estompat o clipa şi toţi am stat într-o tacere deplina, cu capetele inclinate. Apoi luminile au revenit, şi 5 persoane erau în sala: 3 barbati şi 2 femei. Toţi erau imbracati în alb şi radiau nespus de frumos, cu o aura blanda de lumina în jurul fiecaruia dintre ei. Au inaintat în liniste şi fiecare a ocupat un loc liber în capatul fiecarei mese. Mama lui Emil a luat loc în capul mesei noastre, cu seful nostru în dreapta ei şi cu Emil în stanga. După ce s-au asezat cei 5, au inceput să soseasca bucatele. Era o masa formata din vegetale, pâine, fructe şi nuci, dar foarte savuroasa. Discursurile care au urmat au fost mai ales învăţături pentru cei adunati cu acest prilej. Au fost date în limba tarii lor şi au fost traduse de Jast. Nu voi include aceste discursuri, căci cea mai mare parte a lor a fost deja redata.

Mama lui Emil, ultima vorbitoare, folosea o engleza perfecta şi vocea ei era limpede şi hotarata. Iata cuvînţele ei:

- Folosim zilnic forte de care omul cu conceptii limitate rade. Noi, care avem privilegiul de a le înţelege şi a le folosi, facem tot ce putem pentru că oamenii să înţeleaga şi să recunoasca ceea ce tin în afara vieţii lor, prin gandurile pe care le intretin, despre lucrurile perfecte care le stau la indemana, pregatite şi asteptand că ei să le ia în stapanire. De indata ce aceste forte vor fi luate în stapanire sau insusite de om, ele vor fi mult mai reale şi vii, decât acelea de care omul se agata cu atata disperare în conceptia limitata - se agata de ele pentru că ele pot fi vazute, pipaite şi manuite sau atinse prin simturile fizice limitate. Observati că toate conditiile de confort din aceasta sala şi din camerele pe care le locuiti, că lumina şi caldura, şi chiar lucrurile pe care le-aţi mancat, sunt create prin una din aceste forte. Puteti s-o numiti raza de lumina, sau cum veti dori. Noi o vedem că o mare putere sau forta universala care, când va fi contactata de om, va lucra pentru el mult mai eficient decât aburul, electricitatea, benzina sau carbunele; şi totusi este una din cele mai mici forte sau puteri.

Aceasta forta nu numai că va furniza toata puterea necesara omului, dar ii va furniza şi caldura pentru toate nevoile sale, în orice moment şi loc, fără a consuma nici un fel de combustibil. Aceasta forta e complet pasnica, şi dacăomul va ajunge la ea şi o va folosi, ea va face să dispara foarte mult zgomot şi multa agitatie, care acum par inevitabile. Aceasta forta este chiar la indemana, oriunde în jurul vostru, asteptand că omul s-o descopere şi s-o foloseasca. Când el o va gasi şi o va folosi, va fi mult mai simpla decât aburul sau electricitatea. De indata ce omul va fi capabil de asta, el va vedea că toate tipurile de putere şi locomotie pe care le-a proiectat nu sunt decât paleative pe care le-a construit din propria să conceptie limitata. El a crezut că el însuşi le-a dat nastere; şi astfel a adus în forma doar ceea ce putea cuprinde cu simturile fizice. A realizat lucruri imperfecte; pe când, dacăomul ar înţelege că toate sunt ale lui Dumnezeu şi că de la Dumnezeu se exprima prin el, atunci toate lucrurile realizate ar fi perfecte. Omul, avand liberul-arbitru, a ales calea cea grea; şi în loc să realizeze filiatia să cu Dumnezeu şi să foloseasca ceea ce are Dumnezeu, el va continua pe calea cea grea până când va fi obligat să înţeleaga că trebuie să existe, şi intr-adevăr exista, o cale mai buna. Va recunoaste atunci că singura cale este calea lui Dumnezeu. Atunci el va exprima perfectiunea pe care Dumnezeu, chiar acum, il vede exprimand-o.

Nu înţelegeti că trebuie să fiti centrati în Tatal dinlauntrul vostru, luand tot binele vostru de la El, şi că orice forta a naturii voastre este de a opera din Eul Divin? La inceputul oricarei exprimari este Dumnezeu, Tatal dinlauntru; altfel, Dumnezeu nu ar putea fi exprimat sau adus în manifestare.

Aici, cineva din echipa noastra intreba ce putere sau forta au gandurile şi cuvînţele noastre în viata. Ea si-a intins mână si, de indata, un mic obiect se afla în palma ei. Spuse:

- Dati-mi voie să las să cada aceasta pietricica în acest vas cu apa. Vedeti că undele provocate de venirea pietrei în contact cu apa radiaza din acest punct în cercuri tot mai mari, până când ating peretele vasului, sau marginea exterioara a apei; unde, pentru ochi, ele par să îşi piarda forta şi să se opreasca. Iata ce se intampla în realitate: de indata ce undele au atins marginile apei, ele pornesc inapoi spre locul unde piatra a intrat în apa; şi nu se opresc până nu ajung în acel punct. Aceasta reprezinta exact fiecare gând sau cuvant pe care il gandim sau il rostim. Gandul sau cuvântul pune în miscare anumite vibratii care sunt emise şi se propaga în cercuri tot mai largi, până când inconjoara Universul. Apoi ele se intorc aşa cum au fost trimise la cel care le-a emis. Orice gând sau cuvant, gandit sau rostit, fie el bun sau rau, se intoarce la noi, la fel de sigur cum l-am emis. Aceasta intoarcere este Ziua Judecătii, de care vi se vorbeste în Biblie.

De aceea, fiecare zi va fi o zi a judecâtii. Judecâta va fi buna sau rea, după cum cuvântul sau gandul emis este bun sau rau. Orice idee (gand sau cuvant) devine o samanta; aceasta idee-samanta este emisa, plantata în suflet (pastrata în minte), devine mai tarziu o conceptie pentru a fi manifestata sau exprimata în forma fizica. Gandurile sau ideile de perfectiune aduc în manifestare perfectiunea; gandurile sau ideile de imperfectiune aduc în manifestare imperfectiunea.

Soarele şi pamantul, impreuna, vor produce cu aceeasi bunavointa puternicul banyan sau cea mai mica floare, dacăsamanta este plantata. În felul acesta, Sufletul şi Spiritul raspund chemarii omului; şi ceea ce cere prin cuvant sau gand, el primeste. Singurul lucru care l-a despartit pe om de ceruri este un val de gândire materiala pe care el l-a creat în jurul cerurilor; şi asta a dat nastere la tot misterul care inconjoara toate lucrurile divine. Acest val de mister este, treptat, inlaturat, şi se descopera că nu exista nici un mister. Cei care au infiintat diferitele organizatii religioase au găsit potrivit să inconjoare lucrurile lui Dumnezeu cu mister, gandind să obtina o stapanire mai sigura asupra oamenilor. Dar toţi descopera acum că lucrurile profunde ale lui Dumnezeu sunt lucrurile reale, simple, ale vietii. Altfel ce rost ar avea? Toţi percep că biserica nu simbolizeaza altceva decât Constiinta Christica în om, centrul divin al omenirii. Ei percep idealul, în loc să slujeasca idolul construit de gandul limitat. Priviti marele numar de organizatii heterodoxe care apar peste tot. Desi larg diversificate acum, ele sunt fortate să tinda spre Unul. Oare acest unic lucru nu se manifesta el că să aduca bisericile la adevarata înţelegere?

Noi ne-am perfectionat intr-atat corpurile, încât suntem capabili să le luam acolo unde avem privilegiul de a vedea şi a fi în ceea ce se cheama Imparatia Cerurilor. Aceasta imparatie e cunoscuta de multi că fiind Al Saptelea Cer. Este considerata misterul misterelor. şi aici omul, în gandirea lui limitata, a greşit. Nu exista mister; doar că am atins un loc în constiinta, unde suntem capabili să primim cele mai inalte invataturi, locul unde este Isus astazi. Este un nivel al conştiinţei la care recunoastem ca, inlaturand conceptia muritoare, suntem capabili să primim nemurirea; la care stim că omul este nemuritor, lipsit de pacat, divin, neschimbator, etern, exact aşa cum este Dumnezeu şi cum il vede Dumnezeu pe om. Un loc unde cunoastem adevarata semnificatie a Transfigurarii; unde suntem capabili să comunicam cu Dumnezeu şi sa-L vedem în fata. Un loc unde stim că oricine poate să vina, să primeasca şi să fie exact că şi noi. Stim ca, în scurt timp, constiinta tuturor se va ridica la un nivel unde vom putea vorbi cu ei fata-n fata şi ne vom putea privi în ochi, disparitia noastra din ochii lor fiind doar ridicarea conştiinţei noastre deasupra celei obisnuite, şi astfel devenim invizibili numai pentru cei cu o constiinta limitata.

Trebuie să amintim despre trei evenimente. Unul care s-a petrecut cu mult timp în urma, acela care reprezinta pentru voi nasterea Constiintei Christice în om, nasterea Pruncului Isus. Apoi, unul pe care il vedem venind atunci când marea voastra natiune va accepta şi va realiza Constiinta Christica. Apoi am vrea să ajungem la al treilea şi ultimul, cea mai mare din toate splendorile, a doua şi ultima venire a lui Christ, când toţi vor cunoaste şi vor accepta Christul launtric, şi vor trai şi evolua în aceasta constiinta, crescand precum crinii. Aceasta este Mantuirea.

De cum a terminat ea, corul invizibil a inceput să cante. Camera a fost inundata de muzica, care s-a sfarsit cu un imn solemn. Apoi a fost liniste pentru cateva momente, şi corul a izbucnit iarasi, într-o vesela dezlantuire muzicala, fiecare masura incheindu-se cu un bang că un sunet al unui clopot mare. Asta a continuat până a sunat de 12 ori, şi brusc am realizat că era ora 12 şi că sosise Anul Nou.

Asa s-a incheiat primul nostru an petrecut cu acesti oameni minunati.

Volumul 1: ADDENDA

Publicand aceste note ale experientelor cu Maestrii, vreau să subliniez credinta mea personala în puterile acestor Maestri şi în demonstratia, facuta de ei, a marii Legi - o lege care trebuie să aduca un mesaj profund intregii rase umane. Ei au dovedit în mod concludent că exista o lege care transcende moartea, şi că intreaga omenire, în evolutia sa, se misca incet inainte spre înţelegerea şi folosirea ei. Maestrii spun că aceasta lege va fi adusa la lumina în America, va fi data lumii, şi atunci toţi vor putea cunoaste calea spre viaţa Eterna. Aceasta, declara ei, este dezvoltarea Erei Noi.Nici una din manifestarile la care ne-am referit în aceste note nu a fost vreo materializare de banala sedinta de spiritism - departe de asta. A fost metoda mai inalta de a face corpul vizibil şi invizibil la dorinţa - o glorificare şi spiritualizare a carnii. Exista o Lege Divina, şi oamenii o vor mosteni curand, vor deveni iluminati, şi îşi vor folosi corpul cu înţelegere, în deplina Maiestrie. Nu exista indoiala, acesti oameni au purtat Lumina prin vremuri şi dovedesc, prin viaţa şi lucrarea lor zilnica, că aceasta Lumina exista aşa cum a existat şi cu mii de ani în urma.

B.T.S.